

İnisyatifli ve yaratıcı yerel çalışma- Nilgün Eren

Doğru bir çalışma tarzı siyasal çalışmanın ve örgütsel gelişmenin tüm sorunlarını ideolojik-politik bir çerçevede ele alabilmek demektir. Eğer, mahalli il önderlikleri sürekli

ve sistematik bir eğitim ve donanım sorununa gereken önemi vermek, bunu organ çalışmasının temel bir gündemi haline getirebilmek durumundadır. Yol, yöntem ve araçların politik hedeflere

tabi bir biçimde ele alınabilmesi, yaratıcı ve inisyatifli bir çalışma vb., marksist bakış açısının edinilmesi, temel perspektiflerin içselleştirilmesiyle başarılabilir ancak. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 08
5 Haziran 2023

Kızıl Bayrak

2023 seçimlerinin ardından...

Siyasal gericiiliğin panzehri sosyal mücadelelerdir

kizilbayrak79.net

Erdoğan "seçildi" emperyalistler "nefes aldı"

AKP-MHP "Batı karşıtı" söylemde ne kadar riyakarsa, emperyalist şefler de "demokrasi/insan hakları" söylemlerinde o kadar riyakarlar.

Seçimler, reformizm ve hayal kırıklığı

Samimi ilericilerin bu zehirli parlamentar atmosferin dışına çıkıp hakları, talepleri ve özlemleri için fiili-meşru mücadele alanına çekilmesidir.

Savaş kundakçılarının G7 zirvesi

ABD'nin Avrupalı müttefikleri arasında Çin ile farklılıkları olmasına rağmen onunla yüzleşmeye istekli oldukları ileri sürülüyor.

Proleteryanın ayak sesleri -A. Eren

S.18

"Üretken yapay zeka" ve asalak emperyalizm -T. Turna

S.24

2023 seçimlerinin ardından...

Siyasal gericiiliğin panzehri sosyal mücadelelerdir

2023 parlamento ve cumhurbaşkanlığı seçimleri geride kaldı. Son yıllarda toplumsal desteği gerileyen ve meşruiyeti tartışmalı hale gelen gerici-faşist iktidar, resmi sonuçlara göre seçimlerin kazananı oldu. Fakat, Erdoğan yönetimi adına gerçek bir başarı ve seçim zaferinden bahsetmek mümkün değildir. Zira türlü hilelere başvurarak, manipülasyon ve dezenformasyonu görülmemiş biçimde devreye sokarak, devletin tüm olanaklarını seferber ederek elde edilen çarpıtılmış seçim sonuçları dahi, AKP ve Erdoğan'ın toplumsal desteğini korumakta zorlandığını ortaya koymaktadır.

2023 SEÇİMLERİ VE SİYASAL KRİZ

Geride kalan seçimler, düzen siyasetinde yaşanan krizi hafifletmek bir yana daha da derinleşeceği bir düzleme çekmiş bulunuyor.

Her şeyden önce, iktidar gücünü ve devletin tüm olanaklarını elinde tutan gerici-faşist blok özellikle son yıllarda ağırlaşan çok yönlü krizleri yönetmekte alabildiğine zorlanmaktadır. Ekonominin iflasın eşiğine geldiği, sosyal bunalımın ağırlaştığı, iç ve dış politikada açmazların derinleştiği günümüz koşullarına; toplumsal meşruiyetini büyük oranda yitirmiş ve çıplak bir zor aygıtına dönüşen iktidarın sermaye adına devleti ve toplumu "yönetmesi" yeni dönemde çok daha zorlaşacaktır. Bu, Türkiye kapitalizmi adına açık bir yönetim krizi anlamına gelmektedir.

Siyasal krizi kendi cephesinden ve konumundan derinleştiren bir diğer olgu ise muhalefet krizidir. Sermaye düzeni; gırtlığına kadar batağa saplanmış, her tarafından dökülen ve belirgin bir şekilde yönetme kabiliyetini yitirmiş bulunan gerici-faşist rejimin karşısına iktidar gücünü çekip alacak bir düzen muhalefeti çıkarmamakta, böyle bir muhalefeti inşa edememektedir. Son seçimler bu olguyu bir kez daha teyit etmiş bulunuyor. Gerici-faşist rejimin 2023 seçimlerini "kazanmasının" gerisinde bir de böylesi bir gerçeklik yer almaktadır. Mevcut iktidar bloğunun bir sureti olan, "AKP'siz AKP düzenini" sürdürmeye talip olmaktan öte bir misyona sahip olmayan basiretsiz düzen

muhalefeti, bir kez daha gerici-faşist rejimin en büyük avantajlarından biri oldu.

Düzen siyasetinde yaşanan muhalefet krizinin, 2023 seçimlerinin ardından daha da ağırlaşacağı açıktır. Zira, seçim yenilgisi eğreti dengeler üzerine kurulmuş olan muhalefet ittifakının ve ittifak bileşeni partilerin iç çelişkilerini keskinleştirecektir. İktidar ve rant paylaşımını esas alan muhalefet partilerinin yeni dönemde aynı çıkar ve hesaplar üzerinden farklı yönelimler içerisine girmesi şaşırtıcı olmayacaktır. Daha ilk hafta içerisinde düzen muhalefetinden yansıyan tartışma ve gerilimler bu olguyu gözler önüne sermiş bulunuyor.

Toplumu sermaye adına yönetmekte zorlanan gerici-faşist rejim gerçeği, buna karşın iktidar gücünü çekip alacak bir düzen muhalefetinin 2023 döneminde inşa edilememesi, yeni dönemde burjuva düzende yaşanan siyasal krizi daha da ağırlaştıracak, bu durum sermaye düzeni adına açık bir istikrarsızlık ve belirsizlik kaynağı olmaya devam edecektir.

YENİ VE ZORLU BİR DÖNEME GİRERKEN...

2023 seçimlerinin ardından işçi sınıfı, emekçiler, devrimci-ilerici güçler ve toplumsal mücadele dinamikleri adına yeni ve zorlu bir döneme girilmiş bulunuyor. Zira, 2023 dönemecini "kazasız" atlatan ve seçimlerden "meşruiyet" devşirmeye çalışan gerici-faşist iktidar bloğu, ilk iş olarak faşist tek adam rejimini tahkim etmeye yönelecektir. İktidar gücünü elinde tutmayı başaran gerici-faşist blok, kurmak istedikleri devlet düzeninde yaşanan çelişki, gerilim ve çatlakları bertaraf etmeyi esas alan bir süreç işletecektir. Sürecin diğer ayağını ise sokak mücadelelerini esas alan toplumsal mücadele güçlerini ezmek, düzen muhalefeti dahil olmak üzere karşısında duran tüm güçleri bastırmak ya da biat etmeye zorlamak oluşturacaktır. Buna paralel olarak, başta ekonomik-mali kriz olmak üzere Türkiye kapitalizmini belirleyen tüm krizlerin ağır yükünü döne döne topluma fatura edecektir.

Komünistler seçimlerden önce yaptıkları şu değerlendirme ile bu açık olgu

ve tehlikeye dikkat çekmişlerdi:

"2023 yılının Türkiye için kritik bir yıl olacağı tartışmasızdır. Zira devleti ele geçirmiş ve topluma halen çok şey dayatmayı başarmış olsa da dinci-faşist koalisyon hala da kendi düzenini oturtabilmiş değildir. Seçim yoluyla ya da seçimleri boşa çıkarmanın bir yolunu bularak iktidarı elde tutmayı başarırsa eğer, kısa vadede toplumun üzerine yeni düzeyde bir karabasan gibi çökeceği de yeterince açıktır. Elbette bunun ağır ve ezici sonuçlarını herkesten çok işçi sınıfı ve emekçiler ile toplumsal muhalefet ve ilerici-devrimci hareket yaşayacaktır. Bütün bunlar dinci-faşist iktidarın hesaplarını boşa çıkarmanın devrimci açıdan çok özel önemini açıklıkla ortaya koymaktadır." (tkip.org)

SİYASAL GERİCİLİĞİN PANZEHİRİ SOSYAL MÜCADELELERDİR

2023 seçimlerinin ortaya çıkardığı en belirgin olgu, başta din ve milliyetçilik olmak üzere her türden burjuva gericiiliğin toplumsal yaşamda yarattığı ağır tahribattır. Bu tablo, 12 Eylül'den bugüne uzanan ve on yıllara yayılan sürecin dolaysız bir ürünüdür. Elbette bu sürecin 21 yılını kapsayan AKP döneminde, dinsel ve milliyetçi gericiiliğin topluma daha kapsamlı dayatıldığı, bu uğurda her türlü araç ve yöntemin etkin bir şekilde kullanıldığı tartışmasız bir gerçektir.

Bu aynı yıllarda başta sınıf hareketi olmak üzere toplumsal mücadele dinamiklerinin zayıf, parçalı ve dağınık olması, burjuva gericiiliğinin topluma sirayet emesini kolaylaştırıcı ve hızlandırıcı bir etmen olmuştur. Zira, edilgenlikten beslenen toplumsal çürüme her türden burjuva gericiiliği için bereketli topraklar anlamına gelmektedir.

Tam da bu nedenle, son yıllarda AKP'nin seçmen desteğinin gerilemesi yanıltıcı olmamalıdır. Zira, siyasal gericiiliğin başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere Türkiye toplumu üzerindeki belirgin etkisi kırılmadığı sürece seçim sandıklarından çıkacak sonuç sadece "AKP'li ya da AKP'siz AKP düzeni" olacaktır. Düzen muhalefetinin ikinci tur Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde sosyal demago-

jiden çark ederek hızlıca ırkçı-milliyetçi söylemlere sarılması, 14 Mayıs'ta bu katı toplumsal gerçekliğe çarpmasının bir sonucudur.

İşçi sınıfı ve emekçileri çürüten siyasal gericilik çok yönlüdür. Dinsel, milliyetçi, ırkçı-şoven ideoloji kadar burjuva liberalizmi de sınıf ve emekçi kitleleri sersemletmekte ve çürütmektedir. Toplumun pençesine alan bu denli kapsamlı ve çok yönlü gericilikle mücadeleyi seçim sandıklarına indirgemek ise en hafif tabirle parlamentarist ahmaklıktır. Dahası, bugünün Türkiye'sinde siyasal gericiiliğin temel aktörlerini seçim minderinde alt etme fikri, yenilgiyi baştan kabul etmek anlamına gelmektedir. Zira, dünyada ve Türkiye'de düzen "solunun" ya da parlamentarist-reformist sol hareketlerin seçim başarısı elde ettiği dönemler, çoğu zaman arkasına toplumsal-sosyal mücadeleleri aldığı dönemler olmuştur.

2023 seçimlerinin bir kez daha gözler önüne serdiği bu katı gerçekler, siyasal gericiiliğin panzehrinin sosyal mücadeleler olduğunu ortaya koymaktadır. Bu nedenle, sınıf devrimcileri ve toplumsal mücadele güçlerinin yeni dönemde yüklenmesi ve yakalaması gereken halka sınıf hareketinin merkezinde olduğu sosyal-toplumsal mücadeleleri büyütme olmalıdır. Toplum yaşamına derinden sirayet etmiş olan her türden burjuva gericiiliğini kırıp atmanın yolu, işçi ve emekçilerin sosyal mücadeleler içerisinde birleşip kaynaşmasından geçmektedir. Toplumun üzerine yeni bir düzeyde çöreklenmeye hazırlanan gerici-faşist rejimi geriletmenin ve alt etmenin de başkaca bir yolu yoktur.

İşçi sınıfını, emekçileri, gençleri, ezilen halkları edilgenliğe mahkum edip, yeni seçim sandıklarının kurulmasını beklemek ise, toplumu bir kez daha siyasal gericiiliğin kucağına itelemekten başkaca bir sonuç yaratmayacaktır. Sosyal bunalımın derinleştiği dönemlerde toplumun edilgenliğe mahkum edilmesinin, sınıf ve kitle hareketlerinin geliştirilememesinin ağır ve tehlikeli sonuçlarını görmek için yalnızca geride kalan seçimlerin ortaya çıkardığı siyasal tabloya bakmak dahi yeterli olacaktır.

Erdoğan "seçildi", emperyalistler "rahat nefes aldı"

Hem Saray beslemesi medya hem sosyal medyadaki maaşlı troller, emperyalistlerin Tayyip Erdoğan'ın seçilmesini engellemeye çalıştığı yalanlarını kullanarak propaganda yaptılar. "Anti-emperyalist" pozlar takının bu gerici-faşist tetikçiler, düzen muhalefetine "dış güçlerin maşası" olmakla suçladılar. Benzer söylemleri küfür, hakaret, tehdit dolu vazalarında Erdoğan'da tekrarladı. Elbette diğer düzen partilerinin de emperyalistler şu veya bu şekilde ilişkileri var. Ancak hem MHP hem AKP doğrudan Amerikan projesi olarak kurulmuş partilerdir. Her şeye rağmen bu pespaye propagandanın AKP-MHP rejiminin 'kemik tabanı' diye tanımlanan kesimlerde alıcı bulunduğu ifade ediliyor.

Kişi olarak AKP şefinden hazzetmeyen emperyalist şefler, buna karşın "burnunu kapat Erdoğan'la el sıkış" diyecek kadar da pragmatistler. Zira onları ne kişi olarak Erdoğan ne Saray rejiminin halka uyguladığı baskı ve zorbalık ilgilendirir. Önemli olan kirli işlerini belli bir para karşılığında yapacak "kullanışlı" birinin olmasıdır. Bunun için de AKP şefinden daha iyisini bulamazlar. Zira bir "at pazarlığı" ustası olduğu için onunla her hâlükârda anlaşmanın bir yolunu buluyorlar. Bunun en bariz örneği, mültecilerin Avrupa'ya geçişini birkaç milyar Euro karşılığında bloke etme anlaşmasını imzalamış olmasıdır. O anlaşmaya göre güya Türk vatandaşları AB ülkelerine vizesiz seyahat edebilecekti. Oysa bazı Türkiyeli sanatçılara bile artık vize vermiyorlar.

Emperyalistler, özellikle mültecilerin Türkiye'de tutulması konusunda AKP şefine muhtaçken, tersinden ise, Saray rejimi ve başındaki kişi de Batılı emperyalistlerle işbirliğine özel bir önem veriyor. ABD'nin bir hegemon güç olarak zayıflamasından yararlanarak Rusya lideri Putin'le ilişkiler geliştirse de Erdoğan'ın kiblesi her zaman emperyalist savaş aygıtı NATO olmuştur. Nitekim seçimlerden önce Finlandiya'nın NATO'ya katılmasına onay vererek bu tutumunu bir kez daha göstermiştir. Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un "NATO'nun beyin ölümü gerçekleşmiştir" sözlerine en sert tepkiyi AKP şefinin göstermesi tesadüf değil. AKP'nin bir ABD projesi olarak kurulduğu hatırlanırsa, arada bazı sorunlar yaşanmasına rağmen doğrultunun ne-

Bu seçimler bir kez daha şu gerçeği gözler önüne serdi: AKP-MHP "Batı karşıtı" söylemde ne kadar riyakarsa, emperyalist şefler de "demokrasi/insan hakları" söylemlerinde o kadar riyakarlar. Dinci-ırkçılar emperyalistlere her zaman sadık kalırken, emperyalistler de her zaman gerici zorbalara destek olmuştur.

den değişmediği kolayca anlaşılabilir.

ABD projesi olarak sahneye çıkan bir partinin seçim propagandasında "anti-emperyalist" laflar etmesi, riyakarlıkta sınır tanımamanın yeni bir örneği olmuştur. Nitekim söylendiği gibi "takke düştü kel göründü." Seçimleri analiz eden Batı medyası, hileli seçimlerle de olsa Tayyip Erdoğan'ın seçilmesiyle emperyalist şeflerin "rahat bir nefes aldıklarını" yazdı.

Örneğin birgün.net tarafından aktarılan The Telegraph haberinde şu ifadeler yer alıyor:

"Kabul etmeseler de Avrupa'daki liderlerin çoğu, Türkiye AB'den uzak durduğunda kendilerini daha rahat hissediyor. Erdoğan'ın yeniden seçilmesiyle Avrupalı liderler rahat bir nefes almış olacaklar.

Yenilen aday Kemal Kılıçdaroğlu, eski otokrati devirmesi halinde Türkiye'yi Batı'ya geri döndürme sözü vermişti. Ancak yirmi yıllık Erdoğan döneminin ardından Ankara'yı yeniden yanına alma ihtima-

linden memnun olacak çok az başbakan veya cumhurbaşkanı var.

Erdoğan uzun zamandır Türkiye'nin AB üyeliğinden vazgeçmiş durumda. Bu da Brüksel ve üye devletlerin işine geliyor. 2015'de şiddeti artan göçmen krizi sırasında Suriyeli mültecilere ev sahipliği yapması için Erdoğan'a büyük meblağlar ödemekte de sakınca görmedi. Türkiye ayrıca daha fazla para karşılığında Akdeniz'den yasadışı geçiş yapan göçmenleri geri almayı da kabul etti. Erdoğan'ı sevmek imkansız olabilir. Ancak kendisini çok kullanışlı hale getirdi."

BBC Türkçe'de yayınlanan seçimlerle ilgili makalenin başı ise şöyle: "Erdoğan'ın seçim zaferi Batı için neden önemli?"

Bu ve benzer değerlendirmelerin yapılması tesadüf değil elbet. Zira Erdoğan'ın Batılı emperyalistler için 'kullanışlı' olduğu sayısız kez kanıtlanmıştır. Seçimler şaibeli olmasına rağmen Batılı

emperyalist şeflerin zaman geçirmeden AKP şefini tebrik etmesi de tesadüf değil. ABD Başkanı Joe Biden'in özellikle telefon açması dikkat çekti.

Görüldüğü üzere Saray rejimi ve beslemeleri ne kadar riyakarsa, Batılı emperyalistler de en az onlar kadar riyakar. Zira demokrasiden, insan haklarından söz eden bu şefler, Türkiye söz konusu olduğunda, "kullanışlı olsun, çamurdan olsun" mottosuyla hareket ediyorlar. Despotluk seçimlerden galip çıkınca da "rahat bir nefes alıyorlar."

Bu seçimler bir kez daha şu gerçeği gözler önüne serdi: AKP-MHP "Batı karşıtı" söylemde ne kadar riyakarsa, emperyalist şefler de "demokrasi/insan hakları" söylemlerinde o kadar riyakarlar. Dinci-ırkçılar emperyalistlere her zaman sadık kalırken, emperyalistler de her zaman gerici zorbalara destek olmuştur.

Modern köleliğin temsilcisi gerici-faşist iktidar!

Kapitalist sömürü düzeninin efendileri her geçen gün servetlerini katlarken işçi ve emekçilerin yaşadığı sefaleti de derinleştirmeye devam ediyorlar.

Emperyalist tekeller, yeni rant alanları için işbirlikçileri eliyle giriştikleri sa-vaşlarda milyonların ölümü veya yurtla-rından edilmesi pahasına zenginliklerine zenginlik katıyorlar.

Yakıp yıktıkları ülkelerdeki doğal zen-ginlikleri kendi tekellerine almalarının yanısıra yaşadıkları topraklardan göçe zorladıkları milyonları da yine kendi sö-mürü çarklarında öğütmeye devam edi-yorlar.

Onlara modern köle olarak yaşamayı dayatırken bin bir türlü zorbalık ve ay-rımcılığa da maruz bırakıyorlar.

Gözü doymaz bu emperyalistler ge-linen yerde kendi ülkelerinde dahi her geçen gün çıkardıkları yasalarla işçi ve emekçilerin haklarını gasp etmekten de geri durmuyorlar.

HEDEFLERİ TÜRKİYE'Yİ UCUZ İŞÇİ CENNETİ YAPMAK!

Yoksulluk ve sefaletin daha da derin-leşerek bıçağın kemiğe dayandığı Türki-ye'de ise bizzat sermayeye hizmette sınır tanımayan dinci-faşist rejimin uyguladığı politikalar da emeğiyle geçinen milyon-ların yaşamını giderek daha da katlanıl-maz hale getiriyor.

Her fırsatta işçilerin hak ve kazanım-larına saldırmayı sermayeye hizmet ba-kımından kendisine bir görev atfeden dinci-faşist iktidarın şefi, grev yasakları-yla övünürken güya siyasi anlaşmazlıklar olan TÜSİAD kodamanlarına seslenirken bunu bir övünç kaynağı olarak ortaya koymaktan dahi kaçınmamıştı.

Bangladeş ve Çin gibi işçinin haya-tının asgari ücretten ucuz olduğu, ulus-lararası sermaye için sömürü ve ucuz işçilik cenneti olan bu ülkeleri kendisine referans edinen bu iktidarın Türkiye'yi de benzer bir konuma getirmek hedefi de temsilcilerinin yaptığı açıklamalarda görülmüştü.

Dinci-faşist iktidarla birlikte palazlan-an yeşil sermayenin yanı sıra TÜSİAD sermayesi de 20 yıllık bu süreçte serma-yesini katlamaya devam ederken işçi ve emekçilerin payına ise giderek derinle-şen sefalet ve kölelik düştü.

ÜCRETLİ KÖLELİK!

Asgari ücretin 8 bin 506 TL olduğu bir dönemde sadece sendikaların açlık ve yoksulluk sınırı verilerine bakmak bile dinci-faşist rejimin aslında tam da bir sermaye partisi olduğunu tüm çıplaklığı ile ortaya koymaya yetmektedir.

Birleşik Metal-İş'in Nisan 2023 verile-rine göre açlık sınırı 9 bin 814 TL, yoksul-luk sınırı ise 33 bin 948 TL.

Türk-İş'in Mayıs 2023 verilerine göre de açlık sınırı 10 bin 362 TL, yoksulluk sı-nırı ise 33 bin 752 TL.

Avrupa İstatistik Ofisi'nin (Eurostat) verilerine göre ise Türkiye'de saatlik işgücü maliyeti 2016'da 5,4 avro iken 2018'de 5 avroya gerileyerek Avrupa ül-keleri arasında en düşük orana ulaştı.

Sadece bu veriler bile ortalama üc-ret haline gelen asgari ücretin aslında 'ücretli kölelik' yani 'modern kölelik' an-lamına geldiğini çok basit bir şekilde or-taya koymaktadır. Yani onlar için işçi ve emekçiler, karınlarını doyurup hayatta kalarak sermayenin sömürü çarkları ara-sında ezilmeye devam edebildiği sürece bir sorun yok. Reva gördükleri ücret de sadece buna yetmektedir zaten.

"TÜRKİYE'DE 1,3 MİLYON MODERN KÖLE VAR"

Geçtiğimiz günlerde Walk Free adlı uluslararası insan hakları kuruluşunun

hazırladığı Küresel Modern Kölelik En-deksi'ne baktığımızda 'modern kölelik' düzeninin dinci-faşist iktidar eliyle sade-ce emek sömürüsü üzerinden olmadığı, en vahşi ve iğrenç bir biçimde yaşamın her alanına sirayet ettiği de bir kez daha görülmektedir.

Açıklanan 'modern kölelik' raporun-da 2018 yılında 48. sırada yer alan Tür-kiye'nin bu konuda en kötü olan beşinci ülke konumuna geldiği belirtildi. Kuzey Kore, Eritre, Moritanya ve Suudi Arabis-tan'ın hemen arkasında yer alan Türkiye, Avrupa ülkeleri arasında ise ilk sırada gösterildi.

Raporda Türkiye'de 1,3 milyon 'mod-ern köle' olduğu belirtildi.

Raporda Türkiye'nin modern köleliğe karşı en az önlem alan ülkeler arasında olduğu da vurgulandı.

Raporun Türkiye bölümünde siyasi kutuplaşmayla birlikte kadın haklarının da gerilediği vurgulanırken, muhalif ve azınlıkların karşılaştıkları ayrımcılık ve baskılara da değinildi.

MÜLTECİLER UCUZ İŞ GÜCÜ, KADINLAR VE ÇOCUKLAR İSE İSTİSMAR KURBANI

Türkiye'de yaşayan Suriyelilerin yarı-sının yoksulluk sınırının altında yaşadığı da raporda yer alan bir diğer vurgu oldu.

Göçmen ve sığınmacıların inşaat, ta-rım, ev işçiliği ve tekstil gibi sektörlerde

zorla çalıştırıldığı, kayıtdışı ve güvencesiz çalıştırılan bu işçilerin ücretlerini dahi almadıkları vakaların tespit edildiği be-lirtildi.

Suriyeli kadınların ve kız çocuklarının cinsel sömürüye maruz bırakılan gruplar arasında olduğuna ilişkin somut bulgular olduğu belirtilirken sığınmacı kampların-da Suriyeli çocukların cinsel sömürüye maruz bırakıldığı ancak buna karşın res-mi süreçlerin işletilmediği vurgulandı.

Hacettepe Üniversitesi'nin 2018 yı-lında hazırladığı rapora da değinilerek 2018 Nüfus ve Sağlık Araştırması'nda 20-24 yaş arası kadınların yüzde 15'inin çocukken evlendiği verisi hatırlatıldı.

Türkiye'de organ ticaretine dair resmi bir istatistik yayımlanmadığı belirtilen raporda, maddi zorluklarla karşılaşan sığınmacıların organ mafyalarının eline düştüğü İnterpol operasyonları üzerin-den ortaya konuldu.

Dinci-faşist rejim eliyle Türkiye'de her geçen gün ağırlaşan sömürü ve kölelik koşulları tekeli sermayenin egemen ol-duğu günümüz koşullarında dünyanın bütün yoksul ülkelerinde düzeyleri farklı olsa da yaratılan tablonun bir parçasıdır. Türkiye'de iktidar koltuğunda oturan dinci-faşist rejimin hayatın her alanın-da gerçekleştirdiği ayrımcılığa, baskı ve saldırılara karşı mücadele aynı zamanda dünyaya egemen vahşi kapitalizme karşı da mücadelenin bir parçasıdır.

Gerici sermaye düzeni ve seçimlerin ikinci perdesi

Düzenin siyaset arenasından yansıyan kepezelikler, pespayelikler, ahlaki çöküş ve bunlara benzer pek çok şey Türkiye kapitalizmine ayna tutuyor. Zira gerici/zorba rejimlerin varlığı, 'vahşi kapitalizmin' siyaset alanına yansımından başka bir şey değildir. Kapitalizmin vahşet kat sayısı arttıkça, siyaset alanında zorbalık, ahlaksızlık, pespayelik, sahtekarlık, hırsızlık, yağma ve talan da artar. Ekonomik alandaki vahşet, dolaysız bir şekilde siyaset alanını belirlemeye başlar. Siyaset alanındaki çürüme ve her türden ahlaksızlık ise kapitalizmi daha vahşi daha ucube bir hale getirir.

Din istismarı ve şoven ırkçılık üzerinden politika yapan AKP-MHP koalisyonu tam de böylesine ucube bir rejim kurmuş durumda. Bu rejimde küçük bir azınlık dolar milyarderi olurken, geniş işçi ve emekçi kitlelere sefalet içinde, sadakaya muhtaç, onursuz bir yaşam dayatıldı. Birileri yağmadan, haraçtan, avantadan milyarlarca el koyarken, açlık sınırı altında bir asgari ücrete mahkum edilen geniş işçi ve emekçi yığınların önemli bir kesimi zorbalıkla hak arama mücadelesinden uzak tutularak "sadaka kültürü" bataklığına çekildi. Sefaletle mahkum ettiklerine sadaka dağıtan zorba, "hayır sever" kottümü giyerek bir de oy istiyor yüzüzsüzce.

AKP-MHP koalisyonunun kurduğu bu ucube rejime kapitalist sınıflardan kayda değer bir itiraz yükselmiyor. Kimi zaman TÜSİAD tarafından cılız sesle yapılan itirazlar ise, gerici-faşist rejimin "höt" demesiyle kesiliyor. Gidişattan çıkarları zarar gören kapitalist sınıfın farklı bazı kesimlerinden yansıyan başka cılız itirazlar da oldu. Ancak rejim bunları dikkate almadığı gibi, Saray'dan korkan ödelek kapitalistler de mırın-kırın etmenin ötesine geçemiyorlar. Despot, kapitalistlerin çıkarlarını koruma karşılığında, devletin gücünü de kullanarak kendisi ve çevresi için sömürü ve yağmadan büyük pay alıyor. "Kapitalist hukuka" aykırı olan bu duruma sermaye kodamanları tahammül etmek zorunda kalıyor. Çünkü bu çağda vahşi kapitalizm uygulamaları ancak başında despot bulunan zorba rejimler tarafından sürdürülebilir.

Despot ise, yaptığı hizmetler karşılığında kendisi ve çevresi için oluşturduğu yağama/talan alanlarına dokunulmasını istemez.

AKP-MHP koalisyonu, TÜSİAD dahil sermayenin farklı kesimleri tarafından da destek alarak bu vahşi, çürümüş rejimi kurmuştur. Bu süreçte düzen muhalefetinden de kayda değer bir itiraz yükselmemiştir. Çünkü sermaye, muhalefeti de dinci-ırkçılık eliyle kurduğu düzene göre dizayn etmiştir. Düzen muhalefetinin bu rejime özellikle dış politikada destek vermesi rastlantı değil. Uzun yıllara yayılan bir süreçte ucube rejim kurulurken, düzen muhalefeti de yeniden şekillendirildi. CHP dışındaki tüm siyasi partilerin ve önde gelen siyasi figürlerin hem beslenildiği hem dayandığı kaynak ya dinci şeriatçılık ya şoven ırkçılıktır.

Yayılmacı politikalar, Suriye'de on binlerce cihatçı teröriste maaş ödemesi, Saray merkezli lüks ve şatafat, tüm bunlardan da önemlisi yağma ve talan konusundaki pervasızlık öyle bir noktaya vardırıldı ki, CHP'nin başını çektiği Millet İttifakı ile sermayenin bir kesimi seçim sonuçlarına bağlı olarak sistemi kısmen de olsa restore etme iddiasıyla bir alternatif olarak öne çıkartıldı.

Saray rejimi din istismarı ve şoven ırkçılıkla sınıfı belli ölçüde zehirlemeyi başararak son 20 yılda güçlü bir sınıf hareketinin gelişmesini önleyebildi. Ancak buna rağmen toplumun farklı kesimlerinde dinci-faşist rejime karşı ciddi tepkiler birikti. 10 yıl önce patlak veren Haziran Direnişi'nden sonra bu tepkiler bir toplumsal harekete dönüşmedi. Düzen muhalefeti, oluşan bu tepkinin hem sokaklara taşmasını önlemek hem oya havale etmek için "ülkeyi demokratikleştirme" vaadini yükseltti. Öncesi ve sonrasında yaşananlarla 14 Mayıs seçimlerinin aynasından yansıyanlar, düzenin kendi dinamikleriyle demokratikleşeceği iddiasının ne kadar çürük olduğunu ayan-beyan ortaya koydu.

14 Mayıs seçimlerinde hile yapıldığı konusunda herkes hem fikir. Buna rağmen taraflar "olağan" bir seçim olmuş gibi davranıyor. Yapılan hilenin boyutu hakkında kimse net bir şey diyemiyor. Buna karşın farklı yöntemlerle yapılan çok sayıda hile deşifre edildi. Ancak bunlar bir şeyi değiştirmede. Herkes 28 Mayıs'a odaklandı.

Millet İttifakı bileşenleri hilelerin

üzerine gitmeyi tercih etmediler ya da o gücü kendilerinde bulamadılar. Seçimlere umut bağlayan kitlelerin sarsılan umudunu yeniden diriltmeye çalıştılar. Toplumma yine "sandık başına gidin, bu ucube sistemi değiştirelim" mesajları veriyorlar. Bu arada ülkeyi demokratikleştireceğini iddia eden düzen muhalefetinin kendi içinde de Saray rejimine çalışanlar olduğuna dair iddialar ortalığı kapladı. Bunlar da sessizlikle geçiştirildi.

Yapılacak hilelere rağmen seçimleri kazanabilmek için oya ihtiyaç duyan Millet İttifakı ırkçı Ata İttifakı'nı safına çekmek için pazarlık yaptı. İttifakın cumhurbaşkanı adayı Sinan Oğan, AKP şefiyle yaptığı pazarlığın ardından "Cumhur İttifakı'nın elemanı" yaftasıyla ortaya çıktı. CHP lideri Kılıçdaroğlu ile pazarlık yapan Zafer Partisi Başkanı Ümit Özdağ ise, belli taleplerin kabul edilmesi karşılığında Millet İttifakı'na destek vereceğini ilan etti. Böylece düzen muhalefetindeki 'ırkçı damar' daha da güçlenmiş oldu. Özdağ'ın pazarlık konularından biri, bellediyelere kayyum atamalarının devam etmesiyle ilgiliydi. İrkçılarla protokol imzalamak zorunda kalan Kılıçdaroğlu'nun Millet İttifakı'ndaki bileşenlerle ülkeyi nasıl "demokratikleştireceği" sorusu doğal olarak biraz daha koyulaştı.

Bu sırada dinci-faşist rejimin başı Tayyip Erdoğan'ın yürüttüğü seçim çalışmalarında ise kepezeliğin, pespayeliğin bini bir para... Küfürler, hakaretler, tehditler, kaba-saba yalanlar, fotomontajla yapılan sahte videolar, kendisine destek veremeyenleri terörist ilan etmeler ve daha bir yığın tiksinti verici kepezelik... Düne kadar kendisini ülkeyi cehenneme atmakla itham eden Sinan Oğan'ı devşiren AKP şefi, Kılıçdaroğlu'nu karalamak için montajla video hazırlattığını itiraf ederek bir sahtekar olduğunu canlı yayında ilan etti.

Bu süreçte hazinenin ekşiye geçtiğini, derin bir çöküşün zorlamalarıyla seçimler sonrasına ertelendiğini dile getiren ekonomistler, Erdoğan'ın seçimleri kazanması durumunda doların 30 liraya çıkacağını iddia ediyorlar. Bu ise, zaten derin bir sefaletle sürüklenen işçi ve emekçilerin çok daha ağır bir yıkımla yüz yüze bırakılacakları anlamına geliyor. Bu arada Kılıçdaroğlu'nun kazanması durumunda bu çöküşün ne kadar ötelenebileceği de

belli değil.

Dinci-faşist rejime tepkili olan toplumun ilerici ve AKP muhalifi kesimleri, bir kez daha umutlarını seçimlere bağladılar. Reformist sol ittifak ve partiler de net bir şekilde sermayenin Millet İttifakı kanadının adayı Kılıçdaroğlu'nu destekleyeceklerini ilan ederek bu umutları daha da pekiştirdiler. Böylece Millet İttifakı adayı Kılıçdaroğlu cenahında kendine komünist diyenlerden ırkçılığını veya şeriatçılığını bir bayrak gibi sallayanlara kadar, -devrimciler hariç- Türkiye'deki bütün siyasi eğilimler buluşmuş oldu.

Dinci-faşist rejimden bıkan kitleler mücadele alanlarına çıkana kadar düzen muhalefetinden medet umma açmazını kıramazlar. Ancak devrimcilik, komünistlik iddiası taşıyanların bu duruma düşmesi, düzenin bu kadar kokuştugu yerde seçimlere umut bağlaması bir tür iflaştır. Dinci-faşist rejime karşı mücadele elbette büyük önem taşıyor. Ancak bunu düzenin muhalefet kanadına umut bağlayarak, yani sermaye güçleri arasındaki bölünmede bir tarafın peşine düşerek yapmak, bu akımların anti-kapitalist/anti-emperyalist söylemlerinin boş bir lakırdından ibaret olduğunu gözler önüne seriyor. Rejimdeki kokuşma bu noktaya varmışken, düzenin adamlarının bile pespayelikleri savunmakta güçlük çektiği koşullarda bunun yapılmış olması, reformist solun içine düştüğü hazin durumu daha da belirgin hale getiriyor.

Dinci-faşist rejim arıza çıkarmazsa seçim oyununun ikinci perdesi 28 Mayıs'tan sonraki günlerde kapanacak. Vahşi kapitalizmin sömürü ve kölelik çarkları yine dönmeye devam edecek. Seçimler için ertelenen ekonomik çöküşün önünde bir engel kalmayacak. İşbaşına gelenlerin bunu önleme ya da geciktirme şansları olacak mı belli değil. Yani öyle vaat edildiği gibi emekçiler için baharın geleceğine dair tek bir emare bile bulunmuyor.

Görünen o ki, önümüzdeki süreçte her hâlükârda işçi sınıfı ve emekçileri zor günler bekliyor olacak. Emareleri şimdiden görülen ekonomik yıkımın altında ezilmemek için, işçi sınıfı ve emekçilerin tek çıkış yolu var; yapay ayrımları hızla aşmak, sınıfsal temelde örgütlenip mücadeleye hazırlanmaktır.

Seçim arifesinde düzenin siyaset sahnesi

Gerici-faşist rejimin izlediği politikaların da etkisiyle toplumun geniş emekçi kesimlerinin yaşamını zorlaştıran sorunlar durmaksızın büyürken, aylardır ülkenin gündeminde seçimler var.

Seçimlerin ilk perdesi 14 Mayıs'ta kapanmıştı. Ancak gerici-faşist rejimin estirdiği zorbalığa, yaptığı bir yığın hile ve şaibeye rağmen "adam kazanamadı." Cumhurbaşkanlığı seçimi ikinci tura kaldı.

Meclise giren milletvekilleri ise ilk turda netleşmişti. Mecliste koltuk elde edenlerin profillerine bakıldığında, büyük çoğunluğunun gerici, dinci, şeriatçı, ırkçı, şoven zihniyetli olduğu görülüyor.

Nitekim 14 Mayıs seçimlerinde ülke tarihinin en gerici/şoven, en işçi ve emekçi düşmanı meclisinin oluştuğu farklı çevreler tarafından dile getiriliyor.

Diğer bir ifadeyle, "gelenin gidene arattığı" bir meclis oluşmuş durumda.

Bu meclisin şekillenmesinde hile/hurda ne kadar rol oynadığı konusunda kimse kesin kesin bir şey diyemiyor.

Hile/hurda, tehditler, manipülasyonlar olduğu kesin ve kimse aksini iddia etmiyor. Buna rağmen "olağan" bir seçim olmuş gibi herkes işine bakıyor.

Şimdi deniyor ki, önemli olan meclis değil cumhurbaşkanlığı seçimidir. Bu iddiaya göre "ülkenin kaderini" bu seçim belirleyecek.

"Kader seçimi" diye tanımlanan seçimlerin ikinci perdesinin açılmasına günler kala "Ata İttifakı" diye anılan ırkçı cenahla yapılan pazarlıklar gündeme geldi.

İşlerin bu haddeye varması gericiğin düzen siyasetini nasıl kapladığını gözler önüne serdi. Kurdukları "Ata İttifakı" dağılsa da bu cenahın başını çeken Ümit Özdağ ile 14 Mayıs'ta cumhurbaşkanlığına aday gösterilen Sinan Oğan "kıymete" bindi.

Birkaç gün öncesine kadar hem AKP şefine hem Cumhurbaşkanlığına etmedik laf bırakmayan "Türkçü Oğan", Saray'ın verdiği rüşvet karşılığında "Ata İttifakı"na paçavra gibi bir kenara attı.

Saray'ın rüşvetini görünce Ata da ittifak da buharlaştı. O artık dinci-faşist ittifak için "kılıç sallayacak."

Böylece Saray tarafından satın alınan

dinci/sağcı/ırkçı figürlere bir yenisi daha eklenmiş oldu.

AKP şeflerinden Numan Kurtulmuş'la görüşen Ümit Özdağ ise yaptığı pazarlıkta istediğini alamadı. Böyle olunca Özdağ, CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu ile de pazarlığa oturdu.

Mülteci karşıtlığı ve Kürt halkına düşmanlık üzerinden ırkçı siyaset yapan bu figür, hassas oldukları noktaların gözetilmesi koşuluyla Millet İttifakı'na destek verebileceklerini açıkladı.

Nitekim 24 Mayıs günü öğlen saatlerinde Kılıçdaroğlu ile basına önüne çıkan Özdağ, Millet İttifakının adayın destekleme kararı aldıklarını ilan etti.

Tarafların vardıkları anlaşmayı bir deklarasyonla açıklayacağı belirtildi.

Düzen solunu temsil eden CHP bir yana bırakılırsa, dinci, şeriatçı, sağcı, ırkçı partilerin bir kısmı Cumhurbaşkanlığı oluştururken diğer kısmı ilse Millet İttifakı'nda yer aldı. Yani CHP dışında her iki ittifakı da oluşturan partiler aynı kökenlerden geliyor.

Aynı figürlerin aynı anda düzenin iki farklı ittifakı ile pazarlık yapabilmeleri, hacimlerinden büyük teveccühlerle karşılaşmaları, bu kokuşmuş kapitalist düzenin siyasi temsilcilerinin nasıl da ilke yoksunu olduklarını gözler önüne seriyor.

Kuşkusuz ki tümü sermayenin şu veya bu kesimini temsil ediyorlar. Yani özünde aynı düzenin birer parçasını oluşturuyorlar. Buna rağmen pazarlıkların aldığı

hal, düzendeki kepezeliğin görülmemiş boyutlara vardığını kanıtlar niteliktedir. Hal böyleyken, seçimlerin ardından ülkeye baharın geleceği yönünde vaatler veriliyor.

Toplumu, düzeni temsil eden bu iki ittifakla karşı karşıya bırakan sermaye iktidarı, ekonomik/sosyal krizin derinliğine rağmen şu ana kadar bir kitle hareketinin gelişmesini önleyebildi. Toplumun bir kesimi gerici-faşist rejimin dolgu malzemesi olmaya devam ederken, tepkili olan kesimi ise umutlarını Millet İttifakı'na bağlamış pasif bir şekilde bekliyor.

Gerici-faşist rejimin zorbalığından, küstahlığından, dayatmalarından, riyakarlığından bıkan toplum kesimlerinin AKP-MHP ittifakının def olup gitmesini şiddetle istemeleri anlaşılır bir durumdur.

Seçim hilelerinin önüne geçilebilir, yönetim değişikliği onlara psikolojik açıdan kısa süreli bir rahatlama da sağlayacak.

Belki bazı ufak-tefek düzenlemeler de yapılacak. Ancak bu böyle olsa bile sorunların esas kaynağı, yani Saray rejimini halkın başına bela eden sistem yerli yerinde duracak. Sömürü, baskı, gerici-lik, yoksulluk üreten çarklar dönmeye devam edecektir.

Kutuplaştırma politikası izleyen Saray rejimi, bununla kendi bekasını korumaya çalıştığı gibi emekçileri bu yapay ayrımlarla bölerek asalak kapitalistlere görülmemiş hizmetlerde de bulundu. Asgari

ücreti açlık sınırının altına çekti ve "ortalama" ücret haline getirdi.

Grev yasaklarıyla sınıfı en etkili mücadeleye aracından büyük ölçüde mahrum bıraktı. İşçi sınıfı ile emekçilerin bir kesiminin kutuplaştırma politikasına alet olmaları, dahası kendilerine bu kaba köleliği dayatan rejimin destekçileri durumuna düşmeleri ise maddi köleliğe bir tür manevi/politik köleliği de eklemiştir.

Tepkili olan emekçiler ise, umutlarını ya düzen muhalefetine bağlamış ya da reformist solun seçim sandıkları üzerinden vaat ettiği "cennet ülke" hayalleriyle oyalanıyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin verili durumdaki en büyük açmazı, kendilerine sefaleti reva gören düzenin kutuplaştırma tuzağını halen kıramamış olmalarıdır. Görünen o ki, örgütlü bir sınıf hareketinin yaratılması için belli somut adımlar atılmadan bu zincirlerin kırılması mümkün olmayacaktır.

Sınıf sessiz kaldıkça rejimin baskıyı, sefaleti daha da derinleştiren icraatlarının önüne geçilemez. Bundan dolayı, seçimlerin sonuçlarından bağımsız olarak işçi sınıfının ilk aşması gereken engel yapay ayrımları ortadan kaldırmak, alt kimliklere dayalı kutuplaşma zincirlerini kırmak, sınıfsal temelde birliğini sağlayıp mücadelenin önünü açmaktır.

Bu engelleri yıkabildiğinde kapitalistlerden de onların 'demir yumruğu' olan rejimden de hesap sorma gücüne kavuşacaktır.

Seçimler, reformizm ve hayal kırıklıkları

E. Bahri

14-28 Mayıs seçimleri öncesinde ülkede görülmemiş bir "parlamentarizm rüzgarı" estirildi. Bazı istisnalar dışında sol parti, örgüt ve güçler de bu rüzgara kapıldı. İki ittifak kuran reformist sol, düzenin seçim oyununa tam angaje oldu. Daha çok oy alma hevesine kapılanların ayaklarının yerden kesildiği görüldü. Bu cenahtan yansıyan kimi tutum ve açıklamalar, parlamenter atmosfere kendini kapıranların gerçeklikten kopma noktasına gelebildiklerini gösterdi.

Yasa/kural tanımayan dinci-faşist bir çetenin devleti/medyayı ele geçirdiği, büyük bir sermayeye hakim olduğu, yani seçimlerin baştan sona şaibeli olduğu, meclisin ise Saray'ın noteri haline getirildiği gerçeği orta yerde dururken, seçimlerle baharın geleceğini müjdelemek abesle iştiğaldi. Bu koşullarda düzenin kurumlarına bu kadar büyük bir önemin atfedilmesi, ancak "parlamentarizm rüzgarı" ile dönen kafaların iyice sersemlemesiyle izah edilebilir.

Ortada bir mücadele programı olmadığı için ittifaklar oy hesabına göre yapıldı. Yüzde şu kadar oy almak, şu sayıda milletvekili kazanmak, parlamentoda etkili bir güç olmak ve buna dayanarak kapitalizmin ve dinci-faşist rejimin yarattığı demokratik, sosyal, siyasal sorunları çözüp "cennet ülke" hayalini gerçekleştirmek...

Üç aşığı beş yukarı çizilen tablo böyledi. Tabii bunun için Tayyip Erdoğan'ın alaşağı edilip yerine Kemal Kılıçdaroğlu'nun geçmesi gerekiyordu. Kılıçdaroğlu'nun reformistleri muhatap alması, umutları kuvvetlendiren bir rol oynamış olmalı. Oysa seçilseydi bile, dinci-faşist rejimin kurumları yine yerli yerinde duracaktı. Tayyip Erdoğan ve yakın çevresi devrildi diye muhalifler bir rahat nefes alacak, Kılıçdaroğlu çivisi çıkan rejimi restore etmek için birtakım adımlar atacaktı. Ancak bu kadar olmuş olsaydı bile demokratik, sosyal, siyasal sorunları yaratan ve döne döne yeniden üreten sistemin çarkları aynı şekilde dönmeye devam edecekti.

Reformist solun vaatleri Kılıçdaroğlu'nun cumhurbaşkanı olmasına, yani kapitalist devletin tepesindeki kişinin değişmesine ve parlamenter sisteme yeni-

den dönülmesine dayandırılıyordu. Tabii parlamenter sistem "demokratik" olunca meclise giren milletvekilleri orada etkili 'sol' muhalefet yapacaklar, Kılıçdaroğlu yönetimine 'soldan' basınç uygulayacaklar, o da ülkenin demokratik, sosyal, siyasal sorunlarını çözmek için adımlar atmak durumunda kalacaktı.

Bu senaryoda dikkat çekici olan, sorunların kaynağı olan, onları yeniden üreten sistemin, 'solcu parlamenterler' basınç yapınca kendi ürettiği sorunları çözmek zorunda kalacağı varsayımıdır. Böyle bir sistemde sokaklara çıkıp eylem yapma, greve çıkma zahmetine gerek kalmayacak. Mecliste 'etkili' muhalefet yapan 'halkın vekilleri' adım adım sorunları çözüme kavuşturarak 'cennet ülke' vaadini yerine getireceklerdi. Ne çare ki, mafyatik Saray rejimi 'olağan' bir seçimle devrilemedi. Hayaller bir başka seçime kaldı.

Kılıçdaroğlu'nun seçilememesinin yarattığı moral bozukluğu, düzenin seçim oyunlarına angaje olmanın 'olağan' sonuçlarından biri oldu. Ancak bu olaya atfedilen önem ve bundan hareketle yapılan 'yenilgi' analizleri, parlamenter rüzgarla dönen kafaların umutlarını ege-men güçler arasındaki çatışmaya bağladıklarına işaret ediyor. Diğer bir ifadeyle sermayenin bir temsilcisinden akla ziyan şeyler bekler hale gelmişler.

Yanında ikisi ırkçı, üçü siyasal İslamcı kökenden gelen parti varken, şoven-ırkçılığı uç noktalara vardiran Ümit Özdağ'ı

da bunlara ekleyen Kılıçdaroğlu'na bu kadar angaje olmak, reformist sol için bile çok tuhaf görünüyor. 28 Mayıs'tan sonra analizlerin 'seçim yenilgisi' bağlamda yapılması ise, parlamentarizm hastalığının reformist solu esir aldığı izlenimini güçlendiriyor.

Yenilgi ruh halini "yılmadık, mücadele devam ediyor, biz kazanacağız" türünden ifadelerle dengelemeye çalışmak anlaşılır bir durum. Ancak analizlerin ufku "bir dahaki seçimlere daha iyi hazırlanmak, ittifakları daha geniş daha sağlam tutmak, toplumun farklı kesimlerine ulaşmak" gibi söylemlerin ötesine geçemiyor. Bu ise seçim sandıkları, parlamentarizme angaje olanların ufkunu tamamen kapatmış görünüyor. Denebilir ki, bazıları mücadeleden de söz ediyor. Evet, mücadele sözünü edenler var. Ancak onlara göre de mücadele sandıktan daha güçlü çıkmak için gereklidir. Devrimi, sosyalizmi geçtik demokratik, sosyal, siyasal hakları kazanmak için mücadelesinin sözünü eden de yok. Öyle ya, meclisin ceylan derili koltuklarında oturarak bunu yapmak mümkünken sokakların tozuna, polislin saldırılarına katlanmak neden gerekli olsun ki?

Parlamentarizm hastalığına yakalananların SYRIZA, Podemos ve Latin Amerika'da seçimlerde zafer kazanan sola özendiklerini biliyoruz. Ancak bu noktada gözden kaçırdıkları temel bir nokta var: O ülkelerde solun seçim başarıları, yıllara yayılan grevler, genel grev-

ler, militan kitle gösterileri/direnişleri sayesinde mümkün oluyor. Bu arada hatırlatmak gerekiyor ki, seçim zaferlerine rağmen 'cennet ülke' vaat edemiyorlar. Zira sermaye sınıfının egemenliği devam ederken, isteseler bile bunu yapamazlar. Üstelik arkalarında ciddi bir halk desteği olmasına rağmen. Hem kapitalistleri memnun etmek hem emekçilere 'cennet ülke' vaat etmek aynı anda aynı sistemin içinde mümkün olmuyor. Hayatın gerçekliğine tosluyorlar. Nitekim çoğu sol yönetim zamanla halk desteğini yitiriyor. Yine bir seçimle yerlerini sağcı hükümetlere devrediyorlar.

Görünen o ki, kitlelerin fiili-meşru mücadelesinden soyutlanmış seçim zaferleri peşinde koşan reformistler her sandık kurulduğunda hayal kırıklığı yaşayacaklar. Burada esas mesele sola/sosyalizme yakın olan emekçilerin ve samimi ilericilerin bu zehirli parlamenter atmosferin dışına çıkıp hakları, talepleri ve özlentileri için fiili-meşru mücadele alanına çekilmesidir. Acil sorun seçimlere hazırlanmak değil, işçi sınıfı ve emekçilerin harekete geçirilmesi için her imkanı her aracı seferber etmektir. Unutmamak gerekiyor ki, sınıf eksenli mücadele geliştirilmeden işçilerin, emekçilerin ırkçı-dinci ideolojik kuşatmadan kurtulmaları da mümkün değil. Yani kokuşmuş Saray rejiminin de dayanağı olan bu ilkel-gerici zihniyeti geriletmenin de tek yolu örgütlü sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir.

Kitlelerin edilgenliği kırılmadan gericiiliğin gücü kırılmaz!

E. Eren Yılmaz

Haziran Direnişi'nin 10. yılındayız. Gezi Parkı'nı betona gömerek "eser siyaseti" yapan AKP'nin yağmacı zihniyetine karşı başlayan tepkiler, 31 Mayıs 2013'te tüm ülkeye yayılan büyük bir eylem dalgasına dönüşmüştü. Gerçekleşen eylemler, yıllardır toplumsal yaşamın farklı kesimlerine yönelik saldırılara karşı oluşan tepkinin dışavurumuydu. Başta metropol şehirler olmak üzere seksen kentte, milyonların katıldığı kitlesel ve militan eylemler gerçekleşti. Kent meydanları haftalarca terk edilmedi. Farklı sınıf ve kesimlerden oluşan heterojen bir kitle, AKP karşıtlığı temelinde, kendi istemlerini ortaya koydular. Haziran Direnişi, AKP gericiiliğinin toplum yaşamına dayattığı çok yönlü saldırılara karşı kendiliğinden patlayan bir nefes alma arayışıydı.

İşçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün geriliği koşullarında, bir sınıf önderliğinden yoksunluk ve toplumu saran örgütsüz olma halinin açmazlarını derinden yaşayan bir hareket olarak Haziran Direnişi, nesnel tablosuna rağmen soluklu denebilecek bir direnişti. Önemli bir deneyim ve birikim yarattı. Kuşkusuz "Arap Baharı" olarak adlandırılan Tunus ve Mısır gibi ülkelerde yaşanan halk hareketlerinin de etkisiyle, geniş bir alanda ve başlıklar üzerinden sonuçlar ortaya çıkarttı. AKP gericiiliğinin emperyalist merkezlerle bütünlüklü iç ve dış politikaların yanı sıra, topluma dayatılan gerici cenderenin karşısına çıkan kitle mücadelesinin tüm zayıflıklarına rağmen yarattığı/yaratabildiği etkiyi gösterdi. Bugün, 14 Mayıs seçimleri üzerinden sıklıkla tartışılan "değişimin" nasıl ve nerede aranması gerektiğine dair sarsıcı cevaplar verdi.

AKP gericiiliği ve başındaki zatin Haziran Direnişi'ne ilk günden itibaren yaptığı tüm düşmanlığın gerisinde, bu büyük halk direnişi karşısında kapıldığı korkudur. Tayyip Erdoğan'ın ikide bir "Gezi Parkı eylemleri"ne saldırarak gözden düşürme çabası ve farklı "güç odaklarının" işiymiş gibi göstermesi ne tek başına kendi kitlesini motive etme aracı ne de gerici kışkırtmalarla toplumu bölme argümanlarıdır. Denilebilir ki, 20 yıllık AKP iktidarında, örgütlenmiş gericiiliğin dizlerinin bağına çözen ve kurmak istediği düzene önemli bir darbe vuran, gerici politik hesapları sarsan en önemli gelişmelerden biridir. Bu kitlelerin ve

kitle mücadelesinin gücüdür. Tersinden bu hareketlilik ve mücadelenin gücü, kitlelerin önyargılarını, yerleşik algılarını ve içine hapsedilmek istendikleri yalan ve manipülasyon çukurunu işlevsizleştirdi. Zayıflıkları ve sınırları gözetildiğinde, kendinden beklenebilecekleri fazlasıyla da yerine getirdi. Ancak sonraki süreçlerde Haziran Direnişi'nin tüm olumlu etkisine rağmen kalıcılışamayan bu hareketlilik, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere geniş kitlelerin kırılmayan edilgenliğini, rejim krizi ekseninde yaşanan çatışmalı ve karmaşık süreçlerin bilinçlerde yarattığı kötürümleştirici etkiyi de bugünlere taşımış oldu.

AKP-MHP gericiiliğinin çok yönlü yıkımı ve toplumun bir bölümü üzerinde kurduğu hegemonik etki, sınıf ve kitle hareketinde bilinç, örgütlülük ve hareket planında ileriye dönük adımlar atılmadığı her durumda seçimler üzerinden bir "değişim bekleme"nin temelsizliğini de göstermiş bulunuyor.

İktidar koltuğunda oturan AKP gericiiliğinin sokak korkusu, Haziran Direnişi deneyiminden de görüldüğü gibi anlaşılır nedenlere dayanıyor. Talepleri için mücadele ederek sokaklara çıkan kitleler sermaye iktidarı için en büyük tehdittir. Bu aynı zamanda gerici-çürümüş yaklaşımların, kitlelere empoze edilmeye

çalışılan önyargıların ve bu önyargılara dayalı kışkırtmaların da kırılıp atılmasının zeminidir.

Düzen muhalefetinin "yumuşak geçişli" bir seçimle düzenin yaşadığı yıkımı onarmayı temel iş edinmesi kendi misyonunun bir gereğidir. Kitlelerin biriken tepki ve öfkesinin seçimler ekseninde yaşanacak bir değişimle restorasyon programının devreye sokulması, kitle mücadelesini reddeder. Düzen muhalefetinin geniş işçi ve emekçi yığınları evde tutma çabasının gerisinde de bu vardır. Reformist sol grupların burjuva siyaset alanında, seçim-sandık-parlamento ekseninde kendilerine yer açma çabası da bunu bir başka yönden tamamlamaktadır. Ortaya çıkacak sonuç, ülkenin hakim politik atmosferini, bunun işçi ve emekçi kitlelere yansımalarını verecektir.

Ancak toplumsal yaşamda gerçek değişimlerin kitle mücadelesi olduğu gerçeğini gösteren Haziran Direnişi, aynı zamanda tüm boğucu koşullara rağmen, toplumun derinliklerinde biriken öfke ve tepkinin, -sol uçtan sağ uca kadar düzen siyasetini belirlemeye çalışan koşullar ne olursa olsun- patlamaya hazır dinamikler barındırdığını da gösteriyor. Önümüzdeki günlerde, işçi sınıfı başta olmak üzere geniş emekçi katmanların ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yıkıma karşı gös-

tereceği muhtemel tepkinin ne olacağını bugünden kestirmek güç. Fakat Haziran Direnişi'ni ortaya çıkartan koşullar bugün çok daha ağır, kapsamlı ve yıkıcı bir mahiyet kazanmış bulunuyor.

Komünistler, Haziran Direnişi günlerinde "Gericiiliğin gücü edilgenliğin gücüdür" vurguları eşliğinde, bugünlere de anlamayı kolaylaştıran şu önemli noktaların altını çizmişlerdi: "Tayyip Erdoğan'ın gücü edilgenliğin gücüdür, sandığın gücüdür. Onun için sandık, sandık, sandık diyor başka bir şey demiyor. Oysa Haziran Direnişi'nin ve onu izleyecek öteki çıkışların gücü mücadelenin gücüdür, sokağın gücüdür, davranmanın gücüdür. Bu nedenle biz hareketin işçi sınıfının ilerici katmanlarına mücadele etme ruhu ve cesareti vermesi olgusunu önemseyelim. Olayın aktif, dinamik yönünü görelim, edilgen pasif yönünü değil. Olup bitenlerden olumsuz etkilenen kesimlerin tepkisi en fazla sandık tepkisidir. Olumlu etkilenenlerinki ise mücadeledir, sokaktır, dinamizmdir. Ve siyasette etkin, hareket halindeki güçler önemlidir, edilgen pasif güçler değil." (Haziran Direnişi- 1, H. Fırat)

Seçimlerin ilk turu, parlamentoda gerici-dinci-faşist güçlerin "ezici" bir üstünlüğüyle noktalandı. İkinci tura kalan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonuçları ne olursa olsun, önümüzdeki dönem, toplumun geniş kesimlerini bekleyen ağır bir ekonomik-sosyal yıkıma eşlik eden bir baskı ve zorbalık dönemi olacaktır. Düzenin farklı güçleri dinci-faşist uygulamalar ve saldırılarla bir terör estirmeye çalışacak. Önümüzdeki dönemde, işçi ve emekçi kitlelerin yaşadığı çok yönlü sorunların derinleşmesi ve bunlara yenilerinin eklenmesi "oy denklemini" nasıl yansır bilenmez ancak, toplumsal mücadelenin gelişimi bakımından süreç daha sert bir kırılma potansiyelini içinde barındırıyor. İşçi sınıfı ve emekçiler için gerçek bir değişim isteyen tüm güçler, gerici-faşist cereyanı engellemenin yolunun ancak kitle mücadelesi ile başarabileceğini görmeli ve önümüzdeki dönemin sert ve sarsıcı günlerine hazırlanmalıdır.

Kitlelerin edilgenliği kırılmadan, toplumun üzerine karabasan gibi çöken gericiiliğin gücü kırılmaz!

İnsanca bir yaşam için seçimimiz mücadele!

Ekonomik kriz, hak gaspları, baskı ve yasakların arttığı, yaşam şartlarının kötüleştiği bir dönemde gerçekleşen seçimler geride kaldı.

Emek düşmanı AKP ve sermayenin tek adam rejiminin temsilcisi Erdoğan, sandıkta üstünlük kurdu. On yıllardır işçi sınıfı ve emekçilere zerk edilen milliyetçi-şoven duygulardan, din istismarına dayanan bir söylem yelpazesinde burjuva partilerin yarısına şahit olduk. Yaşadığımız sorunlar ise seçim mezesi haline getirildi. Tepki duyduğumuz her sorun için bekleme öğütleri verildi, sandık adres gösterildi. Birbirlerinden farklı gibi gözükse de kazanan iki tarafın da bekası için savaştığı kapitalist sistem olmuştur. Maalesef işçi sınıfı ve emekçiler seçimde o veya bu burjuva partiye güven tazeleyerek esası kaçırmıştır.

Hangi partiye oy verirse versin sorunlarımız ortaktır ve ortadadır. Herkes bir değişim beklemekte, kimi bunu iktidar da kimi de muhalefette aramakta hata yapmıştır. Oysa köklü bir değişimin kendisini sınıf mücadelesi belirler ve bu hiç de hangi burjuva partisinin kazandığıyla ilgili bir durum değildir.

Artık sermayenin gerçek gündemleri bulandırıp suni ayrımlarla şekillendirdiği, sandıkla sınırlanan ve umut tacirliği yapılan bu düzene bel bağlamamalı, bağımsız sınıf siyasetini ortaya koymalıyız.

Ne emek düşmanı iktidardan ne de eni sonu "tek bir rahat nefes"i bizlere

reva görenlerden medet umamayız.

MÜCADELECİ BİR SINIF VE ÖRGÜTLE YARINLARI KAZANALIM!

Ülkede, sendikada, mahallede sürekli birilerin gelip sorunları çözmesini, bunu da belli aralıklarla önümüze koyulan sandıklardan bekliyoruz. Grev yasaklarından düşük ücretlere, uzun çalışma saatlerinden iş cinayetlerine, baskı ve yasaklara karşı bugüne kadar ya sermayenin çizdiği sınırlarda durduk ya da oturdu-

ğumuz yerden çözülmesini bekledik. Ya da en kolayından "bu işçiden bir şey olmaz" deyip bizleri yönetenlerin istediği o umutsuz ruh haline büründük. Ancak yaşadıklarımız bir görüngüden ibarettir. Yeter ki her çeşidinden burjuva partilerin hegemonyasından kurtulalım, yeter ki ayrımcılığa karşı duralım, yeter ki kaderimizi kendi elimize alalım. Dünya ve Türkiye işçi sınıfı tarihi bizlere her hakkın, her rahat nefesin ancak ve ancak mücadeleyle geldiğini göstermiştir. Geride bıraktığımız 1 Mayıs ve 8 saatlik iş günü

mücadelesi bunun en önemli örneğidir. Bu topraklarda yaşanan 15 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi kapitalistlerin kabusu olmuştur, işçiler mücadele örgütünü burjuvaziye teslim etmemiş ve geleceği kazanmıştır.

Bütün sorunlar orta yerde durmaktadır ve gidişat emekçiler adına zor günler geleceğini göstermektedir. Birilerinin bizi sandıkta ya da masa başında kurtaracağı hikayelerinden sıyrılıp topyekûn bir sınıf olarak mücadele seferberliğine girişmeliyiz! Kapitalistlerin bizlere reva gördüğünü değil, insanca yaşamak için bir adım atalım, bahanelerden sıyrılıp cesaret edelim.

Çağımız sınıfın öncülerinedir; yarını kazanmak için fabrikamızda, mahallemizde, havzamızda örgütlerimizi inşa edelim, mücadele saflarına katılalım! Unutmayalım, değişim bir kişinin değiştirme kuvvetiyle başlayacak, bu kuvvet işçi sınıfını sömürünün boyunduruğundan kurtaracak günleri getirecek. Ya ezileceğiz ya da ayağa kalkıp hakkımız olan için direneceğiz. Ya zulme boyun eğeceğiz ya da bu sermaye düzeninden çıkış için emeğin kurtuluşu mücadelesini hep birlikte büyüteceğiz!

Gelin omuz omuza verelim, sermaye sınıfının insanlık dışı rejimine karşı işçilerin birliğini örgütleyelim.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Değişim için tek yasa sınıf mücadelesidir!

Seçimler sona erdi. Yaşanan ekonomik krize sosyal ve siyasal sorunlara rağmen emek düşmanı Erdoğan hükümeti iktidarını sürdürme imkânı buldu.

İŞÇİ KARDEŞLER, SÖZÜMÜZ SİZE!

Kime oy verseniz de hangi ittifakı destekleseniz de aynı koşullarda çalışıyor, aynı koşullarda yaşıyorsunuz. Uzun çalışma süreleri sosyal yaşamınızı yok ediyor, ekonomik kriz belinizi büyüyor, iş cinayetleri canınızı alıyor ve kapitalist sömürü bir dakika dahi yakanızı bırakmıyor.

MÜCADELE TEPEDEN DEĞİL, TABANDAN BİRLEŞEREK VERİLİR!

Seçim sonuçları elbette mücadele-

nin ilerlemesi, sorunları ve neler yapılması gerektiği ile ilgili bize veri sağlıyor. Ama esas olan sandık mücadelesi değil sınıf mücadelesidir. Toplumsal yaşam ve mücadele düzen partilerinin koridorlarında değil, fabrika fabrika, tezgâh tezgâh sınıf mücadelesinin içinde ilerler. Erdoğan iktidarı yarından itibaren ekonomik ve sosyal yıkım programına kaldığı yerden devam edecek. Grev yasakları, vergi yükü, zamlar, düşük ücretler gibi birçok saldırının mahiyeti genişleyecek.

İşçi sınıfı olarak önümüzde şimdi sadece iki seçenek var. Ya bu saldırılara boyun eğeceğiz, kölece çalışma ve ya-

şam koşullarına kendimizi ve çocuklarımızı mahkûm olmasına rıza göstereceğiz. Ya da örgütlenip fabrika fabrika, iş yeri işyeri mücadele edeceğiz.

Kadın-erkeği ile işçi sınıfımızın bu saldırılara direnecek gücü vardır. Önemli olan kararlı olmaktır. Ekonomik ve sosyal haklarımız için, eşitlik ve kardeşlik için, demokratik haklarımız için hep beraber mücadelemiz devam etmelidir.

Dün olduğu gibi bugün de Emeğin Kurtuluşu yürüyüşümüz devam edecek. İşçi düşmanları yenilecek ve emeğin zinciri bir daha geri dönülmez bir biçimde kırılacak. Reformist sol partilerin ham

hayalleri çok açık biçimde iflas etmiştir. İşçi sınıfının değiştirici ve dönüştürücü gücü açığa çıkarılmadan, toplum kendi taleplerine dayalı bir mücadele ile birleştirip değiştirilmeden bu baskı ve sömürü düzeninde çok sınırlı değişikliklerin bile yaşanmasının zor olduğu bir kez daha görülmüştür. Yapılması gereken işçi sınıfının büyük gücünü açığa çıkarmak, başta sendikalarımız olmak üzere mücadele örgütlerimizi yeniden sınıf örgütleri haline getirmek, her bir fabrikayı sınıf mücadelesinin kalesi haline getirmektir.

İnancımız tamdır! Gelin el ele verelim ve doğrulalım. Kazanmak için birleşelim!

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ

Değişimin yolu mücadeledir!

E. Eren Yılmaz

Seçimlerin ilk turu geride kaldı. İlk tur sonuçları ve ikinci tur üzerine yapılan hesaplar ülkenin temel gündemi olmaya devam ediyor. Sermaye düzeninin AKP gericiliği eliyle yarattığı toplumsal yıkım, bu yıkımın işçi ve emekçilerde yarattığı derin hoşnutsuzluk ve öfke, kendine akacak bir kanal bulamadığı koşullarda, özel bir çabayla dayatılan hakim gündemler arasında sıkışıp kalıyor. En iyi ihtimalle işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamsal sorun ve ihtiyaçları sermaye partilerinin istismar konusu olduğu ölçüde gündeme gelebiliyor.

Burjuva düzen siyasetinin kitleleri dahil ettiği tek dönem, seçim süreçlerinde pasif oy desteği sınırındadır. Dolayısıyla seçim dönemleri emekçi kitlelerin de kanıksadığı bir tutum olarak sadece oy vermek olarak algılanıyor. Güncel yaşamla, sorunlar ve ihtiyaçlarla siyaset arasında dolaysız bağ kurulamıyor. Yapay gündemler ve bunun belirlediği seçimlerle, işçi sınıfı ve emekçilerin güncel sorunları, çalışma ve yaşam koşulları, üretim alanlarındaki gündemler ve mücadele süreçleri farklı kanallardan akıyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinç, örgütlülük ve mücadelesinin zayıflığı koşullarında kaçınılmaz bir sonuç olan bu gerçek, ağırlaşan çok yönlü sosyal yıkım tablosu ile birlikte çok daha iğreti bir içerik kazanıyor. 14 Mayıs seçim sonuçlarının ortaya çıkarttığı gerçeklerden biri de budur.

Deprem yıkımı, kapitalist düzenin rant ve soyguna dayalı işleyişi, AKP-MHP gericiliğinin sorumlulukları ile ortaya çıkan büyük insanlık dramı karşısında geniş kitlelerin bu kapsamda siyasetle kurduğu ilişki önemli bir tartışma başlığını oluşturuyor. Aynı şey güncel ekonomik ve sosyal sorunlarla düzen-devlet arasında kurulabilen bağ için de ifade edilebilir. İşçi ve emekçilerin bilinç, örgütlülük ve mücadelesi temelinde bu baği kurulamadığı her durumda mevcut tabloda esaslı bir değişim beklenemez.

14 Mayıs seçimlerin öngünlerinde CHP'li belediyelerin bir bölümünde sözleşme süreçleri yaşandı. Ekonomik kriz, ağırlaşan yaşam koşulları, enflasyon vb. gerçekler karşısında imzalanan hemen tüm TİS'ler sefalet düzeyinde kaldı. Ül-

keyi yönetmeye aday, bunun için işçi ve emekçilerden oy isteyen bir partinin başında bulunduğu belediyelerde, üstelik seçimi kazanırlarsa "mutlu, huzurlu ve refah" bir yaşamın vaat edildiği anda bunlar yaşandı. Yine aynı şey, yüz binlerce işçiyi ilgilendiren Kamu TİS'leri için de söylenebilir. Kamu işçilerinin işvereni konumundaki sermaye iktidarının işçi düşmanı tutumu ile seçim sürecindeki altı boş vaatlerin dillendirilmesi bu dönemde bir arada yaşandı. TİS masasında olan ve kendi üyelerine sefaleti dayatan işçi düşmanı AKP'ye Hak-İş ağaları kendi kürsülerinden seçim propagandası yaptırıyorlar. Fabrikalarda, kapitalistlerin siyasal tercihine göre burjuva partilerin adayları seçim propagandası gerçekleştirdiler ve kimi vaatlerle işçilerden oy talep ettiler. Oysa, fabrikalarda yaşanan çok yönlü sorunlarla sermaye sınıfının politikaları ve uygulamaları arasındaki dolaysız bir bağ olduğu açık değil mi? Liste uzatılabilir kuşkusuz. Ancak çıkan sonuç şudur: Güncel sorunlarla siyaset arasındaki bağ kurulamadığı için, işçi sınıfı kendi talepleri ve çıkarları temelinde sürece müdahale edemediği için, bu çelişki ve tutarsızlıkların derinleşmesi kaçınılmaz oluyor.

İşçi ve emekçiler için sorunlar yumağı

öyle boyutlara ulaşmış durumdaki, güncel gerilimler ve kutuplaşmaya rağmen dizginlenemeyen bir öfke ve tepki var. Fabrikalarda direnişler, örgütlenme girişimleri, TİS süreçleri, grevler vb., sürüyor. Seçim atmosferinin sınıfın gündemlerini baskılayan içeriğine rağmen yaşanan bu mücadeleler önemli bir dinamığa işaret ediyor. Sınıfın verili bilincindeki zayıflık ne olursa olsun, yaşanan bu hareketlilik yüklenilmesi gereken halkayı gösteriyor. İşçi ve emekçiler lehine yaşanabilecek bir değişimin zemini de buradadır.

Eriyen ücretler, fabrikalarda artan baskı ve mobbing, enflasyon, hayat pahalılığı ortadadır. Demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı, söz söylemenin ve eylem yapmanın, hak talep etmenin sopayla karşılandığı bir zorbalık döneminden geçiyoruz. Dolayısıyla işçi sınıfı seçimlerin boğucu atmosferinden sıyrılmalı, kendi gündemlerine dönmelidir. Değişimi, "mutlu ve refah içinde bir yaşamı" kendi mücadelesinde aramalıdır. Siyaset ancak bu temele oturduğunda işçi sınıfı ve emekçilerin siyaseti olabilir. Ekonomik, sosyal ve siyasal kazanımlar, emekçiler lehine gündeme gelebilir.

Petrokimya fabrikalarında sessiz-sessiz TİS süreçleri yaşanıyor. Şu ana

kadar birçok fabrikada sözleşmeler imzalandı. 7-8 fabrikada ise grev ilanları asıldı ve ilan edilen tarihlerde greve çıkma hazırlıkları yapılıyor. Fabrikalarda işçiler kendi taleplerine sahip çıkabilir, buna uygun bir çaba ve kararlılık ortaya koyabilir ve mevcut sendikal bürokrasiyi aşabilecek bir örgütlülükle kazanabilirler. Bu uğurda girilen mücadelenin, bu mücadelenin bilinç ve örgütlülükte yaratacağı gerçek dönüşüm sınıfın kazanımları bakımından çok daha anlamlı sonuçlar yaratabilir.

Tek tek fabrikalarda yaşanan somut mücadele süreçleri bakımından olduğu gibi, yaklaşan Metal Grup TİS süreci için de bunlar ifade edilebilir. Yüz binlerce metal işçisini etkileyebilecek bir mücadeleye bugünden başlayacak bir hazırlık, kazanmaya kilitlenmiş talepler-örgütlülük-mücadele bütünlüğü ile alınacak mesafe, işçi ve emekçilerin "değişim" isteğinin gerçekleşeceği somut alandır. Fabrikalarda güçlü bir örgütlülük temelinde kapitalist düzen karşısında kendi sınıfsal bakışı, hedefleri, ihtiyaçları ve çıkarları ekseninde siyasal yaşama katılan işçiler, "umudu" ete-kemiğe büründürebilir. Gerisi boş umutlara bel bağlamak, siyaset adına sermaye düzenine eklenmek ve kapitalist düzenin sömürü çarkları arasına sıkışıp ezilmektir.

İşçi sınıfı “oy rezervi” değildir

Z. İnanç

Seçimler oldu, ikinci tura hazırlık sürüyor. Ne hikmetse işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin “seçme hakkı” olduğu sandıklar kurulacağı zaman hatırlanıyor. Sermayenin farklı renkteki sözcülerinin vaatlerine veya parlamenterist hayallere kanılması isteniyor. “Bol keseden” sundukları vaatler, ekonominin daha kötüye gideceğine dair yayılan korkular, gerici-faşist rejimin baskıyı yoğunlaştırdığı, etrafa tehditler savurduğu koşullarda seçime hazırlanıldı. Millet İttifakı'nın başını çeken düzen muhalefeti, ülkenin sağından soluna geniş bir yelpazeyi cumhurbaşkanlığı seçimi için tek çatı altında topladı. Reformist solun bir kanadını, Emek ve Özgürlük İttifakı'nı koltuk kapmaca oynarken bulduk, hatta mızıkçılık yapıp oyun içinde oyun kurmaya kalkan da oldu.

Şimdi ikinci tur zamanı. Yine matematik dersine çalışan çocuklar gibi görüyoruz her birini. Muhalefet, “daha sola mı kaysak yoksa ırkçılığa teslim mi olsak” denklemine; komşudan kaç alsak da yarıdan bir fazla olsak hesabına gömülmüş durumda. Sadece oy rezervi olarak gördükleri emekçileri “harekete geçirmek” olarak gördükleri tek şey sandığa gidip oy vermeleridir. Seçimler yaklaşırken, AKP-MHP koalisyonunun provokasyon yapabileceği gerekçesiyle sokaklardan, meydanlardan uzak kalınması özellikle istenir. Seçim gününe zeval de gelmesin, seçim öncesi “karışıklık” da olmasın! İstenilen budur.

Toplumun büyük bir çoğunluğu adını koyamasa da aslında bu düzende yaşamak istemiyor. Bunun siyasal nedenleri kavranmamış, sınıfsal bakış açısı da yazık ki henüz gelişmiş değil. Ama bir değişim isteği, bir geçinme isteği kime dokunulsa istenen şeydir. Eğer ki değişimin sağlanması için seçimler tek adres gösterilir ve bu arenada vaatler sunmanın ötesine geçilmezse, sonuçlardan büyük bir altüst oluş beklemek hayalperestlikle ahmaklık arası ince bir çizgide turlamak olacaktır.

Ekonomik krizin bu kadar derinleştiği koşullarda yapılan bu seçimde açık ki tercihler siyasal eksende yapılmıştır. Kendi sorunlarına çözüm bulmak için verilen mücadelenin öznesi haline gelmedikleri sürece emekçilerin siyasal tercihlerini değiştirmesi zor. Sonuçların da gösterdiği gibi, seçimde çoğunluk verili ezberlere göre tercih yaptı. Toplum emek mücadelesi eksenli bir mücadelede birleştirilemediği için, gerici-faşist rejimin yarattığı kimlik eksenli kutuplaşmanın zincirleri kırılmadı.

İŞÇİ SINIFI “KAPİTALİZMİN ÇARKLARINI KIRACAK” GÜÇTÜR

Seçimin hemen öncesi 1 Mayıs'tı. Öncesinden de söylüyorduk, alanlarda da gördük; herkes 1 Mayıs'ta seçim mitingi havasındaydı. Sınıf devrimcileri 1 Mayıs bildirisi dağıtırken, 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun olabilmesi

için çaba sarf ederken herkes bu süreçte seçim çalışması yürütüyordu. 1 Mayıs'ı güçlü geçirmek yerine, Taksim tartışmasında net tutum almak yerine “Taksim yasağının kalkacağı son 1 Mayıs” havası ile görev savuşturuyordu. 1 Mayıs arama noktalarında yaşanan, yaşatılan her türlü keyfiliği görmezden gelip; önden de birçok yasaklamaya tamam deme noktasına gelindi. Ne de olsa yasaklarla dolu son 1 Mayıs olacaktı değil mi! AKP iktidarının 15 Mayıs sabahı birden ortadan kaybolacağı varsayımına göre davranıldı.

Reformist solundan, sendikal zemine her yerde AKP karşıtı söylem geliştirildi. AKP'nin 21 yıldır emekçilere karşı işlediği suçlara vuralım elbette. İşçi düşmanı, kadın düşmanı şeceresini ortaya koyalım. Ama AKP iktidarına ve sermaye düzenine karşı işçilerin-kadınların-gençlerin örgütlü bir tarzda taleplerini ortaya koyduğu, sesini yükselttiği bir mücadeleyi neden örmeyelim? O havaya kapılanların hiçbirisi kapitalizmin, emek sömürsünün ne olduğunu; açlığın, kadın katliamlarının, işsizliğin nedenlerini; işçi sınıfının, kadınların, gençlerin, Kürt halkının gerçek kurtuluşunun ve özgürlüğünün yolunun örgütlü bir devrimci mücadeleden geçtiğini anlatmadı.

Devrimci mücadeleden yüz çevrildiği, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabasının unutulduğu yerde, çıkan sonuçlara da seçimlere endekli “yüksek vaatlerle” de şaşırmadık. Düzen muhalefetine yedeklenen reformist sol ve sendikal

bürokrasi, toplumun ezilen kesimlerini harekete geçirecek bir mücadele hattı oluşturmak için çaba sarf etmedi. AKP'ye karşı ateş püsküren sendika bürokratları tabanlarındaki “muhafazakar-milliyetçi” ideolojinin etkisi altındaki işçileri kendi sorunlarından doğru mücadele ederek 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'tan da seçim sürecine taşıyaydı daha başka bir muhalefet damarı oluşmaz mıydı? “Sınıfa karşı sınıf” bakışından her uzaklaşma, emekçilerle örgütlü mücadele alanında buluşmaktan uzaklaşmayı da beraberinde getiriyor.

Bu seçimler bir kez daha düzene karşı devrimci bir tutum almanın, devrimci sınıf mücadelesinin gerekliliğini/önemini gösterdi. Özgür ve eşit bir toplumu inşa etmek; üretkenlerin yöneteceği bir düzen kurmak istiyorsak sınıfa karşı sınıf bakımının olmazsa olmaz olduğunun altını bir kez daha çizmiş oldu. Bu seçimlerden sonra esas belirleyici olan, ülkenin ilerici, devrimci birikimini omuzlayarak yol yürümeye niyetli olanların sınıfı da harekete geçirmek için atacakları adımlardır. Rantçı, baskıcı, gerici, ırkçı, kadın ve işçi düşmanı AKP-MHP iktidarından hesap sormak da ancak böyle bir mücadele ile mümkün olabilir.

Kapitalistlerin demir yumruğu olan Saray rejimine, ürettiğimiz değerleri çalarak servetlerini büyüten sermaye kodamanlarına ve kapitalist barbarlığa karşı işçi sınıfının devrimci mücadele tarihinden güç alarak, öğrenerek toplumsal öfkeyi devrimcileştirilim!

“İŞÇİLERİN KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDE, MÜCADELESİNDEDİR!”

Kocaer işçileri olarak tazminat haklarımız bugün itibarıyla yatmış oldu. Yakın zamanda vekil avukatımız Zülküf Koçoğlu ile yaşamış olduğumuz durum sonrasında 2015 yılında olduğu gibi bugün de tüm Kocaer işçileri olarak bir araya gelerek yaşanan haksızlığa karşı hep beraber adım attık.

Hak edişlerimizi yaşadığı sorunlardan kaynaklı sürekli erteleyen, bizleri sürekli oyalayan Zülküf Koçoğlu, 2 ay boyunca bizleri mağdur etmiştir. Bu mağduriyet sürecinde yeterli sabrı göstermemize rağmen ciddi adımlar atılmayınca Kocaer işçileri olarak haklarımızı

Kocaer işçilerinden açıklama

almak için bizler de bir araya gelerek belli kararlar aldık ve son noktada avukat Zülküf Koçoğlu'ya geri adım artırmış olduk.

Dün nasıl Kocaer patronuna boyun eğmediyse, bugün hak edişlerimizin geç yatırılmasına da göz yummadık. Yaşadığımız süreç içerisinde birçok eksik ve engele rağmen, birliğimizin gücüyle bugün itibarıyla tüm alacaklarımızı almış olduk. Bu vesileyle yapmayı düşündüğümüz basın açıklamasını geri çekme kararı aldık. Bunu da buradan kamuoyuna duyuruyoruz.

Yaşadığımız 8 yıllık sürecin her bir anından onur duyuyoruz. Dün “arkadaşım yoksa üretim de yok!” diyerek üretimi durdurarak direnişe geçen biz Kocaer işçileri, bugün de son arkadaşımız parasını alana kadar yine hep beraber davranmış olduk.

Bu gücü, bu özveriyi Kocaer'de yaşadığımız deneyimden aldık. Biz biliyoruz ki biz işçiler, yeter ki bizi açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe mahkum eden sömürü çarklarına bir vuralım. Yeter ki omuz omuza olalım, başaramayacağımız hiçbir şey yok. “Hareket edemeyen zincirlerini fark etmez” derler, işte biz bu zin-

cirleri beraber hareket edince fark ettik. Kocaer'de, bu yüzden sürecin başından bugüne birliğimizi koruduk, kolladık. Ve bunu biz işçiler kendi mücadelemiz içinde kavradık. İşçiler olarak, işçi sınıfı olarak, gidecek çok yolumuz var, yenilgi ve zaferle dolu. İşte ancak bu yenilgi ve zaferlerden kendi kurtuluşumuzu inşa edeceğiz. İşçilerin kurtuluşu kendi ellerinde, mücadelesindedir.

Son olarak, bu süreçte asla bizi geride bırakmayan, her sorunumuzda yanımızda olan, işçi sınıfının davası için koşutran, emek harcayan Ege İşçi Birliği bileşenlerine teşekkürü borç biliriz.

Yaşasın işçilerin birliği!

DİRENİŞÇİ KOCAER İŞÇİLERİ
25 MAYIS 2023

“Sermayenin, örgütlü işçi sınıfından korktuğunu görüyoruz”

Hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan Atmturk işçisi Mustafa Sancak, bu haksız saldırıya karşı fiili mücadele yolunu seçerek, tüm haklarını sendikası TOMİS ile birlikte daha direniş başlamadan elde etti. Kendisiyle işten atma saldırısı ve sonrası gelişmeler üzerine konuştuk...

“DİRENİŞ DUYURUSUNU ÖĞRENEN ŞİRKETİ BÜYÜK BİR KORKU SARDI”

Atmturk’de yaşanan süreci anlatır mısınız?

Atmturk işçisi Mustafa Sancak: Merhabalar... İmes-Dudullu OSB’de bulunan Atmturk Fabrikası’nda yaklaşık 2,5 yıldır Atm teknisyeni olarak çalışan bir işçiydim. Ağır çalışma koşulları, yoğun bir iş temposu, düşük ücretlerin hakim olduğu bir fabrikada çalıştım. 26 Nisan günü öğle paydosundan sonra hiçbir gerekçe gösterilmeksizin iş akdim feshedildi. Birkaç gün sonra şirket tarafından arabulucu görüşmesi ayarlandı. İşe iade davası açma hakkımdan vazgeçmem şartıyla kıdem-ihbar tazminatı hakkımın ve aylık ücretimin ödeneceğinin yazıldığı bir evrak hazırlandı. Benimle birlikte arabulucu görüşmesine katılan 2 işçi arkadaşım evrağı imzalarken, ben imzalamadım.

TOMİS sendikasıyla görüşüp hukuki ve fiili mücadeleyi başlatma kararı aldık. Öncelikle işe iade davasını açtım. Fabrika önünde de yaşanan hukuksuzluklara, işten atmalara karşı basın açıklaması yapmaya karar verdik. Mesai saatinin bitiminde basın açıklaması yapılacağını öğrenen şirket yönetimi, mesai saatinin bitimine bir saat kala işçileri evlerine yönlendirip, fabrikayı kapattı. Biz, yine de açıklamamızı yaptık. Sermayenin, işçiden ve sendikadan ne kadar çok korktuğunu da böylece gördük. Mücadelemizi bir adım daha ileri taşımaya karar verdik. 22 Ma-

yıs günü itibariyle fabrika önünde direniş kararı aldık. 20 Mayıs akşamı sendikanın sosyal medya hesaplarından yapılan direniş duyurusunu öğrenen şirket yönetimini bu kez daha büyük bir korku saldı. 21 Mayıs günü sendika avukatımızı arayarak anlaşmak istediklerini söylediler. Taleplerimizi kabul etmeleri karşılığında direnişi erteleyeceğimizi ifade ettik. 22-23 Mayıs günü yapılan görüşmeler neticesinde ödenmeyen kıdem-ihbar tazminatı hakkımı ve işe iade davası sonucunda tarafıma ödenecek tüm tazminat haklarımı kazandım. Ekonomik krizin, hayat pahalılığın olduğu bir dönemde işsiz kaldım. İşime geri dönemesem de yasal haklarımın tamamını kazandım.

“FİİLİ MÜCADELENİN GEREKLİ OLDUĞUNUN ÖNEMİNİ GÖRDÜM”

Hukuki sürecinizle birlikte yürüyen fiili mücadelenizi anlatır mısınız?

- Yasal haklarımın bilincindeydim. Diğer arkadaşlarıma da durumu izah ettim. Ancak, şirketin kıdem-ihbar tazminatını ödemeyi şarta bağlaması, iş mahkemelerinde davaların uzun sürmesi, arkadaşlarımızın bu haklardan feragat etmesine sebep oldu. O yüzden sendi-

kaya başvurduğumda da fiili mücadelenin gerekli olduğunun önemini gördüm. Sendikanın duyuruları, basın açıklaması ve direniş kararının etkisini kısa sürede gördük. Daha önce de sendikal nedenler veya haksız işten çıkarmalar ile karşı karşıya kalmıştım. Ancak hukuki süreçlerin uzamasının işçiyi bıktırdığını, yer yer pişmanlık yaşattığını da görmüştüm. Atmturk’de TOMİS ile birlikte fiili-meşru mücadeleyi yürütme kararımızın, kararlılığımızın dahi hukuki süreçlere olan etkisini, katkısını gördük. İlk defa bu şekilde bir kazanımla karşılaştım.

“TOMİS İLE BİRLİKTE HAREKET ETTİĞİMİZDE DAHA GÜÇLÜ OLDUĞUMUZU GÖRDÜK”

- Sendikayla birlikte hareket etmeniz mücadeleye olan katkısını anlatır mısınız?

Atmturk işçileri sendikalı olmasa da TOMİS ile birlikte hareket ettiğimizde daha güçlü olduğumuzu gördük. TOMİS, ilk günden bugüne yanımda durdu. Çalışırken de haklarıma sahip çıkan bir işçiydim. Keşke sendikalı olsaydık da keyfi işten atmaların karşısında hep birlikte dursaydık. Daha iyi çalışma koşullarına

sahip olsaydık. Direnişimizi görüşmenin durumuna göre ertelese de köşemize çekilmedik. Direnişte, grevde olan, bizim gibi haklarını arayan Ağaç Aş işçisini, İstanbul Kalkınma Ajansı işçilerini ziyaret ettik. Sınıf dayanışmasının önemini bir kez daha gördük. Dayanışma, olmazsa olmazımızdır. Bütün direnişçi işçilerin birbirini ziyaret etmesi gerekir. Direniş alanlarında çok değerli paylaşımlarımız oluyor.

“FABRİKADA BİRLİK OLMALI, SENDİKALI OLMALI VE MÜCADELE VERMELİDİR”

Seçim sürecinde mücadele ettiniz. İşçilere, emekçilere çağrınız nedir?

Atmturk’te olduğu gibi sermayenin, örgütlü işçi sınıfından korktuğunu görüyoruz. Biz, seçimimizi direnişten, mücadeleden yana koyduk. Aylardır ne tarafa baksak, seçim afişleri, pankartları görüyoruz. Ama fabrikalarda da sömürü yoğun bir şekilde devam ediyor. Bize seçimleri, sandıkları gösterenlerin bunlardan haberi var mıdır acaba? Bir çözüm mü var mıdır?

Sürekli yok şu tarihten, yok bu tarihten sonra çözeceklerini iddia ediyorlar. Ama bugüne kadar ki seçimlerde çözüm olmadıysa şimdi de olmayacağını biliyoruz. Bir tarafta İBB-Ağaç Aş’de olduğu gibi işçiler direnişteyken, öbür tarafta her gün alanlara çıkıp, emekten, demokrasiden, özgürlükten bahsedenlerin inandırıcılığı yok. O yüzden, sınıf kardeşlerime çağrım şudur: Fabrikada birlik olmalı, sendikalı olmalı ve mücadelesini vermelidir. Atmturk’te verdiğimiz mücadele dahi her şeyi göstermektedir. Başta TOMİS olmak üzere, destek veren tüm kurumlara, dostlara teşekkür ediyorum.

KIZIL BAYRAK / ÜMRANIYE

Direniş ve dayanışmayla kazanacağız demiştik, kazandık. İMES Sanayi Sitesi’nde bulunan ATMTURK fabrikasında çalışan ve 26 Nisan’da hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan ATMTURK işçisi arkadaşımızla bir mücadele başlatmıştık. İşverenin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemesi ‘işe iade davasından vazgeçme’ şartına bağlanmıştı. Bizler keyfi olan bu tutuma mevcut yasal hakların

TOMİS: ATMTURK’te kazandık!

kullanılmasını dahi engelleyen bu tutuma karşı mücadelemizi büyütüştük. Öncelikle 11 Mayıs tarihinde fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirmişti. Sesimizi, dayanışmamızı, mücadelemizi büyütüştük. Ardından mücadelemizi bir adım daha ileri taşıyarak 22

Mayıs’ta direniş kararı almıştık. Ancak direnişe saatler kala şirket tarafından görüşme talebi geldi. Pazartesi ve Salı günü yapılan görüşmeler neticesinde işçi arkadaşımızın başta kıdem ve ihbar olmak üzere tüm hakları tarafımıza ödenmiştir.

Bir kez daha gördük ki fiili meşru mücadele işçiye, emekçiye kazandırıyor. Buradan mücadelemize destek olan tüm dostlara, kurumlara teşekkür ederken ATMTURK işçilerine de sendikamıza üye olmaya ve mücadeleye büyütmeye çağırıyoruz.

TOMİS
24 MAYIS 2023

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

PTT İŞÇİLERİNDEN TİS HAKKI İÇİN EYLEM

PTT-Sen toplu sözleşme (TİS) haklarının gasp edilmesine karşı eylem yaptı.

İstanbul Beyoğlu'ndaki İŞKUR İl Müdürlüğü'nün önünde yapılan eylemde açıklamayı PTT işçisi Onur Yücel yaptı. "Taşeron şirket değişse de üst işveren aynıdır" denilen açıklamada şunlar ifade edildi:

"Buradan konunun muhattaplarından Çalışma Bakanlığı başta olmak üzere tüm kanun koyuculara ve koruyuculara çağrıda bulunuyoruz: Ya yasayı uygulayın ya da kaldırın bu yasaları işçileri de kandırmayın. Bakanlığın bu kararı 'taşeron işçi sendikalaşamaz' demektir. İtiraz ediyoruz.

Ya bu yasalar değişecek ya PTT-Sen'e yetki verilecek. Binlerce işçinin yıllardır umut bağladığı sürecin peşini bırakmayacağız. Sorumlusu olmadığı hiçbir şeyin bedelini biz ödemeyeceğiz. Direne direne kazanacağız."

ÖZKA LASTİK İŞÇİLERİNDEN UYARI EYLEMLERİ

Kocaeli Başiskele'de bulunan Özka Lastik Fabrikası ile Lastik-İş arasında süren yeni sözleşme sürecinde işçiler eylem yapıyor. 29 Mayıs'ta grev kararı asan sendika ile Özka Lastik yönetimi görüşmelerini sürdürüyor. Asılan grev kararı sonrasında işçilerin fabrika içinde uyarı eylemleri sürüyor.

Yeni Anadolu Madencilik'te jandarma saldırısı

Soma Yeni Anadolu Madencilik'te açıklama yapan Bağımsız Maden İş Sendikası üyeleri jandarma saldırısı ile gözaltına alındı.

Bağımsız Maden-İş Sendikası üyeleri Soma Yeni Anadolu Madencilik'te maden işçilerine yapılan sendikal ayrımcılığa, haksızlığa karşı uyarı eylemi gerçekleştirdi. Eyleme yönelik jandarma saldırısında sendikadan genel başkanı ve yöneticiler gözaltına alındı. Gözaltı saldırısının ardından maden önünde ikinci açıklama yapıldı.

İSTKA'DA GREV SÜRÜYOR

İstanbul Kalkınma Ajansı'nda (İSTKA) çalışan Tez Koop-İş Sendikası'na üye işçiler, patron sendikası YEREL-SEN'in düşük

zam teklifine karşı 8 Mayıs tarihinde grev greve çıktı. Ajansın Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde yer alan Odakule binasındaki işyerinde greve başlayan işçileri İşçi Emekçi Birliği bileşenler ve TOMİS ziyaret etti.

AĞAÇ AŞ'DE DİRENİŞ SÜRÜYOR

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin (İBB) iştiraki Ağaç AŞ'de çalışırken amirleri tarafından darp edilen ardından işten atılan Bilal Atan direnişini sürdürüyor. Direniş 170 günü geride bırakırken İşçi Emekçi Birliği bileşenleri ve TOMİS direnişini ziyaret etti.

"ÇALIŞIRKEN ÖLMEK İSTEMİYORUZ"

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi İstanbul Söğütlüçeşme'de yaşanan iş "kazasına" karşı eylem yaptı. Hızlı trenin ön camını temizleyen ve taşeron olarak çalışan işçinin yüksek gerilime kapılarak yaralanmasının protesto edildiği eylemde "Direniş ve dayanışma yaşatır! Çalışırken ölmek istemiyoruz" yazılı pankart taşındı.

İSİG Meclisi adına yapılan konuşmada iş "kazasının" taşeron çalışma koşullarından kaynaklandığına dikkat çekildi. 2023 yılında 585 işçinin önlenebilir sebeplerden yaşamını yitirdiğinin vurgulandığı konuşmada "İşçi ölümlerinin en büyük sebebinden birisi taşeron çalışmadır" denildi. İş cinayetlerini önlemenin tek

çıkış yolunun işçi örgütlenmesi ve mücadelesi olduğu belirtildi. Basın açıklamasında şunlar ifade edildi:

"İşçi sağlığı ve iş güvenliğini sağlamanın en temel yolu işçilerin örgütlülüğü, denetimidir. Ancak yasal olarak işçilerin örgütlenmesinin önünde engeller olduğu belirtildi de fiiliyatta hakkını arayan, sendikaya üye olan, iş güvenliğinin olmasına tepki gösteren işçiler işten atılıyor. Grevler yasaklanıyor ya da patronlar grev kırıncılığına başvuruyor. Sendikalı işçiler çeşitli bahanelerle işten atılmaya çalışılıyor. İşçilerin örgütlenme özgürlüğünü engellerseniz ölüm, yaralanma ve hastalıklara karşı da savunmasız bırakırsınız. Çünkü işçiler örgütlenmeleri vasıtasıyla işyerlerindeki üretim sürecine müdahale edebilir, bu durum işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması sonucunu doğurur."

Basın açıklamasının okunmasının ardından KESK'e bağlı BTS adına yapılan konuşmada temizlik yapılması gereken alanların rant yüzünden kalmadığı vurgulandı. Konuşmada şunlar ifade edildi:

"Demiryolcuların asli olarak yapması gereken görevler hizmet alımı yoluyla taşeron işçilere yaptırılmaktadır. Bu kazaların sebebi özelleştirme, taşeronlaştırma. Bu tren burada temizlenemez. Trenin temizliği enerjinin kesik olduğu hatlarda yapılmalıdır. Ama rant yüzünden bu

alanlar kalmamıştır. Arkadaşlarımız güvencesiz, düşük ücret, sendikasız olarak çalıştırılıyor. Sebebi özelleştirme. Biz kamu kurumlarının özelleştirilmesini istemiyoruz artık."

BDSP, DEV TEKSTİL ve TOMİS'in destek verdiği eylemde sık sık "Taşeron çalışmaya yasaklanın", "Çalışırken ölmek istemiyoruz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Taşeron demek ölüm demektir", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganları atıldı.

SES'TEN YETKİ GASPINA KARŞI EYLEM

Sağlık ve Sosyal Hizmetler Emekçileri Sendikası (SES) İzmir Şubesi, Buca Seyfi Demirsoy Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yetkili sendika olmalarına rağmen yetkinin başka bir sendikaya verilmesine ilişkin İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı.

"Sendika yetkiyi yöneticilerinden değil emekçilerden alır" pankartın açıldığı eylemde konuşmalar yapıldı. SES adına yapılan konuşmada örgütlenme faaliyetlerinin son 1 ay içerisinde hastane yönetimi tarafından baskı altına alındığı belirtilti.

SES ayrıca yetki sorunu çözülene kadar her gün saat 16.00'da başhekimlik önünde alkışlı protesto yapacaklarını duyurdu.

İnisiyatifli ve yara

Yerel önderliğin yönetici organları olan il komiteleri, temel önemde parti örgütlerinden biridir. TKİP Tüzüğü'ne göre "İK, sorumlu olduğu alandaki tüm parti örgütlerinin faaliyetini, partinin genel çizgisi ve MK'nın karar ve direktifleri doğrultusunda yönetmekle yükümlü"dür. Tüzük üzerine tartışmalarda da vurgulandığı gibi, yerel yönetici organın görevi "dar anlamda alt örgütleri yönetmek değil, sınıf mücadelesine kendi alanında müdahale ve önderlik etmek ve bu amaç doğrultusunda alt örgütlere pratik-siyasal önderlik yapmaktır."

Yerel önderliğin görev ve sorumluluklarına açıklık getiren bu tanımlamalar, onların örgütsel-siyasal çalışmada ne denli önemli bir rol üstlendiklerini de yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Partinin siyasal çizgisi doğrultusunda geniş bir inisiyatifle çalışması gereken yerel yönetici organlar, bunu başarabildikleri ve örgütsel-siyasal faaliyetin sorunlarına politik bir bakışla ve yaratıcı yol-yöntemlerle müdahale edebildikleri ölçüde, parti çalışması ileri taşınabilir ve sürekliliği güvenceye alınabilir.

BAŞARILI BİR İL ÖNDERLİĞİ İÇİN!

İl örgütlerinin görevi partinin genel politikalarını yerel koşullara başarılı bir biçimde uyarlamaktır. Bu ise öncelikle sorumluluğunu taşıdığı alanı çok yönlü tanımaya, elindeki güç ve imkanları başarıyla değerlendirmesine bağlıdır.

"Her il komitesi, genel olarak faaliyet gösterdiği mahalli alana, özel olarak da mahalli devrimci harekete ve işçi hareketine ilişkin olarak açık bir değerlendirmeye sahip olmalıdır. Olayların akışına paralel olarak geliştirilen ve zenginleştirilen böyle bir değerlendirme olmaksızın, ne yakın ve uzak hedefleri isabetle saptamak ve ne de gündelik somut çalışmayı sağlıklı bir çerçeveye oturtmak mümkündür." (EKİM 3. Genel Konferansı/ Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, s.182)

Burada işaret edilen "mahalli devrimci harekete ve işçi hareketine ilişkin" açık bir değerlendirmeye sahip olmak, sanıldığından da önemlidir. Bu değerlendirme, yerel alanda faaliyet yürüten güçlerin etkinliklerine ilişkin gündelik gözlemlerin ötesine geçebilmeli, özellikle sınıf içinde yürüttükleri çalışma ile bu-

nun etki ve sonuçları konusunda sürekli bir açıklık içinde olmayı hedeflemelidir. Aynı şekilde, süreçlerin akışı içinde sınıf hareketi ve sendikal cephede durum, bu alanda yaşanan gelişmelerin anlamı ve parti çalışmasına etkisine odaklanmalıdır. Bu, hedefleri isabetle saptanmış başarılı bir yerel çalışmanın olmazsa olmaz koşullarından biridir.

İl komitelerinin "sorumlu olduğu alandaki tüm parti örgütlerinin faaliyetini" yönetme yükümlülüğünün nasıl ele alması gerektiği de temel önemde bir noktadır. Yerel alandaki tüm faaliyetin başarıyla yönetilebilmesi, her şeyden önce önderliğin politik bir içerikle ele alınmasını ve buna uygun bir pratiği gerektirir. Alt organlarla ilişkiler salt pratik planda bir ilişkilendirme ve denetleme sınırlarına daraldığında, böylece asıl işlevinden, eğitici, yönlendirici ve geliştirici bir önderlik pratiği boyutundan yoksun kalır.

Dolayısıyla inisiyatifli ve yaratıcı bir yerel çalışma, öncelikle yerel çalışmanın koşullarına ve sorunlarına ilişkin bir politik açıklık içinde olmayı gerektirir. Başarılı bir siyasal-örgütsel önderlik pratiği, bu açıklıklar üzerinden her bir yerelin özgülüklerini gözeten doğru politikaların

belirlenmesi, isabetli hedeflerin saptanması, işlevli bir işbölümü üzerinden faaliyetin planlanıp somutlanması demektir. Altaki güçlerin sürekli eğitilmesi ve yönlendirilmesi, çalışmanın gidişatının dikkatle izlenmesi ve denetlenmesi, sorunlara zamanında müdahale edilmesi vb. demektir. Yürütülmekte olan faaliyetin temel sorun alanlarına, zayıflık ve yetersizliklerine ilişkin açıklıklar yaratılmadığı, çalışmanın gidişatı sistemli bir biçimde kolektif zeminlerde tartışılıp, irdelenip gerekli sonuçlar çıkartılmadığı sürece, yerel çalışmanın başarılı bir gelişmesi güvence altına alınamaz.

ÇALIŞMANIN BÜTÜNLÜĞÜNÜN KURULMASI

Yerel çalışmada karşımıza çıkan önemli sorunlardan biri de genel politik mücadele kapsamındaki çalışma ile seçilmiş birimler üzerinde yoğunlaşmayı hedefleyen özel çalışma arasındaki kurulması gereken organik bütünlüktür.

Devrimci bir parti her zaman genele seslenen bir politik çalışma ile özel hedeflere yoğunlaşan bir çalışmayı birlikte, aynı anda, iç içe yürütmek durumunda. 1 Mayıs, 8 Mart, Newroz gibi bilinen dönemsel gündemlerden toplumun ve

sınıfın genelini ilgilendiren politik sorunlar ve saldırılara (hak ve özgürlüklerin çiğnenmesi, grev hakkının gaspı vb.), toplum ölçüsünde etkili olan belirli süreçlerden (seçimler) toplumsal düzeyde sarsıntı yaratan beklenmedik gelişmelere (emperyalist savaş, deprem vb.) kadar geniş bir alanı vardır bunun. Güç ve olanakların elverdiği sınırlar içinde genel siyasal çalışmasını yürüten devrimci bir parti, bu çalışmasının özellikle hedef olarak seçtiği alana, havza ve fabrikalar üzerinde yoğunlaştırma yoluna giderse, böylece genel siyasal çalışma ile hedeflenen birimlerdeki özel çalışma arasında amaca uygun bir uyumu sağlamakta da başarılı olur.

Yerel örgütler, bu çerçevede genele yönelen bir politik çalışma yürütürken, belirlenmiş hedeflere sistemli ve yöntemli bir yoğunlaşmaya da özel bir ağırlık verebilmek durumundadır. Zira, genele yönelen politik faaliyet somutlanan hedeflere dönük gündelik bir etkin çalışma ile birleştirilemediğinde, parti genel planda adını ve şiarlarını duyurabilse bile, kendi zeminine güçlü bir biçimde basmadığı sürece, kitleleri kucaklama ve mücadeleye yöneltme başarısı da gösteremez. Yöntemli bir hedefli çalış-

Yönetici yerel çalışma

Nilgün Eren

mada somut mevziler kazanılmadığı sürece, sonuçta sınıf hareketi içinde etkin bir güç haline de gelinemez.

İl önderlikleri yerel faaliyeti bu bütünsellik üzerinden planlayıp örgütleyebilmeli, süregiden çalışmanın ağırlık merkezinin kaymasına fırsat vermemelidir. Siyasal faaliyetimizin zaten fabrikalar ve işçi havzalarına yönelik olduğu, dolayısıyla bu açıdan bir zayıflık yaşanmadığı düşünülebilir. Fakat burada işaret edilen faaliyetin hangi zeminde yürütüldüğü değil, mevziler yaratmayı hedefleyen etkin, sistemli ve yöntemli bir yoğunlaşma ve derinleşme sorunudur. Güç ve olanakların sınırlılığı koşullarında, öncelikleri ve yüklenme alanlarını isabetle saptamak, yerel çalışmanın çok değişik yükleri bir dağılmaya yol açıyorsa buna zamanında müdahale etmek, çalışmayı hedefleri üzerinden bütünsel bir hatta yöneltmek vb. il önderliğinin sorumluluğudur.

KULLANILAN ZEMİNLER, ARAÇLAR VE HEDEFLER SORUNU

Yerel çalışmada kullanılan zeminler ve araçlar ile hedefler arasındaki ilişki yönünden de bütünsellik önem taşımaktadır. Bugün tüm yerel çalışma alanlarımızda siyasal faaliyet değişik zeminler ve araçlar üzerinden örgütleniyor. Sektörel çalışmalar, sendikal platformlar, yerel birlik çalışmaları, kadın çalışması, kurumsal araçlar, vb... Tümü de bir ihtiyaç olarak gündeme gelmiş olsa da çeşitliliği ölçüsünde bir parçalılık, bütünlüğün başarıyla sağlanamaması, böylece birleşik bir etkinin ürünü olarak gerekli verimli sonuçların alınamaması gibi sorunlar yaşanabiliyor.

Dolayısıyla yerel faaliyette bu yönüyle de öncelikleri gözetmek, gerektiğinde tercihler yapmak, her alana yetişmek adına siyasal faaliyette temel hedefler üzerinden yoğunlaşma ve derinleşmeyi zora sokacak bir işbölümünden kaçınmak, güçleri buna uygun konumlandırmak gerekir.

Devrimci sınıf çalışmasının özgün alanlar ve araçlar üzerinden yürütülmesi elbette bir ihtiyaçtır. Ama bunların ne kadar işlevine uygun ve yerel çalışmanın hedeflerine ulaşmayı kolaylaştıracak bir tarzda yürütülebildiği de il örgütlerinin temel bir sorunu olabilmelidir. Çalışma-

lar bu yönüyle döne döne değerlendirilmeli ve gerekli müdahaleler zamanında yapılabilmelidir.

Örneğin kadın çalışmaları ya da kurum çalışmalarının bu açıdan durumu nedir? Bunlar hedefleri gözetilen bütünsel bir faaliyetin bir parçası olarak mı şekilleniyor, yoksa daha çok kendi içinde birer faaliyet alanı olarak mı kalıyorlar? Eğer bu soruya olumlu yanıt verilebiliyorsa, sorun yok demektir. Değilse, yürütülen çalışmaların kendi sınırları içinde bir anlamı olsa bile, çalışmanın temel hedefleri üzerinden oynaması gereken rolü oynamıyorsa, burada zamanı ve enerjiyi kullanmada, güçleri isabetli bir biçimde değerlendirmede bir sorun var demektir.

Açıktır ki, sınıf içinde kökleşmek ve mevziler tutmak, dağınık işçi ilişkilerinin arkasından koşarak ya da onları bir biçimde birtakım kurumlarda bir araya getirerek başarısızdır. Faaliyeti kurumlar üzerinden şekillendirmek, buradan “güç biriktirerek” temel hedeflere yönelmek ise, bugüne kadarki deneyimlerimizin de gösterdiği gibi, verimsiz ve sonuçsuz bir çabadır. Elbette kurum çalışmaları bütünsel faaliyetin araçlarından biri olarak

kendi işlevlerini yerine getirebildikleri koşullarda, bölge çalışmalarını güçlendiren bir rol oynayacaklardır. Çalışmanın kurum üzerinden üretilmeye çalışılması ise, bütünsel çalışmanın bir aracı olması gereken kurumun kendi içinde bir çalışma zemini haline gelmesine, böylece çalışmanın temel ekseninden uzaklaşmaya yol açacaktır.

Başta il örgütleri olmak üzere yerel yönetici organlar, faaliyeti planlayıp örgütlerken ve sonuçlarını değerlendirirken, temel yönelim ve hedeflerini her adımda gözetme bakışıyla hareket etmeli, bu çerçevede de bütünsel bir faaliyetin örülmesini zaafa uğratacak eksen ya da dikkat kaymalarına fırsat vermemelidirler.

Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı Başarılı bir il çalışması için en tayin edici halka ise, politik önderliğe dayalı çalışma tarzıdır. Ancak politik önderliğin yön verdiği bir çalışma tarzıyla yerel yönetici organlar sorumluluklarının gerekleri yerine getirilebilir, inisiyatifli ve yaratıcı bir yerel çalışmayı örgütleyebilirler.

2009’da toplanan III. Parti Kongresi’nden bu yana partinin gündeminde

olan politik önderliğe dayalı çalışma tarzı sorunu, pek çok zayıflık ve yetersizliği geride bırakmanın gerçek “çözücü halkası”dır. Merkezi önderlik alanında olduğu kadar yerel önderlikler planında da:

“... çalışma tarzı sorunu parti örgütü ve çalışmasının tüm yönlerinin keşiştiği, temel önemde ve kapsamlı bir sorundur. Başarılı bir parti faaliyetinin örgütlenmesi herşeyden önce doğru bir çalışma tarzı ile olanaklıdır. Doğru bir çalışma tarzını hayata geçiremediğimiz sürece, ne güvenlik sorunlarının üstesinden gelmeyi, ne politik çalışmayı doğru bir biçimde yönlendirmeyi, ne parti örgütünü sağlamca oturtmayı, ne inisiyatifli bir yerel çalışmayı örgütlemeyi, ne de doğru bir kadrolaşma çizgisi izlemeyi başarabiliriz... Bir bütün olarak parti çalışmasında mesafe alabilmenin yolu, hem merkezi hem de yerel önderlikler düzeyinde politik önderliğe dayalı çalışma tarzını oturtabilmenin sorunlarıyla sürekli olarak uğraşmaktan geçiyor.” (Partide çalışma tarzı sorunları, Ekim, Sayı: 277, Aralık 2011)

Siyasal çalışma partinin tüm çalışmalarının temel, birleştirici eksenidir.

Politik kavrayış ve açıklığa sahip olmak, çalışmanın tüm sorunlarını politik esasları üzerinden ele almak, alt örgütlerin önüne politik olarak açmak, başarılı bir siyasal çalışmanın zorunlu gerekleri kapsamındadır.

Doğru bir çalışma tarzı yalnızca siyasal çalışmanın değil, örgütsel gelişmenin tüm sorunlarını da ideolojik-politik bir çerçevede ele alabilmeyi gerektirir. Başta il örgütleri olmak üzere yerel yönetici komiteler, politik önderliğe dayalı çalışma tarzıyla neyin hedeflendiğine ilişkin net bir bakışa, bu bakışın yön verdiği bir müdahale hattına sahip olabilmelidir. Çalışmanın planlanıp örgütlenmesine, yüklenme alanlarının saptanmasına, kadroların ve çevre ilişkilerinin yönlendirilip değerlendirilmesine vb.'ne de bu bakış yön verebilmelidir.

Politik bakışa dayalı değerlendirmelerden, bunun yön verdiği bir müdahale planından yoksunluk, kaçınılmaz olarak örgütsel-siyasal faaliyette kendiliğinden bir sürüklenmeye yol açar. Sorunların çözümünün sürecin akışına bırakılması olur.

İl ve alt bölge örgütleri raporları, alanın tablosu, kadroların ve çevre ilişkilerinin durumu, yürüttükleri çalışmanın sorunları vb.'ne ilişkin genel bir bilgilendirmenin ötesine geçemiyor, çalışmaya ilişkin hedefler ile sorunların çözümüne yönelik somut bir müdahale planı ortaya koymıyorlarsa, politik bakışa dayalı bir önderlik pratiği planında ciddi bir zayıflığın yaşandığını gösterir bu.

Yerel çalışmayı değerlendirirken, mevcut durumu ortaya koymak, sorunu ya da sorunları tanımlamak, açıktır ki kendi başına yeterli değildir. Çalışmayı ilerletmede en temel sorunun ne olduğu, bu çerçevede öncelikle kavranması gereken halka ya da halkalar, sorunun hangi kapsamıyla karşımıza çıktığı, bunu aşmanın yol, yöntem ve araçları, süreç içinde alınan mesafe ya da neden alamadığımız, nerede ve neden zorlandığımız ve nasıl üstesinden gelebileceğimiz, vb., vb... Tüm bunların çalışmanın önünü açacak bir yaklaşımla tartışılıp irdelenmesi, yaşanan sorunları güç ve imkanların sınırlılığı, dönemin zorlukları vb. üzerinden meşrulaştırma zafiyetine düşülmemesi, sorunların politik bir bakışla ele alınmasıyla mümkündür. Politik bakışın yön vermediği değerlendirmeler, dolayısıyla müdahalelerle mesafe alınmaz, giderek kısır döngüye yol açacak rutinleşmiş çalışma pratiği aşılamaz.

Yerel yönetici organlarımız sorunların politik muhtevasıyla birlikte çözümüne ilişkin de politik bir değerlendirme ortaya koyabilmelidir. Zira sonuç alıcı müdahalelerde bulunabilmek, değiştirip dönüştürme iradesini sergileyebilmek bu

çerçevede sağlanacak açıklıklara bağlıdır.

İDEOLOJİK-POLİTİK DONANIM SORUNU

Doğru bir çalışma tarzı siyasal çalışmanın ve örgütsel gelişmenin tüm sorunlarını ideolojik-politik bir çerçevede ele alabilmek demekse eğer, mahalli il önderlikleri sürekli ve sistematik bir eğitim ve donanım sorununa gereken önemi vermek, bunu organ çalışmasının temel bir gündemi haline getirebilmek durumundadır. Zira sınıf çalışmasında bütünsel bir faaliyetin örgütlenebilmesi, yol, yöntem ve araçların politik hedeflere tabi bir biçimde ele alınabilmesi, yaratıcı ve inisiyatifli bir çalışma vb., marksist bakış açısının edinilmesi, temel perspektiflerin içselleştirilmesiyle başarılabilir ancak. Donanım planındaki yetersizlik, politik müdahaleye bakışta, belirlenen parti politikalarını uygulamada ve somut politikalar belirlemede hatalar yapmaya yol açar.

Siyasal-örgütsel çalışmada yüz yüze kaldığımız sorunlara yöntemsel yaklaşım, tek tek sorunları kendi içinde ele almak gibi bir tek yanlılığa düşmemek, bütünsel bir bakışla sorunun kaynağına yönelmek de marksist bakış açısının, onun devrimci yönteminin edinilmesiyle doğrudan bağlantılıdır. Bütüne bakmayı başaramadığı ölçüde kısmi müdahalelerle sorunları çözmeye çalışan bir önderlik pratiğiyle sonuç alınmaz.

İdeolojik-politik donanımın her şeyden önce inisiyatif ve müdahale gücü demek olduğunun altı önemle çizilmelidir. Zira politik kavrayışa dayalı bir siyasal çalışma ancak bilinçli insan malzemesiyle örgütlenebilir. Ortaya konulan politik

çerçevenin anlaşılabilirliği ve inisiyatifli bir şekilde hayata geçirilmesi buna bağlıdır.

ETKİN BİR ORGAN ÇALIŞMASI

Doğru bir çalışma tarzı aynı zamanda, "Eğitilmiş ve donatılmış kadrolara dayalı düzenli bir organ çalışması demektir. Sorunların ortaya konulduğu, değerlendirmelerin yapıldığı, hedeflerin ve görevlerin saptandığı, bunların somut bir plana bağlandığı, bu temelde işbölümünün yapıldığı işlevsel organ toplantıları demektir." (agy)

Başta il örgütleri olmak üzere her bir yerel önderlik organının sorumlu olduğu alanlarda etkin bir çalışma yürütebilmesi, sağlıklı bir örgütsel çalışma ve işleyiş üzerinden gerçekleştirilebilir. Organ toplantıları üzerinden kolektif müdahale başarılamadığında, yerel çalışmada hedeflenen mesafe alınmaz.

Düzenli ve işlevsel organ toplantılarına dayalı bir çalışma tarzı bunun önkoşuludur. İşlevli organ toplantıları ise öncelikle iyi bir ön hazırlığı gerektirir. Doğru politikalar belirlemek, doğru planlamalar yapmak, doğru hedefler saptamak, doğru bir işbölümünü gerçekleştirmek, sorunlara zamanında müdahale edilebilir vb., böyle bir hazırlığın olmadığı organ toplantıları ile başarılamaz.

"İşlevsel organ toplantılarının yanı sıra denetim! Denetim, çalışmanın sonuçlarını her yeni organ toplantısında gözden geçirmek, döne döne muhasebesini yapabilmektir. İşlerin nasıl gittiğini zamanında görmek ve gerekli müdahaleleri zamanında yapabilmektir." (agy)

Örgütsel-siyasal çalışmada kendi-

liğinden sürüklenme zafiyetine düşmemek, çalışmanın gidişatının organ toplantılarında masaya yatırılması ve irdelenmesiyle başarılabilir. İl örgütlerinin toplantıları, bölge çalışmalarının bilgilerinin aktarıldığı değil, çalışmaya somut müdahalelerin gerçekleştiği toplantılar olabilmek durumundadır.

TEMEL YÖNELİMLERDE ISRAR!

Yerel önderlik organları elbette perspektif planında burada işaret edilen başlıklara ilişkin açıklıklara sahiptirler. Fakat bugüne kadarki deneyimlerimizden kendi başına "açıklıklar" taşımamanın sorunları çözmeye yetmediğini biliyoruz. Önemli olan, bu açıklıkların gereklerinin ne ölçüde yerine getirilebildiği, güçlükler ne olursa olsun bu doğrultuda ne denli kararlı ve ısrarlı davranılabildiğidir. Zira, dönemin güçlükleriyle birlikte güç ve olanakların sınırlılığı, "somut durumun somut tahlili"ne dayalı "kendine özgü" yönelimlere ya da çözüm arayışlarına yol açabilmektedir. Oysa, temel yönelimler üzerinden mesafe almayı öncelik haline getirmeyen çabalar verimsiz, hatta sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Yerel çalışmanın temel perspektiflerimiz üzerinden planlanması, hedeflerin bu çerçevede saptanması, bu hedeflere kilitlenen bir faaliyetin örgütlenmesi, kısa vadede alınacak sonuçların ötesinde önem taşımaktadır. "İnisiyatifli ve yaratıcı bir yerel çalışma"ya yön vermesi gereken temelde budur.

EKİM, SAYI: 328, NİSAN 2023
(TKIP.ORG SITESİNDEN ALINMIŞTIR...)

Engels eylemi davalarından ikincisi görüldü

Bilimsel sosyalizmin kurucularından Friedrich Engels'i anmak üzere 2021'de Wuppertal'da düzenlenen eyleme katılanlara açılan davalardan ikincisi dün görüldü. Wuppertal'daki mahkeme salonunda saat 13.30'da başlayan davaya, kalabalık dinleyici grubu da katıldı.

Duruşmada yargılanan sınıf devrimcisine yönelik suçlamanın savcı tarafından okunmasının ardından, söz savunmaya verildi. Eyleme saldırı günü yaşananları baştan sona anlatan sınıf devrimcisi, iki buçuk milyondan fazla şehir arasında Wuppertal'in dünyada bilinmesini sağlayan belki de tek değer olan devrimci düşünür ve önder Friedrich Engels'in 2015'ten itibaren yapılan tüm anmalarına katıldığını, eylemlerin 2020'e kadar sorunsuz geçtiğini söyledi. 2020'deki anmada da gerginlik çıkaran polislerin, 2021'de aslında en baştan itibaren eylemi engellemeye yönelik bir yaklaşımla hareket ettiklerini, somut bazı belirtilerden gördüklerini dile getirdi.

Sınıf devrimcisi, kendilerinin o gün orada anayasal ve yasal haklarını kullandıklarını, işin başındaki polis ekibinin ise üniformanın gücünü ve kamu kaynaklarını kullanarak yasaları alenen çiğnediğini, tüm gün boyunca gangsterce davrandıklarını, su ve tuvalet gibi ihtiyaçları bile işkenceye dönüştürdüklerini vurguladı. Kendisi de dahil çoğu arkadaşının ayakta gözaltı işlemleri için alınma anında aktif bir karşı koyma veya şiddet sergilemedikleri halde, polisin işkenceye varan bir zor kullandığını, bunun doktor raporunda da görülebileceğini aktardı. Eylem günü baştan beri anayasa ve yasaları çiğneyerek zorbalık yapanlara karşı kendilerinin insan onur ve haysiyetini koruduklarını, bunun aynı zamanda topluma karşı bir sorumluluk olduğunu, suç işleyenlerin

ve yargılanması gerekenin kendileri değil, işin başındaki polis ekibi olduğunu, onlar hakkında mahkeme huzurunda suç duyurusunda bulunduğunu açıkladı.

Hakim ve savcının eylem günü yüzünü gizlemek amacıyla kapatıp kapatmadığı gibi sorulara, olay anlatımı içindeki gerçekleri tekrarlayarak yanıtlar vermesinin ardından, savcılık tarafından tanık gösterilen bir polis çağrıldı. Saldırı günü faşist tutumlarıyla öne çıkan baştaki ekibin içinde yer alan polis, yalan ve çarpıtmaya dayalı bir aktarım yaptı. Savcının soruları dahi polisin güvenilmez olduğunu açığa çıkardı. Savunma avukatı ise polisin görünür bir şekilde renkten renge girmesini ve serseme dönmesini sağlayan bir sorgulama yaptı. Hakimin polisi kollama müdahalelerini ise sert bir şekilde engelledi.

Ardından savcı sanığa herhangi bir suçlamada bulunamayacağını dile geti-

rip, aslında beraatten yana bir eğilim sergilediği halde, hakim tarafından davanın avukat masrafları da dahil tüm giderlerinin devlet tarafından karşılanması koşuluyla davayı kapatmak ya da diğer tanıkları dinlemek üzere ikinci bir duruşma seçeneği sundu. Avukatın isteği üzerine dışarda yapılan bir durum değerlendirmesinden sonra, sınıf devrimcisi kendilerinin hiçbir suç işlemediğini, davayı sonuna kadar götürmek istediklerini, bunun dava sonucunda kesinleşeceğini açıklayarak, kapatma önerisini reddettiğini söyledi.

Hakimin kapatma önerisi esasen Alman devletinin kural haline gelmiş sinsi bir yaklaşımının ürünü. Bunun arka planında, polisi korumak ve "devlete leke sürdürmemek" politikasının yattığı, sadece Engels anması davalarındaki örneklerden bile görülüyor.

Kapatma teklifinin reddinden sonra,

ikinci duruşma için 2 Haziran 2023 (saat 11.30) tarihi belirlenerek, ilk duruşmaya son verildi.

Duruşmanın ardından mahkeme binası önünde kısa bir basın açıklaması düzenlendi. Duruşmaya ve eyleme BİR-KAR ve RJ'liler dışında Linkes Forum ve Young Struggle'den birer kişi katıldı. "Wuppertal emniyeti içindeki ırkçı polis grubunun baskılarına boyun eğmiyoruz! Eylem hakkını savunalım!" BİR-KAR ve RJ pankartının açıldığı eylemde, davası görülen sınıf devrimcisi tarafından kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmada demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin eylem günü olduğu gibi yargı alanında da sürdürüleceği, mücadelenin devrimci dayanışmayla kazanılacağı dile getirilerek, tüm katılımcılara teşekkür edildi. Açıklama 2 Haziran'daki duruşmada buluşmak çağrısıyla sonlandırıldı.

KIZIL BAYRAK / WUPPERTAL

Almanya'da çevre hareketine operasyon

Almanya'da "Son Kuşak" (Letzte Generation) isimli çevre hareketine yönelik polis operasyonu düzenlendi. Bavyera eyaletinin başkenti Münih'teki Başsavcılık ve Kriminal Daire tarafından yapılan açıklamada, yedi eyalette "Son Kuşak" a ait 15 adreste aramaların yapıldığı ve söz konusu soruşturma kapsamında iki banka hesabına el konulduğu belirtildi.

AA'nın aktardığına göre, 22 ila 28 yaş arasında yedi "Son Kuşak" üyesi hakkın-

da soruşturma başlatıldığı ifade edilerek, bu kişilerin "suç örgütü kurmak ve suç örgütüne yardım etmek" ile suçlandığı kaydedildi.

Konuya dair yapılan açıklamada gözaltına alınanların söz konusu çevre hareketi için "yeni suç eylemlerini finanse etmek amacıyla bağış kampanyası dü-

zenlediği" aktarıldı, bu bağlamda en az 1,4 milyon Euro toplandığı bilgisi paylaşıldı. Açıklamada, iki kişinin ayrıca Ingolstadt'a bir petrol boru hattına sabotaj yapmakla suçlandığı da iddia edildi.

Hessen, Hamburg, Saksonya-Anhalt, Saskonya, Bavyera, Berlin ve Schleswig-Holstein eyaletlerinde düzenle-

nen operasyonlarda yaklaşık 170 polisin görev aldığı kaydedildi.

Almanya'da "Son Kuşak" (Letzte Generation) adlı çevre hareketi iklim krizine dikkat çekmek amacıyla ülkenin çeşitli kentlerinde ellerini caddelere yapıştırarak protesto gösterileri düzenliyor. Aktivistler daha önce de müzelerde sergilenen eserlere ellerini yapıştırmış, tabloları domates çorbası ve patates püresi fırlatmıştı.

Proletaryanın ayak sesleri

A. Eren

“Tartışma konusu tamamen bir ilke sorunudur: Mücadele proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi olarak mı yürütülmelidir, yoksa oportünist bir tavırla [...] hareketin ve programın sınıfsal karakterini, daha fazla oy, daha fazla ‘yandaş’ elde edilebilecek her yerde bir kenara bırakmaya izin mi verilmelidir?”

(Engels’in A. Bebel’e yazdığı 28 Ekim 1882 tarihli bir mektuptan...)

Lenin, Karl Marx’ın Das Kapitali’nin en temel öğretisinin, “proletaryanın tarihsel rolünün analizi” olduğunu vurgular.

2023’ün başından bu yana dünyamız son yirmi yılın en kitlesel grev ve siyasi gösteri dalgasına sahne oluyor. Bazı ülkeler için bu eylemler, 1970’lerden bu yana işçi sınıfının sermaye iktidarıyla girdiği en şiddetli çatışmalar niteliğindedir. “Neo liberalizm” olarak adlandırılan ve ‘80’li yıllardan itibaren işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını hedef alan sermayenin saldırısı birçok hedefine ulaşmış, bu süreçte sendikal örgütlenmeler dağıtılarak etkisini yitirmiş ya da düzene adapte edilmiştir. Sovyet sisteminin dağılmasına paralel şekilde sol, sosyalist hareketlerin örgütsel ve ideolojik güçleri önemli ölçüde zayıflamış, sosyalist ve komünist partiler de derin bir krize sürüklenmiştir. İşçi sınıfı o tarihsel dilimde politik önderlikten yoksun kaldığı için en zayıf dönemini yaşadı. Yeniden hareketlenen sınıf, yazık ki halen devrimci politik önderliğe kavuşmuş değil.

İşçi sınıfının devrimci politika yürütmesinin temel koşullarından biri sınıfla bağlar kuran, sınıf eksenli çalışan devrimci partinin varlığıdır. Devrimci bir partinin varlığı olmadan devrimci bir sınıf politikası yürütmek olanaklı değil. İşçi sınıfı son yıllarda sürekli yerel, birbirinden kopuk, ama sert eylemler gerçekleştirdi. Ancak somut politik sonuçlar elde edilmeden bu hareketler geri çekildi. Buna karşın son otuz yılın saldırılarının yarattığı yıkıma karşı işçi sınıfı başta olmak üzere, bütün diğer alt sınıfların biriken öfkesi yine eylemlerle açık şekilde dışa vurulmaktadır.

Mayıs ayının ikinci haftasında İspanya’da şoförlerin grevi ulaşımı felç etti. Kitlesel katılım görkemliydi. İtalya, Yunanistan kitlesel işçi eylemlerinin sürekli olarak yaşandığı ülkeler arasında. Kitle-

sel eylemler farklı boyut ve biçimlerde birbirini tetiklemektedir. Molla rejimine karşı İran emekçi sınıflarının politik direnişinin de bu tarihsel dönemin diyalektik bağlamı içinde değerlendirilmesi gerekmektedir.

İngiltere’de çoğu kamu sektöründe çalışan yarım milyon kişi 1 Şubat 2023’te greve gitti. Grevciler, enflasyonun sonuçlarını ve hükümetin kemer sıkma politikalarını protesto etti. Ardından grev hareketleri ulusal sağlık sektöründe yoğunlaşmış, hemşireler, ambulans şoförleri ve doktorlar o günden bu yana grev ve eylemlerin merkezinde yer alıyor. Bu grevler öğretmenler, BBC muhabirleri ve diğer pek çok meslek grubunun -hatta polis ve vergi memurlarının- grevleriyle desteklendi. Bu kitlesel eylemler sadece ücret talepleriyle sınırlı kalmadı. Artan kiralara, artan enerji fiyatları ve yükselen faiz oranlarına karşı da güçlü bir tepkiye dönüştü.

Sermayenin özelleştirme, piyasanın serbestleştirilmesi, sosyal hakların tasfiyesi gibi saldırılarına karşı biriken öfke sendikaların ve sol hareketlerin zayıflığı nedeniyle on yıllardır kendini dışa vurmuyordu. Ancak son gelişmeler bu suskunluk döneminin birçok ülkede aşılma-

ya başladığının işaretlerini veriyor.

Bu süreçte (“sosyalistlerin” yönetiminde olduğu) Portekiz’de öğretmenlerin grev ve eylemleri, Belçika ve diğer AB ülkelerinde gerçekleşen kitlesel eylemler gündeme damgasını vuruyor. Almanya’da hizmet sektörü sendikası (Ver.di) yılın başından bu yana posta, kamu hizmetleri ve perakende sektöründe çetin toplu sözleşme anlaşmazlıklarına karşı güçlü kitlesel eylemler gerçekleştirdi. Demiryolu çalışanları sendikası (EVG) ile Ver.di, mart ayındaki uyarı grevleriyle ülke genelinde demiryolu ve hava trafiğini felç etti.

Bu eylemlerde sağlık sektörü, kreş ve okullarda çalışan kamu emekçisi genç kadınlar genellikle ön saflarda yer aldı. Almanya’nın Marburg ve Gießen kentlerinde sağlık emekçilerinin grevi üç hafta sürdü. Özelleştirilen üniversite hastanesi, emekçilerin taleplerini karşılayan Toplu İş Sözleşmesi’ne imza atmak zorunda kaldı.

Son aylarda sınıf mücadelelerinin siyasi merkezi, Macron’un emeklilik politikasına karşı sendikaların öncülüğünde geniş bir kitlesel siyasi grev hareketinin devam ettiği Fransa’dır. Bu, emeklilik yaşının yükseltilmesine tepki olduğu kadar,

açık bir siyasi güç mücadelesidir aynı zamanda. İşçi sınıfının direnişi, Macron’un parlamento devre dışı bırakarak emeklilik yaşını 64’e çıkarmasına da yöneliktir.

Macron bunu yaparken, 1958 yılında dönemin Fransa Devlet Başkanı General De Gaulle’ün iktidara gelmesi için bir başkanlık anayasası (Bonapartist bir “olağan üstü hal”) olarak kurulan V. Cumhuriyet Anayasası’ndan bir maddeye dayanarak kararlarını parlamentoya onaylattı! Bir anlamda parlamentoya bunu dayattı. Bu ise, emekçilerin öfkelerini daha da arttırdı.

2000’lerden bu yana işçi sınıfının kitlesel eylemlerinde gözle görülen gelişmeler egemen sınıfları ciddi şekilde endişelendirmeye başlamış görünüyor. Zira şimdiden işçi ve emekçilerin eylemlerine karşı (polis devletine zemin hazırlayan yasalar çıkararak, eylem hakkına saldırarak vb.) önlem almaya başladılar. Zira onlar da sınıf çatışmalarının keskinleşme sürecine girdiğini biliyor ve buna hazırlık yapıyorlar.

“Neo liberal saldırıların hegemonyası” sınıfın bu çıkışlarıyla sarsılmış durumda. Bu arada neo-liberal politikalar da iflas etmiştir. Emperyalistler arasında artan çelişki ve çatışmalar, ekonomik ve sosyal krizler, finans sektörünün istik-

rarsızlığı, artan sosyal eşitsizlik, çevre ve iklim krizinin yarattığı zorluklar, kitle-sel göç, nükleer savaş olasılığı ve salgın hastalıkların küresel yayılımı vs. yıkıcı sonuçlar yaratıp işçi sınıfı ve emekçileri harekete geçiren kapitalist sistemin derinleştirdiği bu sorunlardır.

İşçi sınıfı kitlesel eylemler gerçekleştirirken, devrimci partilerin henüz süreci kucaklama yeteneğinde olmadığı görülüyor. Bu ise sermaye saldırılarına ve krizin yüklerine karşı başkaldıran işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin radikal söylemlerle ortaya çıkan farklı politik hareketlere yönelmesine neden oluyor.

2008-2009'daki büyük mali krizin ardından, "Arap Baharı"ndan Avrupa'ya ("Podemos" ve diğerleri), Hindistan'dan ABD'ye ("Wall Street'i işgal et") uzanan dünya çapında kapsamlı protesto hareketleri gelişti. O süreçte İngiltere'de Jeremy Corbyn ile ABD'de Bernie Sanders başarılı seçim kampanyaları yürüttüler. Kapitalist eşitsizliğe, ırkçılığa, sosyal eşitsizliğe, milliyetçiliğe karşı eleştiri yönelmeleri ve "işçi sınıfı haklarının savunucusu" olarak ortaya çıkmaları, "Azınlık için değil, çoğunluk için!" çağrılarıyla alt sınıflar üzerinde azımsanmayacak etki yarattılar. Fakat bu dalga uzun sürmedi. Zira vaatleri ile pratik tutumları arasında ciddi bir açığı olduğu görüldü.

İspanya'daki Podemos gibi hareketlerin izledikleri politikalar kitleler nezdinde inandırıcılığını kısa sürede yitirdi. Latin Amerika'da "sol dalga"nın yükseldiği ülkelerden biri olan Şili bu gerçeğin başka bir versiyonudur. Yunanistan'da hükümet kuracak düzeyde güç toplayan (oyların %49'unu kazandı) SYRİZA'nın iş başına geldikten sonra neo-liberal politikalar izlemesi ise, bir diğer çapıcı örnektir. Parlamenter zeminde siyaset yapan bu hareketlerin, alt sınıfların dipten gelen radikal taleplerini politik bağlamda kucaklayabilecek politik/programatik perspektiften yoksun oldukları pratikte bir kez daha görüldü.

Tam da o dönemde daha bir ivme kazanan kitlesel göç, corona salgını ve peşinden kıskırtılan Ukrayna Savaşı'nın yarattığı sorunlardan dolayı alt sınıfların sosyal durumu daha da kötüleşti. Enflasyon, özellikle ev kiralalarının çok yükselmesi, enerji ve temel gıda maddelerinin fiyatlarının artması sınıfın yeniden kitlesel direnişini tetikledi. Sınıf mücadelesinin bu son dalgasını karakterize eden şey, giderek artan sosyal eşitsizliğin derinleşmesi, sosyal kazanımların adım adım tasfiye edilmesi, eğitim, altyapı, sağlık, yaşlılık güvenliği gibi güvencelerin riske girmesi ve buna karşı alttan yükselen sınıfın tepkisidir!

Bu dalganın en belirgin özelliği dire-

nişin ve eylemlerin doğrudan sermaye devleti ve onun hükümetlerine yönelik olmasıdır. İngiltere, Fransa, Almanya gibi 'demokratik' ülkelerde sermaye hükümetlerinin grevleri yasaklama tartışmaları, gerektiğinde ordunun devreye girmesi ve buna olanak tanıyan yeni yasaların çıkarılması rastlantı değildir. Sermaye ile işçi sınıfı arasındaki bu uzlaşmaz çelişki önümüzdeki dönemde politik yaşamın ana temasını oluşturmaya başlayacaktır.

Zira Rusya'nın Ukrayna'daki savaşının ardından silahlanma harcamalarının ağır yükü, militarizmin yarattığı toplumsal tahribat, emekçi sınıflar için yeni bir saldırı anlamı taşımaktadır. İşçi sınıfının dipten gelen bu mücadelesi artık Syriza, Podemos, die Linke gibi partilerin düzen içi parlamenterist çözüm programlarını aşan bir muhteva taşıyor. Sol adına reformist-parlamenterist politik önermelerin inandırıcılığı ciddi oranda sarsılmıştır. Emekçi kitleler son otuz yıldır bu deneyimleri yaşamış ve düzen içi çözümlerin kısır bir aldatma döngüsüne dönüştüğünü bilmektedirler. Bazı alt katmanların faşist hareketlerin görüntüde sistemi aşan sosyal demagojik söylemlerinin ardından gitmeleri şaşırtıcı değil. Devrim ve sosyalizm çağrıları bugün en acil gündemi oluşturmaktadır. Nitekim devrimci akımlar dünya çapında devrimci bir ayrışma ve program temelinde "Ya sosyalizm ya da barbarlık!" şiarıyla adım adım güç kazanmaya başladılar. Bu akımlarda geçmişin deneyimleri bağlamında yoğun ideolojik, politik-programatik tartışma ve saflaşma çok boyutlu bir şekilde yaşanıyor. Ülkemizdeki tartışmaları da gözetenek şu gerçeğin altını bir kez daha çizmek gerekir:

Kapitalizmin egemenliğinde tutarlı bir demokratizm mümkün değildir. "Demokratik cumhuriyet" hiçbir şekilde sermayenin sınıf egemenliğini ortadan kaldırmaz, aksine dolaylı olarak ama daha da güvenli bir şekilde yönetme imkanı sağlar. Engels'in deyişiyle o zaman ücretli köleler için daha fazla kırbaç, hukukun kitlesel direnişleri yasaklamaya hazırlanması, proleter sınıf mücadelelerinin akla gelebilecek her türlü, hatta en iğrenç araçlarla bastırılması, en özgür burjuva demokratik cumhuriyetin bile özü budur.

YAPILMASI GEREKEN NEDİR?

Dünya çapında proletarya ile emperyalist burjuvazi arasındaki çelişki/çatışma üzerinde yoğunlaşmak, bunu teorik olarak formüle etmek ve proletaryayı devrimci sınıf bilinciyle silahlandırmaktır.

Yalnızca proletarya devrimi burjuva egemenliğine son vererek insanlığa nefes alabilecek bir dünya yaratabilir. Dipten gelen bu dalgaya kulak verme zamanı!

Çin yönetiminden G7 kararlarına tepki

Japonya'nın Hiroşima kentinde düzenlenen G7 Zirvesinde alınan kararlar ve sonrasında yapılan açıklamalarda, Çin hedef alındı. ABD'nin başını çektiği emperyalist devletler Çin'in Ukrayna'daki savaşı bitirmesi için Rusya'ya baskı yapmasını, Putin yönetimini kınamasını ve iki komşu ülke arasındaki ticari ilişkileri yeniden gözden geçirmesi gerektiği mesajını verdi. G7 ile ABD, Çin ekonomisine bağımlılığı ve tedarik zincirlerindeki riskleri azaltmak için yeni önlem paketleri açıkladı. G7, Çin'in Doğu ve Güney Çin Denizlerinde egemenlik iddiaları ve Tayvan'a karşı olası bir askeri harekate girişmemesi konusunda da uyardı.

G7 zirvesinde alınan kararlara sert tepki gösteren Çin yönetimi, Japon büyükelçisini Dışişleri Bakanlığı'na çağırdı. Japonya'nın tavrının Çin'in egemenliğine, güvenliğine ve kalkınma çıkarlarına zarar verdiğinin altı çizilerek Japon bakan uyarıldı. Emperyalist devletlerin başkanlarının G7 Zirvesi'nde aldığı kararlardan rahatsız olan Pekin hükümeti, G7'yi "Çin'e karalayıcı saldırılarda bulunmak" ve "içişlerine müdahale etmekle" suçladı.

Pekin'den yapılan açıklamada şu ifadeler kullanıldı: "Bir avuç batılı devletin uluslararası ilişkileri kontrol ettiği günler geride kaldı. Çin'in ciddi endişelerini görmezden gelen G7, Çin ile ilgili meseleleri manipüle etmekte, Çin'e saldırmakta ve Çin'in iç işlerine kaba şekilde müdahale etmektedir. Ayrıca G7, barışçıl bir dünyanın şarkısını söylediğini iddia ederken, diğer ülkelerin kalkınmasını bastırıp bölgesel istikrarı zora sokuyor."

Tayvan'ın Halk Cumhuriyeti'nin bir parçası olduğunu yineleyen Çin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, "Tayvan sorununun çözümü yalnızca Çin halkının meselesidir" ifadelerini kullandı.

Hegemonya savaşında Çin'i kuşatma/taciz etme politikasına G7'nin diğer üyelerini de suç ortağı yapmaya çalışan ABD'nin işi kolay görünmüyor. Zira o ülkelerin çoğu Çin'le çatışmayı göze alabilecek durumda değil. Bununla birlikte ABD'nin etkin olduğu G7 Zirvesi'nde Çin'e karşı küstah kararların alınmış olması, çatışma riskini arttıran yeni bir adım olmuştur.

Savaş kundakçılarının G7 zirvesi

Hiroşima'da yapılan üç günlük G7 zirvesi 21 Mayıs'ta sona erdi. Ukrayna'dan gelen ve piyonluğu ile ünlü olan Zelenski, uçakla Hiroşima kentine indikten kısa bir süre sonra, G7'nin devlet ve hükümet başkanları şaşırtıcı bir şekilde nihai bildirimlerini toplantının bitiminden bir gün önce yayınladılar. 52 sayfalık olduğu söylenen belge, Rusya ve Çin'e karşı daha fazla "kapsamlı bir anlaşmaya" varmakta ortaklaştılar. Çin ve Rusya'yı merkezine yerleştiren belge, iklim değişikliğine karşı mücadele taahhüdünü de içeriyor ve yapay zekanın düzenlenmesi çağrısında bulunuyor. "Hiroşima Eylem Planı" ile G7 liderleri "uygun fiyatlı, güvenli, yeterli ve besleyici gıdaya istikrarlı erişimi" sağlamak istiyorlar. Küresel ısınmayı 1,5 santigrat derece ile sınırlama hedefini taahhüt ediyor ve öncelikle araba trafiğinin karbondan arındırılmasını vb. hedefliyor. Öteki gündem konuları bir yana, onlarca sayfalık G7 bildirisi, temelde Rusya ve Çin'i hedef alan belge niteliği taşıyor. Bir zamanlar küresel ekonominin %70'ini oluşturduğu söylenen bir "zengin ülkeler kulübü" olarak G7, ekonomik ağırlığının azalmasıyla birlikte son yıllarda toplantılarını adeta Çin ve Rusya düşmanlığı üzerinden gerçekleştiriyorlar.

G7 zirvesi, öncesi bir yana, son olarak NATO'nun ana muharebe tankları, uzun menzilli seyir füzeleri ve Avrupa'yı ateşe verme riski taşıyan F-16 savaş uçaklarıyla Ukrayna'yı silaha boğduğu bir dönemde gerçekleşti. G7'nin emperyalist şefleri, Çin'in yanı sıra Rusya'ya karşı savaşı tırmandırma tutumunda ortaklaştı. Böylece çatışmanın NATO ile Rusya arasında doğrudan bir savaş olarak sürdüğü yeniden teyit edilmiş oldu. Savaş kundakçılarının zirvesi, aynı zamanda ABD'nin, tıpkı Rusya'nın Ukrayna'yı saldırısını kıskırttığı gibi, Tayvan meselesi üzerinden Çin'e karşı da provokasyonlarını tırmandırıyor ve Pekin'i Tayvan üzerine sürmeyi ve böylece onu yıpratmayı hedefleyen türlü çabalar sergiliyor. Çinli gözlemciler, "çok sayıda hamlenin ABD'nin Asya-Pasifik bölgesinde "Ukrayna krizini" tekrarlamak, bölge ülkeleri arasındaki bölünmeyi derinleştirme ve hatta bu bölgede bir vekalet savaşı başlatma niyetini ortaya koyduğunu" söylerken temel bir gerçeğe dikkat çekmiş oluyor. Zira G7, uluslararası "toplumun refahına", "istikrar ve ba-

ABD hükümeti, G7 ülkelerini Çin'e karşı kendisiyle aynı tutumu almaları için baskı yapıyor. ABD'nin Avrupalı müttefikleri arasında Çin ile farklılıkları olmasına rağmen siyasi, ekonomik ve askeri olarak onunla yüzleşmeye istekli olmadıkları ileri sürülüyor.

rışa" değil, ABD'nin stratejik çıkarlarına hizmet ediyor.

Tüm G7 üyeleri, ABD'nin ardında sıraya girdikleri gibi kendi hedeflerine yürüme amacıyla kendi askeri aygıtlarını güçlendiriyorlar. Almanya ve Japonya, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından yaşadıkları yenilginin sonucu olarak kendilerinin yüz yüze kaldıkları yasal ve anayasal engelleri kaldırdılar ve Ukrayna Savaşı'nın başlamasından bu yana askeri bütçelerini sürekli katlama yoluna gittiler. Ukrayna silahlı kuvvetlerinin eğitiminde ve silahlandırılmasında belirgin olduğu kadar kirliliği bir rol oynayan İngiltere, savunma harcamalarını sürekli artırıyor. Fransa aynı yolu izledi, Almanya askeri bütçesini birdenbire yüz milyar Euro'ya yükseltti. Tüm emperyalistler aynı çaba içerisinde. Hepsisi de savaşa hazırlanıyor. Dünyanın "nükleer kıyamet" tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu itiraf etmek zorunda kalanlar, nükleer cephaneliklerini sürekli genişletiyorlar. ABD ve G7'nin savaş kundakçısı şefleri, gerçekleştirdikleri zirveyi Çin ve Rusya'ya karşı adeta savaş

zirvesine çevirdiler.

G7'NİN ÇİN VE RUSYA KARŞITILIĞI

G7 bildirisi, Çin ve Rusya'yı saldırgan politikalarının merkezine oturtmuş oldu. Böylece ikiyüzlüce sözünü ettikleri "küresel istikrar ve barış için" ciddi tehdit oluşturanların, izledikleri saldırgan politikalarla kendileri olduğunu da göstermiş bulunuyorlar. NATO'nun son hamlesiyle tutarlı olarak Rusya'yı yeni düzeyde saldırganlığın hedefine oturtmakla, savaşı tırmandırmakla bunu göstermiş durumdadır. G7'de direksiyonun başında bulunan Biden, Ukrayna'ya yeni bir askeri yardım paketi duyurdu ve zirveye katılan Zelenski'ye ABD'nin Ukrayna'nın savunmasını güçlendirmek için elinden gelen her şeyi yaptığını/yapacağını söyledi. Kimi araştırmacıların, ABD'nin, Ukrayna Savaşı'nın devam ettiğini görmekten mutlu olduğunu, çünkü devam eden savaşın Washington'un Avrupa üzerindeki hakimiyetini güçlendirmesine yardımcı olduğunu söylerken gerçeklerden birine

parmak basmış oluyorlar.

Sonuç bildirisi, "Rusya'yı devam eden saldırganlığını durdurmaya ve askerlerini ve askeri teçhizatını Ukrayna'nın uluslararası kabul görmüş tüm topraklarından derhal, tamamen ve koşulsuz olarak geri çekmeye" çağırıyor. Böylece G7 şefleri, Rusya'nın koşulsuz teslim olmasını istiyorlar. "İhtiyaç duyulduğu sürece, yani Rusya'nın askeri yenilgisine kadar Ukrayna'ya gerekli mali, askeri ve diplomatik desteği sağlamaya devam etme" sözü veriyorlar. Çin'e Rusya'yı "askeri saldırganlığını durdurması ve askerlerini Ukrayna'dan derhal, tamamen ve koşulsuz olarak geri çekmesi" çağrısında bulunarak Çin üzerinde baskı kurmayı hedefliyorlar. G7 aynı zamanda, Rusya'ya daha fazla yaptırım uyguluyor ve "Rusya'nın Ukrayna'nın uzun vadeli yeniden inşası için ödeme yapmasını" ve liderlerinin "savaş suçları ve diğer zulümler için" adalete teslim edilmesini sağlamaya karar veriyorlar. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, "Bugün Hiroşima'da hem Rusya'yı hem de Çin'i dizginlemek için

tasarlanan G7 zirvesinde tartışılan ve alınan kararlara bakın” diyerek zirve sonuçlarına dikkat çekmesi boşuna değil.

Zirvenin sonuç bildirgesi Çin’e de şiddetle saldırıyor. Pekin’i diğer ülkelerin askeri ve ekonomik güvenliğini tehdit etmekle, Doğu ve Güney Çin denizlerinde “statükoyu zorla değiştirmeye yönelik tek taraflı girişimleri kesinlikle reddediyor.” “Bölgedeki uluslararası toplumun güvenliği ve refahı için boğazlar arası barış ve istikrarın önemini yeniden teyit ediyor.” Yanı sıra “yasadışı teknoloji transferi veya yasadışı veri ifşası” gibi “kötü niyetli uygulamalar” ile suçluyor. G7 grubu, Tayvan, Doğu ve Güney Çin Denizi, Hong Kong, Sincan, Tibet, insan hakları ve Çin’in nükleer gücü gibi konularda da Çin’i saldırganlığının hedefine koydu. Bildiride G7’nin devlet ve hükümet başkanları güya Pekin’e el de uzatıyor. “Çin ile yapıcı ve istikrarlı ilişkiler kurmaya hazırız” deniliyor. Uluslararası topluluk içindeki rolü ve ekonomisinin büyüklüğü göz önüne alındığında, küresel zorluklar ve ortak ilgi alanları konusunda Çin ile birlikte çalışmaya ihtiyaç olduğu belirtiliyor. G7 bildirisi, “Çin ile yapıcı ve istikrarlı ilişkiler kurma” umudunu ifade etmek gibi bazı “uzlaştırıcı ifadeler” de kullanıyor. Bu, Washington’un “ABD ve Avrupa’nın Çin meselelerini ele alma biçimlerindeki farklılıklar” nedeniyle zorunlu kaldığı bir “uzlaşma” olarak görülüyor.

Çin Dışişleri Bakanlığı, G7’de kabul edilen ve Çin’in oluşturduğu iddia edilen askeri ve ekonomik tehditler ve Hong Kong, Sincan vb. bölgeleriyle ilgili meseleler de dahil olmak üzere çeşitli cephe-lerde Çin’i eleştiren bildiriye alışılmadık bir sertlikle kınadı. Bakanlık, “G7, Çin’i karalamak” ve “Çin’e saldırmak, Çin’in iç işlerine küstahça müdahale etmek için Çin ile ilgili konuları kullandı. Çin buna şiddetle karşı çıkıyor”... Çinli profesör Li Haidong, Global Times’a verdiği bir demeçte, “ABD’nin G7 zirvesinde Çin ve Rusya’yı ağırlıklı olarak ön plana çıkarma çabasının Asya-Pasifik bölgesinde başka bir Ukrayna krizi yaratma amacı taşıdığı” ileri sürdü. “ABD’nin stratejisi şüphesiz Asya ülkeleri arasındaki bölünmeleri derinleştirmek ve hatta Orta Doğu ve Avrupa’da yaptığı gibi Asya’da da bir vekalet savaşı başlatmaktır...” dedi.

ABD hükümeti, G7 ülkelerini Çin’e karşı kendisiyle aynı tutumu almaları için baskı yapıyor. Fakat Japonya dışındaki ülkelerin, buna pek yanaşmadığı varsayılıyor. Özellikle ABD’nin Avrupalı müttefikleri arasında Çin ile farklılıkları olmasına rağmen siyasi, ekonomik ve askeri olarak onunla yüzleşmeye istekli olmadıkları ileri sürülüyor.

NATO’dan “Rusya’ya tehdit” tatbikatı

Tatbikat emperyalist saldırı ve savaş hazırlığının bir parçası olarak tasarlanmış. Zira Rusya batıyı tehdit etmiyor, ama Ukrayna savaşının ateşine benzin döken savaş aygıtı NATO’nun Rusya’yı hedef alan tehditlerinin ardı arkası gelmiyor.

Geçen hafta Japonya’nın Hiroşima kentinde yapılan G7 zirvesinde emperyalist şefler Çin’in yanı sıra Rusya’ya karşı da saldırgan bir tutum takınmıştı. Şimdi ise emperyalist savaş örgütü NATO, tarihinin “en büyük hava operasyonları” tatbikatına hazırlanıyor. Bu defa amaç Rusya’ya gözdağı vermek.

NATO tarihinin en büyük hava operasyonları tatbikatı olan “Air Defender 23” 12-23 Haziran tarihleri arasında Almanya’da yapılacak. Almaya Savunma Bakanlığı’nın internet sayfasında yapılan açıklamaya göre tatbikata 6 bini Almanya’dan olmak üzere yaklaşık 10 bin asker, 100’ü ABD Ulusal Hava Muhafızları bünyesinde olup Avrupa’ya gönderilecek uçaklar olmak üzere toplam 240 uçak katılacak ve Hannover (Aşağı Saksonya) bölgesindeki Wunstorf Hava Üssü’ne ko-

nuşlandırılacak.

Hannover’deki Hava Kuvvetleri Müfettişi tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler kullanıldı: “Tatbikatın amacı olan bir Rusya saldırısı sırasında kendimizi askeri ve muharebe kabiliyeti olarak en iyi şekilde savunma olanağına sahip olabilmek, acil bir durumda konuşlandırılacakları yerlerde eğitim almak ve özellikle NATO ülkeleri olarak Rusya ve Putin’e güçlü bir sinyal göndermektir. NATO hava kuvvetleri olarak bir kriz durumunda ortak tepki verme pratiği yapılacak.”

Almanya, Avrupa’da sözde bir “savunma merkezi” olarak hareket ediyor ve Air Defender tatbikatını, NATO’nun 1949’da kurulmasından bu yana düzenlenen en büyük hava operasyonları tatbikatı olarak nitelendiriyor. Tatbikatın komutasını da Alman Hava Kuvvetleri’nin

üstleneceği belirtildi.

NATO tatbikatına şu ülkelerin katılımı bekleniyor: Belçika, Bulgaristan, Danimarka, Almanya, Estonya, Finlandiya, Fransa, Yunanistan, İtalya, Japonya, Hırvatistan, Letonya, Litvanya, Lüksemburg, Norveç, Polonya, Romanya, İsveç, Slovenya, İspanya, Çek Cumhuriyeti, Türkiye, Macaristan, ABD, Birleşik Krallık.

NATO, tatbikatın “Rus saldırganlığına” karşı “savunma” amaçlı olduğunu iddia etse de amaç tam tersidir. Gerçekte tatbikat emperyalist saldırı ve savaş hazırlığının bir parçası olarak tasarlanmış. Zira Rusya batıyı tehdit etmiyor, ama Ukrayna savaşının ateşine benzin döken savaş aygıtı NATO’nun Rusya’yı hedef alan tehditlerinin ardı arkası gelmiyor.

Esad yeniden Arap Birliği Zirvesi'nde

Arap Birliği, bir süre önce yapılan dışişleri bakanları toplantısında "Suriye'ye dönüş" kararını oy birliği ile almıştı. Karara sıcak bakmayan Katar, Kuveyt gibi bazı ülkeler ise toplantıya katılmamıştı.

Bu kararın ardından Suudi Arabistan'da yapılacak 32. zirveye Esad'ın katılıp katılmayacağı konusu farklı tartışmalara vesile olsa da beklendiği üzere Suriye lideri Cidde kentinde yapılan zirveye katıldı. ABD'nin engelleme çabalarına rağmen Esad'ın Cidde'de ağırlanması, Suriye'yi Arap dünyasından izole etme çabalarının fiyaskoyla sonuçlandığının yeni bir kanıtı olmuştur.

Bu arada Esad liderliğindeki Suriye heyetinin kulaklık takmayarak, zirveye hitap eden Ukrayna Cumhurbaşkanı Volodimir Zelenski'nin konuşmasını dinlemeyi reddetmesi dikkat çekti.

Cidde'de Arap Birliği Genel Sekreteri Ahmed Ebul Geyt ve Suudi Veliht Prens Muhammed bin Selman tarafından karşılanan Esad'ın zirveye katılması, Arap Birliği'nin etkili dört üyesi tarafından memnuniyetle karşılandı. Mısır Cumhurbaşkanı Adülfettah el Sisi, Cezayir Başbakanı Ayman bin Abdel Rahman, Suudi Pens Muhammed bin Selman ve Tunus Cumhurbaşkanı Kays Said 12 yıl aradan sonra Suriye'nin yeniden Arap Birliği'ne dönmelerinin önemine vurgu yapan konuşmalar yaptılar.

31'nci dönme başkanlığı süreci sona

eren ve bu görevi Suudi Arabistan'a devreden Cezayir Başbakanı Abdel Rahman, yaptığı konuşmada hem Suriye'nin Birliğe dönüşüne hem Filistin davasının önemine özel vurgularla değindi. Bu arada dönem başkanlığını devralan bin Selman'ın konuşmasında Filistin için "Arapların merkezi davası" ifadesini kullanması dikkat çekti. Önceki ABD Başkanı Donald Trump'ın organize ettiği 'İsrail'le normalleşme' adımları atılırken, Körfez şeyhleri Filistin'in sözünü bile etmiyorlardı.

Zirvenin açılış oturumunda 6 dakikalık bir konuşma yapan Esad özellikle belli konulara dikkat çekti. Neo liberalizmi ve ABD'nin başını çektiği batılı hegemon güçleri hedef alan Esad, çok kutuplu bir dünyanın kurulduğunu ve Arap Birliği'nin

bu döneme uygun politikalar geliştirerek etkili bir rol oynaması gerektiğini söyledi. Sorunların sonuçlarıyla uğraşmaktan çok, nedenleri ortadan kaldırmaya öncelik verilmesi gerektiğini savunan Esad, Arap ülkelerinin içişlerine müdahale etmeye değil işbirliğine dayalı politikalar geliştirmesi gerektiğini belirtti.

Oluşmakta olan çok kutuplu dünyanın kendilerine önemli fırsat sunduğunu ve bu fırsatların değerlendirilmesi ifade eden Esad, bölgenin ciddi tehditlerle karşı karşıya olduğunu da savundu. Filistin halkına saldıran Siyonist İsrail rejiminin suçlarına işaret eden Esad, Saray rejimini kast ederek "İhvanı (Müslüman Kardeşler) ideolojiyle aşılınmış yayılcı Yeni Osmanlılık tehlikesine" de dikkat çekti.

Konuşmasında önemli sorunlara işaret eden Esad'ın "Arap dünyasını dış müdahalelerden bağımsız bir şekilde yeniden düzenlemek için tarihi bir fırsatla karşı karşıyayız" tespitine Arap Birliği'nin nasıl bir yanıt vereceği belli değil. Bununla birlikte Zirve'de Suriye'nin yeniden inşası ve mültecilerin geri dönüşü konusunda işbirliği vadedinde bulunulması, Suriye ile Arap ülkelerinin ilişkilerinde yeni bir sayfanın açıldığına işaret ediyor.

Son haftalarda Filistin'de her gün cinayetler işleyen Siyonist İsrail rejimi, Esad'ın Cidde'ye gitmesinden ve Arap Birliği Zirvesi'nde ağırlandıktan sonra büyük bir rahatsızlık duyduğunu anında yansıttı. İsrail medyasında farklı tartışmalara konu edilen ziyaret, Siyonistlerin bir tür hayal kırıklığı içinde oldukları izlenimi yarattı. Zira onlar, Suudi Arabistan'ın "İsrail'le normalleşme" kervanına katılacağını var sayıyorlardı. Suudi Arabistan'ın İran'la barışma adımını atmasından sonra Esad'ı Cidde'de ağırlaması, Siyonist rejimin bu hayallerini yerle yeksan etmiş görünüyordu.

Bölgede yeni dengelerin şekillenme süreci ABD'nin etkisini azaltırken, son dönemde iyice zıvanadan çıkan Siyonist rejimin tedirginliği ise artıyor. Zira bu rejimin ABD'nin 'özel himayesi' olmadan aynı şekilde yola devam etmesinin alanı giderek daralıyor...

AB SİĞİNMA TALEBİNİ ENGELLENMEYE ÇALIŞIYOR

Avrupa Birliği Komisyonu, iltica prosedürlerini AB'nin dış sınırlarında mümkün hale getirecek düzenlemeye gidiyor. Almanya'daki elliden fazla yardım kuruluşu ise, Alman federal hükümetinin Avrupa Birliği'nde insancıl bir mülteci ve iltica politikasını savunmasını istiyor. Pro Asyl ve Misereor'un da yer aldığı ittifak, Almanya İçişleri Bakanı Nancy Faeser'ı planlanan AB mülteci paketinin büyük bir kısmına ilişkin son onayını geri çekmeye çağırıyor. Söz konusu ittifak, AB Komisyonu'nun planının "hukukun üstünlüğünün temellerini" sarstığını ve federal hükümetin onayının "koalisyon anlaşmasının ana vaatleriyle bariz bir

Yeni AB Komisyonu iltica paketi...

çelişki içinde" olduğunu açıkladı.

AB Komisyonu'nun planı doğrudan AB'nin dış sınırında, muhtemelen geçiş bölgelerinde veya diğer kapalı tesislerde sığınma prosedürlerini gerçekleştirme öngörüyor. Bu, ortalama sığınma tanıma oranı %20'nin altında olan ülkelere gelen mültecileri kapsıyor. Federal hükümet bu sınırın %15'e düşürülmesini amaçlıyor.

Mülteci örgütleri, AB'nin dış sınırlarında yürürlüğe konulacak prosedürlerden sonra, başvurular incelenirken standartların uygulanamayacağını ve sonuç olarak adil bir sürecin işleminin

mümkün olamayacağını belirtiyorlar. Bu uygulamalarla AB'nin dış sınırlarındaki insani suistimallerin artacağından ve mültecilerin korumasız kalacağından endişe ediliyor. Almanya'nın sözde "güvenli üçüncü ülkeler" için standartları düşürme önerisini onaylaması da eleştiriliyor. AB'ye böyle bir devlet aracılığıyla giren hiç kimse, genellikle sığınma hakkı alamamaktadır.

AB Komisyonu ayrıca Dublin sistemine bağlı kalmak istiyor. Dublin III Tüzüğü yapılan uluslararası koruma başvurusunu incelemekten hangi üye devletin sorumlu olduğunu belirlemek için kullanı-

lan kriterleri ve prosedürleri tanımlıyor. Güdülen amaç, üye devletlerin topraklarında yapılan her sığınma başvurusunun maddi hukuk açısından yalnızca bir devlet tarafından incelenmesidir. Böylelikle, Avrupa içindeki ikincil göçün kontrol edilmesi veya sınırlandırılması hedefleniyor. Tüzük, AB'ye üye tüm devletlerin yanı sıra Norveç, İzlanda, Lihtenştayn ve İsviçre'de geçerli.

Sığınma paketinin Alman federal hükümetince kabul edilmesi temel sığınma hakkının ciddi şekilde kısıtlanması anlamına gelmektedir. Mülteci örgütleri, "Almanya'nın görevi bu paketi reddedip AB'ye gelen insanları dayanışma içinde kabul etmek ve koruma sağlamak olmalıdır" diyorlar.

Lutte Ouvrière festivali başladı!

Lutte Ouvrière örgütünün geleneksel festivali bugünkü (28 Mayıs) etkinliklerle başladı. Örgütün Presles'teki mülkündeki festival için hem Fransa'nın dört bir yanından hem de birçok ülkeden katılımcılar günün ilk saatlerinden itibaren gelmeye başladı. İlk gün akşam saatlerine kadar hala kamp için katılımlar devam etti. Gün yarıldığında binlerce insan festival alanına gelmişti.

Festival'in 3 günlük programı bugün öğlen saatlerinde politik sitedeki paneller ve LO örgütünün kendi etkinlikleriyle başladı.

Çocuklar için çeşitli atölyelerden yemek stantlarına, orta çağ ve zeka oyunu alanlarına kadar çok çeşitli aktivite ve etkinliklerle gelenlerin eğlenmesi için zenginlik yaratılmıştı. Çocuklar kendi tişörtlerini boyayarak, oyunlar oynayarak zaman geçirirken büyükler de sinemadan çeşitli sanat gösterimlerine politik tartışmalardan akademik konferanslara birçok etkinliğe katıldı.

PANELLERE İLGI ARTTI

Bu senenin ilk günü için söylenecek başlıklardan ilki tüm panel programlarına bir ilginin olduğudur...

Hem Lutte Ouvrière'in kendi propaganda etkinlikleri hem de misafir örgütlerin panelleri kendi kitlelerinin dışında bir katılımla gerçekleşti. Bazı panellerde boş sandalye olmamasına karşın izleyiciler ayakta dinlemeyi tercih etti.

İran Komünist Partisi'nin Kürdistan örgütü Komala'nın paneli bu açıdan dikkat çeken panellerden biriydi. Mahsa Amini eylemleri üzerinden İran'daki mücadeleye dair konuşan Komala temsilcilerini katılımcılar dikkatle takip etti.

"Çin neden emperyalist değil?", "Ukrayna: Genelleştirilmiş bir savaş için antrenman alanı", "Emeklilik reformu: Bilançoyu başarısızlıktan almak", "Büyük Britanya'da işçi sınıfı ve siyasi krizin uyanışı", "Bir yıl süren kategorik grevlerden sonra, İngiliz işçi sınıfı için hangi perspektif?" gibi birçok başlıkta paneller düzenlendi.

Bazı panelleri düzenleyen gruba ve gündem başlığına göre daha zayıf katılımlar olsa da genel atmosfer kitlenin politik gündemleri tartışmasına dair ilgisini yansıtıyordu. Birçok sunumda sorularla tartışmalar canlandırıldı.

BİR-KAR'IN SINIF MERKEZLİ PANELİNE YOĞUN İLGI

Günün son panellerinden birini de İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu düzenledi. BİR-KAR, "İşçi sınıfı mücadelesinde kazanmak için taban örgütlenmesi deneyimleri" başlığıyla bir panel düzenledi. Panelde İran'dan çelik işçilerinin fiili mücadelesine katılmış bir öncü işçi, bir Greif işgalcisi ve Metal Fırtına sürecini deneyimlemiş biri konuşmalar gerçekleştirdi. Böylece üç farklı somut deneyim ile taban örgütlenmesi, fiili-meşru mücadeleye dair örnekler sunuldu. İlk konuşmayı İranlı sendikacı yaptı. İran'da sendikal mücadele üzerindeki baskılardan bahseden işçi, İran Ulusal Çelik Şirketi'nin Ahvaz'daki fabrikasında 2019 yılında gerçekleştirdikleri örgütlenmeyi aktardı. İşçilerin komitelerde örgütlenmesinin sadece teknik bir durum olmadığını, bunun ideolojik bir gereklilik olduğunu vurguladı. Sınıfın örgütlenme metodunun hem kazanmak hem de sınıf bakışını geliştirmek için gerekliliğini ifade etti. Direniş sürecinde karşılaştıkları baskılardan bahsederek sonrasında öncü işçilere yönelik devlet teröründen bahsetti.

İkinci konuşmayı Greif işgalcisi aldı. Greif tekeline dair verileri sunarak uluslararası bir şirkete karşı adım adım nasıl örgütlendiklerini aktardı. Bu süreçte işçilerin sendikal bürokrasiyle de tanışmasından bahsederek söz-yetki-karar

mekanizması için fabrikada taban örgütlenmesinin önemini vurguladı. Patronun sendikaya karşı ilk işten atma saldırısında hızlı refleksle üretim durdurma sürecinin örülmesinde komitelerin hazırlığına değindi. Bu işçiyi 8 saatte geri işbaşı yaptırmanın işçilerin özgüvenini artırdığını anlattı. Greif deneyiminde anketlerin, komite işleyişinin örneklerini vererek 60 günlük işgal ve sonrasındaki direnişle taşeron çalışmanın parçalanmasına değindi. "Greif işgali bir tarihtir!" diyerek sözlerini tamamladı.

Son konuşmada Metal Fırtına deneyimi aktarıldı. Konuşmacı diğer yoldaşların fabrika içi örgütlenme ve sendikal yasaklara karşı direnişi vurguladıklarını, kendisinin ise daha çok bir işçi hareketinde politik önderlik üzerinden bu deneyimi işleyeceğini ifade etti. Metal Fırtına'nın önemine dair somut verileri sayarak büyüklüğünü ortaya koyduktan sonra bunda politik önderliğinin sınıf devrimcilerinde olduğunu altını çizdi. Buradan konuyu Fransa'daki sınıf mücadelesine çekerek "Emeklilik yasasına karşı 12 genel grev gerçekleştirilip kaybediliyor. Buradaki örgütler bildiri dağıtmak, stant açmak dışında kazanmak için ne yapıyor?" sorusunu sordu. Bu soru izleyiciler arasında da dikkatlerin toplanmasına neden oldu. Metal Fırtına ve Greif işgali deneyimlerini aktarmanın tam da bu soruya cevap arayışına Türkiye'den örnekler olduğunu ifade etti. Devrimci işçi partisi iddiasının işçi sınıfının mücadelesini ileri

taşıma çabasına değindi. Bu eylemlerde işçilerin kazanımları olduğu kadar işten atma vb. saldırılar olduğunu da ancak politik olarak süreçlerin kazanıldığını belirtti. Metal Fırtına sürecinden milliyetçi işçilerde yaratılan etkiyle devlet saldırısının boşa düşürüldüğü, hiçbir işçinin komünistlere karşı ifade vermediğine dair detaylar aktarıldı. Polis operasyonuna rağmen işgallerle koordinasyonun sürdürülmesinde devrimci örgütün hazırlığına dikkat çekildi.

Sunum bu deneyimlerin işçi sınıfı mücadelesine dair tartışmak isteyen herkes için zengin kaynaklar olduğu ancak sürenin darlığına işaret edilerek stantta sohbetlere devam edilmesi gerektiğini belirterek konuşmasını bitirdi.

Sunum sırasında vurgular nedeniyle dinleyiciler arasında alkışlayanların olması, Farsça'dan ve Türkçe'den çeviriden kaynaklı sürenin daralmasına karşın yine de dinleyicilerin dikkatle dinlemesi başarılı bir panel gerçekleştirildiğini gösteriyordu. Keza panel bitiminde birçok katılımcı birebir diyalog için panelistlerin yanına geldi. Bazıları yoğunluktan dolayı yarın standa gelmek için randevu dahi istedi. Paneli dinledikten sonra tanışılan bazı göçmen işçilerle sohbet edilmek üzere sunum alanından ayrıldı.

STANTLARDA ÇEŞİTLİLİK ARTTI

Çok sayıda ülkeden genelde Troçkist örgütlerin stantlarında Ukrayna savaşı temel bir tartışma ve ayırım noktası oluşturuyordu. Birçok katılımcı da buna dair sorularla geldi. BİR-KAR da stant açan örgütler arasındaydı. Sınıf devrimcileri Greif işgali, korona dönemi bildirileriyle başta TKİP Programı ve Ukrayna krizi açıklamaları üzerine metinlerini sundular. Sabah saatlerinden itibaren birçok katılımcı gelip soru sorarak broşürlerden/bildirilerden alarak tanımaya çalıştı. Birçok sohbetle olumlu geri dönüşler alındı.

Bu sene geçtiğimiz yıla göre daha farklı organizasyonlar festivale katılarak görüşlerini paylaştı. Geçtiğimiz yıla göre birçok faktörün birleşmesiyle daha canlı bir ilgi ve katılım olduğu ilk günden ifade edilebilir.

Festival 28-29 Mayıs günü etkinliklerle devam edecek.

“Üretken yapay zeka” ve asalak emperyalizm

T. Turna

ChatGPT “üretken yapay zekâ aracı”, 30 Kasım 2022’de “CPT-3” olarak kullanıma açıldı. Daha sonra CPT-4 sürümü devreye sokuldu. Kullanıma açıldığından bu yana ise çokça tartışıldı, tartışılıyor ve muhtemeldir ki tartışılacak. ChatCPT’nin Wikipedia’da yer alan tanımı şu şekilde:

“ChatGPT, OpenAI tarafından geliştirilen ve diyalog konusunda uzmanlaşmış bir prototip yapay zekâ sohbet robotudur.”

Microsoft’a bağlı OpenAI tarafından geliştirilen ChatCPT, temel olarak metin girdisine dayanarak metin üreten bir öğrenme modeli kullanıyor. Ümit Alan ise bu sistemin işleyişini şu şekilde aktarıyor:

“İnternete yüklenen pek çok bilginin istatistik olarak hangi kelimelerin hangi durumlarda hangi şekilde yan yana gelebileceğini hesaplayan çok güçlü bir bilgisayar. İstatistik bir modelleme yaparak bana böyle yazıldığında şu kelimeler yan yana gelirse şöyle olur gibi bir denklem kuruyor.”

ChatGPT daha çok haber, makale yazımı, ödev yapımı, belli işlerin yapay zeka tarafından yapılması kapsamında tartışılıyor ancak kullanım alanı bunlarla sınırlı değil. CPT-4 videolar da üretebiliyor. Sosyal medyada gündem olan bazı fotoğrafların yapay zeka tarafından yapıldığı ortaya çıktı. Bazı ülkelerde belli uygulamalar yasaklanırken, yasal yaptırımlar da devreye sokulmaya çalışılıyor. Bu uygulama ve tartışmaların hepsinde şirketler arası rekabet esas alınmaktadır. Zira emperyalist kuruluşlardan kişilerin güvenliklerini umursamaları beklenemez.

ChatCPT’ye gelene kadar teknoloji alanındaki tüm gelişmeler “güvenlik” kaygılarının yanı sıra bazı tartışmaları gündeme getirdi.

Geçtiğimiz hafta içinde Geoffrey Hinton, yapay zeka alanındaki gelişmelerin korkunç olduğunu, bu alanda yaptığı çalışmalardan pişmanlık duyduğunu söyleyerek, Google’dan istifa etti. Guardian’da yayınlanan röportajında “Ben sosyalistim” diyen 75 yaşındaki uzman, medyada ve bilişim araçlarında özel mülkiyetin “iyi olmadığını” savundu ve şunları ifade etti:

“Google’ın yaptıklarını kapitalist sistem bağlamında incerseniz, bekleye-

bileceğiniz kadar sorumlu davrandığını görürsünüz. Ancak bu, Google’ın bütün insanlar için en faydalısını yaptığı anlamına gelmiyor. Yasal olarak hissedarlarına en faydalısını yapmak zorunda. Bu çok farklı bir şey.”

Ardından ABD Başkan Yardımcısı Kamala Harris, Beyaz Saray’da teknoloji şirketlerinin genel müdürleriyle bir araya gelerek “yapay zekanın riskleri” konusunda bir toplantı yaptı.

Yaklaşık bir buçuk ay önce Musk’ın ve Apple’ın kurucu ortağının teknoloji uzmanlarının da içinde olduğu bir topluluk açık mektup yayınladı. Topluluk, “İnsanlığın geleceği ve güvenliği için yapay zeka sistemlerinin eğitimine en az altı ay ara verelim” diyen mektubu imzaya açtılar.

Bazı ülkelerde kullanım yasakları vb. getirilse de itirazlar ve kaygılar dile getirilirken bir yanı sıra da yapay zeka çok uzun süredir hayatımızda.

Google, navigasyon vb. çok sık kullandığımız araçlar yapay zeka olarak tanımlanıyor. Ancak tartışmalar daha çok “üretken yapay zeka aracı” üzerinden ilerliyor. Endüstri 4.0, yapay zeka, robotlar vb. ile gelişen teknolojinin refah seviyesini yükselteceği iddiaları ve bu teknolojik gelişmelerin işçi sınıfını “gereksiz hale getireceği” tartışmaları eş güdümlü bir şekilde yapılıyor.

Gelişen teknoloji belli ülkelerde toplumun bir kısmı için refah getirirse bile bu varsayımın genel anlamıyla doğru kabul edilmesi imkansız. İşçi ve emekçilerin yaşamlarına teknolojik gelişimin etkisi çalışma koşullarında artan denetimdir... Çalışma Ekonomisi alanında çalışan Dr. Arif Koşar bu durumu şu şekilde aktarıyor:

“Dünyanın en robotik işletmelerinden biri olan Amazon depolarında çok sayıda işçi yeterince üretken olmadıkları için işten atılıyor. Buna karar veren şeyse bir yazılım. Amazon’u temsil eden bir avukat, Ağustos 2017 ile Eylül 2018 arasındaki yaklaşık bir yıllık sürede, şirketin üretkenlik kotalarını karşılayamadığı gerekçesiyle sadece tek bir tesiste yüzlerce işçinin kovulduğunu açıkladı.”

Bunun yanı sıra, belli ülkelerde bazı kesimler için refah getiren teknolojik gelişmeler başka ülkelerdeki sömürünün ağırlaşması anlamına gelmektedir. Örneğin Amerika üretiminin büyük bir kısmını

az gelişmiş ülkelerde ucuz iş gücü ile yapabiliyorsa, kendi ülkesinde yaşayanlara teknolojik gelişmeleri bir refah olarak sunabiliyor. Sonuçta kapitalizmde sermayenin tercihi her daim üretim sürecinin ucuza gelmesi ve maksimum kardır.

Emperyalist-kapitalist sistemde işçi sınıfı ve emekçilerinin refah koşullarının yükselmesi ancak ve ancak sınıf mücadelesinin seyrine bağlıdır. Teknolojik gelişimin işçi sınıfını “gereksiz hale getireceği” tartışmaları ise kapitalist sistemin işleyiş yapısına aykırıdır. Pek çok etken olmasına rağmen, üretilen metaların pazar içerisinde tüketicilere ihtiyacı vardır. İşçi sınıfı gereksiz hale gelecekse aynı zamanda tüketicilerin de gereksiz hale gelmesi gerekir ki bu durum sistemin işleyiş açısından mümkün değildir. Zira, toplumun en geniş kesimini ortadan kaldırmak aynı zamanda kapitalist pazarın önemli bir bölümünü yıkıma uğratmak anlamına da gelecektir. Bir başka yönden ise emek sömürüsü olmaksızın artı-değer üretmek de mümkün değildir.

İnsanlık tarihinin en ileri bilimsel ve teknolojik bilgi birikimine, araç ve gereçlerine sahibiz. Ama bu birikim genel olarak insanlık ve doğa için kullanılmıyor. Bunun en basit örneği bugünkü teknolojik gelişmişlik düzeyinde bile deprem nedeniyle on binlerce insanın hayatını kaybetmesidir... Sermaye bu gelişmişlik düzeyini savaş ve saldırganlık politikalarını güçlendirmenin, iktidarını koruyabilmenin bir aracı olarak kullanıyor. Bunun en son örneklerini Dünya Polis Zirvesi’nden yansıyanlar oluşturuyor. 5-7 Mart tarihlerinde Dubai’de yaklaşık 120 ülkenin katılımıyla yapılan zirve, kapitalist devletlerin toplumu denetim altına almak için kolluk güçlerini teknolojik gelişmelerle donatmaya hazırlandığını ortaya koydu.

Söz konusu zirvede yapay zeka temelli beyin dalgalarını okuyan yalan makinesi, bir kilometre uzaktan yüz tanıyabilen, plaka okuyabilen, bireylerin yüzlerini daha kente girerlerken saptayarak izleyebilen sistemler, kent üzerinde devriye gezen İHA’lar, belli bölgelerden geçenlerin telefonlarına otomatik olarak giren yazılımlar sergilendi.

Teknolojik gelişimin insanlığın gelişi-

mine sunduğu katkıları reddedecek değildir. Hayatın akışı elbette ki bu gelişmelerle mümkün olacak. Ancak bu muazzam gelişim, uzay çağı, teknolojik ilerlemeler hangi sınıfın elinde ve ne amaçla kullanılıyor?

TKİP programında tekniğin gelişmesi ve kullanımı üzerine şunlar ifade edilmektedir:

“Emperyalist tekeller, azami kârın gerektirdiği her durumda teknik gelişmeyi sınırlayarak ya da yıkıcı alanlarda kullanarak, üretici güçlerin özgürce gelişmesini engellerler. Bilim ve teknikteki muazzam gelişmelere rağmen, sermaye tekeli, bunun sonuçlarının insanlığın büyük çoğunluğu yararına kullanılmasına engeldir. Açlık, hastalık ve bakımsızlıktan yüz milyonlarca insanın perişan olması ve kitlesel ölümler, sistemdeki aşırı çürümenin trajik yansımalarıdır.” (TKİP Programı, Emperyalizm ve dünya devrimi süreci 21. madde)

Tartışmanın temelindeki olgu, kapitalist-emperyalist sistemde teknolojik gelişmelerin ve araçların sermayenin tekelinde olmasıdır. Teknolojik gelişmelerin insanlığın ve gezegenin gelişimi ve yararı doğrultusunda değil, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda kullanılmasıdır. “Yapay zekanın babası” olarak bilinen Hinton itiraf niteliğindeki açıklamalarında bu kısım dikkat çekicidir. Emperyalist-kapitalist sistem bilimsel gelişmelerin insanlığın yararına kullanılmasının önündeki en temel engeldir! Bilimsel sosyalizmin kurucularından Engels, insanlığın kendi önüne çıkan tüm engelleri ve sorunları aşabileceğini, daha doğrusu aşabileceği sorunları önüne koyduğunu tarihsel referanslarla kanıtlamıştır... Kapitalizm içerisinde fayda ve zarar hep çift yönlüdür. Sistemin işine yarayan araçlar hem açık vermek zorundadır hem de bizler için de birer silahtır. Yeter ki kullanmasını bilelim...

Yararlanılan kaynaklar:

- Küresel hapishaneye dönüşen bir dünyada örgütsel güvenlik, www.tkip.org
- Digital dünyada örgütsel güvenliğe bakış, www.tkip.org
- Robotlar İşimizi Elimizden Alacak Mı?- Dr. Arif Koşar, Kor Kitap
- “Yeni Medya 451” programı, Ümit Alan-Can Öz

14 Mayıs seçimleri:

Burjuva siyaset sahnesinde akan pislik

14 Mayıs seçimleri sonuçlandı. Çıkan sonuçlara göre Cumhur İttifakı parlamento çoğunluğunu almakla kalmadı, adayı olan dinci-faşist şefini de birinci sıraya taşıdı. Böylece cumhurbaşkanlığı seçimleri ikinci tura kaldı.

Birinci turu, her politik eğilim kendi cephesinde değerlendirmelere konu ediyor.

Bu arada birinci turda olduğu gibi ikinci tur seçimleri için de burjuva siyaset sahnesinde at pazarlıkları tüm hızıyla devam ediyor. Her gün, her saat yeni gelişmeler yaşanıyor. Bu dönemin at pazarlığındaki iki isim, Ümit Özdağ ve Sinan Oğan'dır. Büyük kutsallık atfettikleri o Türk milliyetçiliği, sefil çıkarları için anında bir koltuk uğruna satıldı.

Asıl konuya, birinci turda olup bitenlere gelince...

Birinci tur seçimlerinden çıkan sonuç, Millet İttifakı için beklenmeyen bir sonuç oldu. Burjuva düzen muhalefeti, düzen solu ve reformist sol güçlerden oluşan "demokrasi cephesi" önden şaşalı bir propaganda eşliğinde "kazandık, kazanıyoruz" kesin beklentisiyle "zafer" ilan ettikleri için, tersi bir sonuçla karşılaşmak, doğal olarak gerek ittifak bileşenlerinde gerekse toplumda büyük bir hayal kırıklığına yol açtı. Oysa 14 Mayıs akşamı bu iş kesin bitecek, 15 Mayıs sabahı ise Türkiye'de yepyeni bir gün başlayacaktı ve böylece cennetin kapıları açılacaktı. Burjuva muhalefet cephesinde bu hesap tutmadı, önden sunulan tozpembe tablo, seçim akşamı iki saat içinde CHP karargahında çöktü.

İkinci dikkate değer nokta, burjuva siyaset sahnesinin her bir blokundan akan irin ve pisliğin dozu oldu. Sayısız kepazelikler, yalan dolan, ikiyüzlülükler, pişkinlikler, birbiri ardına çevrilen dolaplarla hiçbir ahlaki değer bırakılmadı.

Üçüncü ve en önemlisi, bir bütün olarak "demokrasi cephesi"nin özellikle Millet İttifakı yıllardır dinci-faşist Erdoğan'ın toplumu seçim hileleriyle manipüle edip hırsızlık yapması karşısında kitlelerin enerjisini harekete geçirememesi ve bundan özenle kaçınması oldu. Bu tutum, toplumsal muhalefeti umutsuzluğa iten bir faktör oldu. Bırakalım bu yönlü bir çabayı, seçim gecesi, büyük hile ve hırsızlıklar yaşandı. Ayrıca 14 Mayıs gecesi kendi seçim karargâhlarında

olup biten rezillik, kumpas ve ihanetlere milyonlarca insan şahit oldu. Dışarıya yansıdığı kadarıyla, işin başında olan rezil bir şebekenin, mevki, makam ve maddi çıkarlar uğruna milyonlarca insanın emeğini, özlemlerini ve umutlarını hiç çekinmeden iktidarın ayak oyunlarına peşkeş çektiler. Burada bizi ilgilendiren asıl sorun, burjuva siyasetinin kendi içinde yaşadığı yozlaşma, çürüme, Alicengiz oyunları, hileler vs. değil. Bunu, toplumu bin bir yalanla oyalamak, bu konuda biriken öfke ve duyarlılığı kontrol altında tutmak ve mücadele azmini kırmak tutumu içinde olmalarıdır. Her seçimde yaşanan bu olgu insanları, gittikçe bir umutsuzluğa ve çaresizlik ruh haline sürükleyerek Erdoğan'ın yenilmezliğini kanıksar hale getiriyor.

Emek ve Özgürlük İttifakı da tıpkı Millet İttifakı gibi tüm süreç boyunca yaptıkları tüm miting ve toplantılarda propagandalarını "hak, hukuk, adalet ve demokrasi" gibi talepler ekseninde belirleyerek topluma seslendiler. Onlar da Millet İttifakı'nın ikinci yüzyıl ve cumhuriyetin demokratikleştirilmesi inşasına kendi cephelelerinde katıldılar.

Ancak bunun Kürtlerin dışında tutularak olmayacağını, dolayısıyla kendi pazarlık gücünü esas olarak bunun üzerine kurarak çok bileşenli "sosyalist" akımlarla bunun daha güçlü ve kolay yapılacağını umdukları ayrı bir ittifakla seçimlere girdiler. Tabii bu ittifak, "Millet İttifakı"yla demokratik bir cumhuriyet" kurduktan sonra oradan sosyalizme doğru yürüyecekleri yarılsamasını da işçi ve emekçilere taşıdılar...Fakat perde önünde, TV kanallarında, insanlara bol bol vaatlerde bulunup sosyalizm için mücadele ettiklerini söyleyenler de meclise en güçlü bir şekilde girmeleri gerektiğini vaaz ettiler. Görüldü ki bu ittifakın omurgasını oluşturan ana bileşenleri de parlamentoda bir koltuk daha fazla elde etmek için birbirlerine karşı az Alicengiz oyunları oynamadılar. Yozlaşmış tasfiyeci akımların tümü demokrasi, özgürlük, sosyalizm vs. davaları ve yolları meclisin kapısı önüne kadarmış!

Unutulmasın ki bu topraklarda insanlığın gerçek kurtuluşu olan devrim ve sosyalizm davası uğrun nice acı ve bedel ödenerek, yüz yıllık bir mücadele birikimi var. Ve bunun onuru tümüyle

Türkiye devrimci hareketine aittir. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm samimi devrimciler, bu birikim üzerinde, bugünkü verili durumdaki karanlık tabloya aldırılmadan stratejik hedeflerinden şaşmadan, döneme ilişkin eksiklerini hızla gidererek, devrimci bir program etrafında birleşip geleceği öreerek, yılmadan bıkmadan er veya geç devrimci bir sınıf hareketini yaratacaklar.

Ve bu zorlu görev başarıldığında işçi sınıfı ve müttefikleriyle kuracağı ittifakla devrimci sınıf partisi ve programın yol göstericiliğinde, insanlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen kapitalist barbarlığın sonunu toplumsal bir devrimle getireceklerdir.

Sonuç olarak, bu seçimlerin ikinci turun sonucu nasıl biterse bitsin, dün olduğu gibi bundan sonra da sınıf devrimcileri, sınıf mücadelesinin katı gerçeklerinde kopmadan, döneme uygun politikalarla güç ve olanaklarını doğru kullanarak devrimci bir sınıf hareketi yaratana kadar bu mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceklerdir.

A. GÜL

1 Haziran Dünya Çocuk Günü...

Çocuklar için mücadeleye!

Dünya Çocuk Günü, 1925 yılında Cenevre’de yapılan Çocukların Refahı için Dünya Konferansı’ndan sonra orta çıkmış bir gündür. 1 Haziran en yaygın tarihi olsa da her ülkede farklı tarihlerde kutlanmaktadır. Dünyanın hangi penceresinden bakarsak bakalım kapitalist sistemin çarkları arasında yetişen çocuklarımız için çok mutlu ve sorunsuz bir tablodan söz etmek ne yazık ki mümkün değil. Çocuklar her yıl kendilerine ayrılan bu özel günü istismarın, fırsat eşitsizliğinin, sömürü çarklarının ve zulmün gölgesinde karşıyorlar.

Doğaya, kadına, üretime düşman kapitalist sistemin vahşiliğinde elbette ki çocukların daha ayrıcalıklı bir dünya olmayacağı açık bir gerçekliktir. Kapitalist sistemin çocuğu koruyup-kollamak gibi bir derdi de yoktur zaten. Doğası gereği yalnızca daha fazla kârı temel alan kapitalizmde çocuklara da bu gözle bakılır, çocukluk ve ergenlik dönemlerinin her evresine bu pragmatist bakış açısı hakimdir.

2022 yılına ait veriler çocukların bu sistemde nelere layık görüldüğünün, ne

gibi zorluklar çektiklerini çok çarpıcı bir şekilde özetlemektedir. Bu verilere ilişkin en çarpıcı alanlardan birisi hiç kuşkusuz çocuk emeğinin sömürüsüne ilişkin olanıdır. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu’nun (UNICEF) yayımlanan son raporuna göre, dünya genelinde çocuk işçi olarak çalışan işçi sayısının 160 milyona kadar çıktığı ifade edilmektedir. Bu da her 10 çocuktan birinin çalıştığı, “daha az gelişmiş” olarak adlandırılan yoksul ülkeler de ise her 5 çocuktan birinin çalıştığı anlamına gelmektedir. Üstelik bu verileri yayınlayan kurumların tutumundan da biliyoruz ki buldukları ülkenin eğitim sistemi aracılığı ile (Örneğin Türkiye’de Mesleki Eğitim Merkezi’dir) 12-14 yaşlarında “çıraklık” adı altında çalıştırılan çocuklar, bu verilere dahil bile değildir. Yine ILO verilere göre 160 milyon çocuk işçinin 63 milyonunu kız, 97 milyonunu erkek çocukları oluşturmaktadır. Bu çocukların yaklaşık yarısı ise sağlıklarını ve gelişimlerini etkileyen tehlikeli işlerde çalışmaktadır. Bu neredeyse 79 milyon çocuk demektir. Bir gelişmişlik olarak lanse edilen

yapay zeka, Endüstri 5.0 gibi tartışmaların gerisinde dahi büyük bir istismar gerçekliği yer alabiliyor. Zira gelişen teknoloji ile yapımı kolaylaşan iş alanlarında ucuz ve güvencesiz olarak çalışabilecek çocuklar için alan açılıyor. İnsanlığın gelişimi olarak sunulan tablonun gerisinde dahi kapitalist barbarlığın yeniden ve yeniden ürettiği bir çağdışılık yatıyor.

Yoksulluğun artması ile çocukların isimleri iş cinayetleri verilerinde de artık daha fazla anılır oldu. Son açıklanan TÜİK verilerine göre 7 milyonu aşkın çocuk yoksul olarak kabul ediliyor. Son 10 yılda en az 616 çocuk ise çalışırken hayatını kaybetti. Bu verinin dünya ortalaması ise bilinmiyor.

Çocuğa yönelik şiddet ve istismarda bir başka sorun alanını oluşturuyor. Dünyanın birçok ülkesinde çocuk yaşta evlilik, şiddet, cinsel istismar, yoksulluk gibi gerçeklikler söz konusuken resmi olarak çocuklara reva görülen bu gerçekliğin verileri toplu bir biçimde yansıtılmıyor.

Türkiye’ye ilişkin veriler ise vahim bir tabloyu gözler önüne seriyor. 2022 yılının ilk 9 ayında 36 çocuk öldürülürken, 205

çocuk istismar edildi. 2021 yılında ise 34 çocuk öldürdü, 208 kız ve erkek çocuğu istismar edildi. Adalet Bakanlığı’nın verilerine göre, 2021 yılındaki 20 bin 459 dosya ‘çocuğa karşı cinsel istismar’ suçu. TÜİK rakamlarına göre de 2021 yılında 117’si 15 yaşından küçük 7 bin 190 çocuk doğum yaptı. Tüm bu veriler ise yasal olarak saptananlardan ibaret.

Kimi çocuklar kendilerine ayrılmış olan bu ‘özel’ günlerini bir merdiven altı atölyede getir-götür işleri yaparak karşılıyor, kimileri Ortadoğu’da, Afrika’da ya da Ukrayna’da savaşın gölgesinde, kimileri yaşadığımız toprakların bir ucunda depremin ardından yaşam mücadelesi vererek, kimileri erken yaşta evlendirilme tehdidi ve zorbalığı altında karşıılıyor günlerini. Çocukları bu cendereden kurtarmanın bir yolu elbette ki var. Çocuklara yaşanabilir bir dünyanın mümkün olabileceğini Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bin bir imkansızlıklar içinde, kısıtlı bir zamanda dosta düşmana göstermiştir.

14 Mayıs seçimleri sonuçları, Türkiye’deki mülteci sorunu ve yabancılara vatandaşlık konularını tekrar gündeme getirdi. AKP-MHP iktidarı seçim öncesi “yerli-millî” kodlamasıyla ırkçı-gerici ve faşist söylemlerle bir kara propaganda yürüttü. Gericî politikaların ve söylemlerin etkisiyle toplum kutuplaştırıldı ve neredeyse ikiye bölündü. Seçimin ikinci tura kalmasıyla birlikte artık düzen muhalefeti de aynı politikaların bir parçası oldu.

2012’de çıkartılan yasalarla, yabancılara taşınmaz satışının önündeki engeller kaldırıldı. Böylece son on yılda Türkiye’de yaklaşık 357 bin konut satışı gerçekleşti. Tabii bu açıklanan resmi rakamlar. 2012 sonrası özellikle Ortadoğu’dan birçok kişi 250 bin dolara (şimdi 400 bin dolar!) taşınmaz alıp vatandaşlık elde etti. Bir nevi parayla Türk vatandaşlığı verilmesiyle beraber gericî-faşist rejim kendi bekası için oy devşirmenin de kanalını açtı.

Son dönemde ortaya çıkan kimi olaylar gösteriyor ki cihatçı çeteler, uyuşturucu baronları, dolandırıcılar ülkede

Sahibinden satılık “vatandaşlık”

cirit atıyor. 400 bin dolara satın aldıkları vatandaşlık zırhıyla, güvenli liman olarak gördükleri Türkiye’de serbestçe yaşayabiliyorlar. Geçtiğimiz aylarda, Sırp uyuşturucu baronunun İstanbul’da öldürülmesi, yine İstanbul’da Azeri ve Kafkas mafyalarının çatışmaları, İŞİD’in finans sorumlusunun İstanbul Fatih’te döviz bürosu işletmesi, İsveç’te kırmızı bültenle aranan uyuşturucu baronunun yakalanıp salıverilmesi gibi birçok örnek bunu gösteriyor. Türkiye’de artık hiçbir kurala-kanuna dayanmayan parayla satılan vatandaşlık sayesinde bu işi yürüten çeşitli çeteler ortaya çıkmıştır. Kırıkkale’de 30 bin TL’ye alınan arsanın sonradan fiyatı 30 milyon TL’ye çıkartılarak ve üzerine evler yapılmış gibi gösterilerek onlarca yabancıya vatandaşlık veren suç çeteleri türemiştir. Sermaye devletindeki çürüme ve yozlaşmanın vardığı boyutları gösteren başka bir gerçektir bu... Öyle ki artık dünya medyasında bu durum “suçluların gözü Türk

vatandaşlığında” gibi haberlere konu olmaktadır. Gericî-faşist rejim, bu suç makinelerinden ve zehir tacirlerinden kendisine oy devşirdiği için bunlara “vatansever” derken, kendilerinden olmayan milyonları ise “hain” olarak ilan etmektedir.

* * *

Bugün dümeninde Erdoğan’ın bulunduğu Türkiye kapitalizminin giderek derinleşen iktisadi, sosyal ve siyasal krizi işçi ve emekçiler için tam bir yıkıma dönüşmüştür. Krizin tüm faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için her türlü saldırı devrededir. Yalan dayalı propaganda azgın bir devlet terörü ve faşist zorbalık eşlik etmektedir.

Kokuşmuş sermaye iktidarı ülkeyi, dünyanın bütün pis işlerinin döndüğü ve aklandığı yer haline getirmiştir. Ülkenin bekası denen sadece Erdoğan’ın ve avanesinin bekasından başka bir şey değildir. Gericî-faşist iktidar yaşanan bunca şeye rağmen bugün hala iktidardaysa

bunun en temel sebebi toplumsal muhalefetin zayıf ve örgütsüz olmasından dolayıdır. Ayrıca toplumsal muhalefet bugün düzen sınırlarını aşabilecek bir duruş ve pratikten uzaktır. Bu da onu düzen sınırlarına hapsedmektedir. Seçim öncesi bunun sayısız örneğine tanık olduk. Düzen muhalefeti AKP’ye muhalefet ederken, kapitalist düzeni koruma kaygısından dolayı gericî-faşist iktidarın her saldırısına sessiz kalmaktadır. Düzen muhalefetinden başka bir tutum alması da beklenilemez zaten. Onların temel hedefi çivisi çıkan bu kapitalist düzenin tekrar rayına oturtulmasıdır.

Sömürüye ve baskıya maruz kalan işçi ve emekçiler çözümü düzen partilerinden değil, kendi örgütlü mücadelelerinde aramalıdır. AKP’den ve bu sömürü düzenden hesap sormanın yolunun seçimler olmadığı bir kez daha görülmüştür. Bugün gericî ve ırkçı söylemlerin, faşist baskı ve zorbalığın panzehri işçi ve emekçilerin kendi hakları ve çıkarları için yükseltecekleri mücadeleden geçmektedir.

N. KAYA

Katledilişlerinin 52. yılında...

Sinanlar'ın yaktığı meşalenin izinden ileriye!

1960'lı yıllar ve 1970'lerin başı devrim tarihimizin iki önemli sürecidir. 1960'lı yılların başı kapitalist gelişmeyle birlikte başlayan sosyal uyanışın başladığı, '60'ların sonlarına doğru ise devrimci mücadelenin gelişim gösterdiği yıllardır. 1965 yılıyla birlikte gençlik FKF çatısı altında mücadelesini birleştirildi. 1969 yılıyla birlikte FKF'nin sınırları aşarak hareketin içerisinden Dev-Genç yaratıldı. Dev-Genç'in baharından ise üç devrimci örgüt boy verdi. '71 devrimci çıkışıyla Denizler THKO'yu, Mahirler THKP-C'yi, İbrahimler TKP-ML'yi kurdu.

Sermaye devleti '71 devrimci çıkışı'ni ezmek adına 12 Mart 1971 darbesini gerçekleştirdi ve ardından başlatılan sürek avlarıyla, binlerce devrimci gözaltına alındı, tutuklandı ve onlarca katledildi. Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan, '71 darbesinin katlettiği nice yiğit devrimciden üçüydü.

Nurhak dağlarında ölümsüzlüğe uğurladığımız üç yiğit devrimci sayısız anti-emperyalist eylemliliğin, öğrenci direnişinin, toprak işgallerinin gerçekleşmesinde öncüyü. Sinan Cemgil, THKO'nun kuruluşunda büyük emekler harcayan devrimcilerden sadece biriydi. Sinanlar devrim mücadelesinin ateşi içerisinde pişmiş ve kararlarını devrim

mücadelesinden yana almışlardı. İşte bu kararlılık ve cüret devrim mücadelesinin önemli mevzilerinden ODTÜ'de yükseltilelen mücadelede de kendini var etmişti. Vietnam Kasabı Kommer'in arabasının yakanların içinde ise bizzat yer alıyordu Sinan Cemgil.

'71 Mart'ındaki askeri-faşist darbe ile devrim mücadelesi engellenmeye çalışılsa gelişen devrim mücadelesi engellenemedi.

Mücadele kent meydanlarından kırlara ve köylere kadar farklı birçok alana taşındı. Sürek avlarının başladığı yıllarda ise Ankara'da THKO saflarında mücadele veren Sinan Cemgil ve yoldaşları çalışmalarını gerilla birlikleriyle dağlarda sür-

dürdü. Darbenin ardından mücadeleyi kırsal alana taşıyan THKO militanları emperyalistlerin savaş ve saldırganlık aygıtı NATO'nun Malatya Kürecik'te bulunan radar üssüne yönelik eylem kararı aldı. Eylem kararının ardından Sinan Cemgil komutasındaki gerilla birlikleri yola çıktı. Sinanlar'ın eylem hazırlıkları sürerken Adıyaman'ın İneklı Köyü'nde hain bir köylünün ihbarı üzerine Sinan Cemgil komutasındaki gerilla birliğinin etrafı sarıldı ve çatışma çıktı. Sinanlar son kurşunlarına kadar savaşarak devrim ve sosyalizmin onuruna sahip çıktı. Sermaye devletinin saldırılarında Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan ölümsüzler kervanına katıldı.

Denizler, Mahirler, İbrahimler ve Sinanlar, 52 yıl önce bu topraklarda '71 devrimci çıkışı'ni yaratarak bizlere yürünecek yolu gösterdi. Onların gösterdiği yoldan yürümek ve onların yükselttiği "düzene karşı devrim!" çağrısını işçilere, emekçilere ve gençlere taşımak bugün ayrı bir öneme sahiptir. 14 Mayıs seçim sonuçlarının da gösterdiği temel gerçeklerden bir de emeğin kurtuluşunun, milyonlarca emekçinin ve gencin geleceğinin ve özgürlüğünün, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçmiştir. Bu tablo bir kez daha göstermiştir ki kılavuzumuz düzeni cepheden reddeden Denizler, Mahirler, İbrahimler ve Sinanlar'dır.

Zaman, 52 yıl önce Nurhak dağlarında ölümsüzlüğe uğurladığımız Sinanların, darağacına korkusuzca yürüyen Denizlerin, Kızılder'e'yi direniş destanı çeviren Mahirlerin, Diyarbakır zindanında ser verip, sır vermeyen İbrahimler'in cüretini, ısrarını ve silahını kuşanmanın, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmenin zamanıdır.

Katledilişlerinin 52. yılında Nurhak'ta yitirdiklerimizin devrimci anısı önünde saygıyla eğiliyor ve katliamcı sermaye devletinden hesap sormaya çağırıyoruz.

Her fırsatta din tüccarlığı ile işçi ve emekçilerin duygularını istismar eden gerici-faşist iktidar, 6 Şubat depremlerinde de aynı silahı kullanmakta gecikmedi. Henüz enkaz altında kalan insanlara ulaşılmaya çalışılıyorken ve depremden kurtulan emekçiler başlarını sokabileceği bir çadır bulamazken, Diyanet deprem bölgesindeki bazı alanlara Kuran kursu açtı ve bölgeye 'mescit konteyneri' gönderdi.

Evet, onlar için en acil ihtiyaç buydu. Çünkü bir an önce "kader-fitrat" hikayeleri dilden dile dolanmalı, emekçilerin bilinci bulandırılmalı, devlete karşı dolup biriken öfke 'farklı' şekillerde taşkınlığa dönüşmemeliydi... Tüm bunlar yaşanan acıların bu sistem ile olan bağı kurulmasını diyeydi.

21 yıllık iktidarları boyunca dini etkili bir silahı olarak kullanan AKP, bu uğurda gerici birçok politikayı da hayata geçirdi.

Gericilik tüm kurumlara sireyet etti

6 Şubat depremlerinin sonucunda ilgili kurum ve kuruluşlara ilişkin bir bir açığa çıkanlar ise durumun vahametini ortaya serdi.

AFAD'ın deprem bölgelerinde kurulan çadır kentlerde tarikatlara alan açtığı ortaya çıktı. 2022 yılında AFAD tarafından akredite edilen toplam kurum sayısı 75 olarak açıklandı. Bu AFAD tarafından 75 kurumun acil durum ve afet anında arama-kurtarma, beslenme, psikososyal destek, depo yönetimi ve bağış konularında çalışabileceğinin bildirilmesi anlamına gelmektedir.

AFAD tarafından yetkilendirme alan kurumlar ise birbirinden şaibeli. Asıl amacın gericiliğin önünü açmak ve insanların acılı anlarında dahi rant-talan

devşirmek olduğunu anlamak için yetkilendirme verilen kurumlara kısaca bakmak yeterli olacaktır:

- Hayrat İnsani Yardım Derneği Nur Cemaati'nin bir uzantısıdır. Derneği'nin İstanbul, Konya, Denizli, Bitlis ve Urfa şubeleri AFAD tarafından akredite edildi.

- Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı Türkiye Diyanet Vakfı da AFAD tarafından akredite edildi.

- Usulsüzlük ile bir dönemin en çok konuşulan kuruluşu olan Deniz Feneri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'ne AFAD tarafından beslenme ve depo yönetimi konusunda akredite edilmiş.

- İsmailağa Derneği Aşevi de afet bölgelerinde faaliyet yürütmek için

onay almış durumda.

Diğer göze çarpan kurumlar şu şekilde:

Selamet Uluslararası İnsani Yardım Derneği (Acar Arama Kurtarma Ekibi), Konya Alperen Eğitim Kültür ve Yardımlaşma Vakfı Arama Kurtarma Ekibi, İnsan Hak ve Hürriyetleri İnsani Yardım Vakfı (İHH), Beşir Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, Anda Eğitim Araştırma ve Yardımlaşma Arama Kurtarma Derneği, Şefkat Eli İnsani Yardım Derneği.

Kısacası insanları ölüme terk eden sermaye iktidarı, hayatta kalanları karanlık odalara, cemaat ve tarikatlara yönlendiriyor. Görünen o ki ölüm ve yıkımdan rant devşiren zihniyet, insanların çaresizliğini istismar ederek siyasi rant devşirmeye çalışıyor.

M. NEVRA

**15-16 Haziran büyük işçi direnişinin
53. yıldönümü...**

**Harami düzenine karşı
15-16 Haziran ruhuyla
mücadeleye!**